

Lê Duy Phương Thảo

Lụy Tình

Chương 1

Hôm nay cả lớp học bàn tán xôn xao về một tin mới, tin hành lang nhỏ My ba hoa rằng: sẽ có một thầy chủ nhiệm mới đến lớp ngày hôm nay cũng chính nhỏ My khẳng định như đinh đóng cột là... Ông ấy còn rất trẻ.

Không phải vô duyên cớ mà trường phong tặng cho lớp 12A2 này danh hiệu cao quý "Cứng đầu và quậy nhất trường". Và chắc hẳn cũng không phải vô duyên cớ mà nhà trường thay đổi chủ nhiệm, vị thầy giáo mới này chắc chắn phải có cái gì đó rất ư là đặc biệt.

Nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, cả lớp học bao gồm những gương mặt "thiên thần" đã cùng ngồi với nhau từ ba năm nay, từng gắn bó với nhau suốt ba năm dài gian khổ nhất cả đời học sinh dưới mái trường phổ thông này. Bởi thế mới nó không phải vô duyên cớ mà lớp 12A2 "đáng nể nhất".

Lại vẫn cái miệng lách chách, lạnh chanh của nhỏ Tiểu My làm cả lớp phải vênh tai lên để nghe, rồi sau đó cùng ré lên cười.

Nhỏ My nói:

- Nè, các bạn có nhớ không? Từ đầu năm học đến nay, lớp chúng ta đã thay đổi ba thầy chủ nhiệm rồi đó.

Những tràng pháo tay lại dậy lên không kém gì cổ động viên Braxin khi

thiên thần Ronaldo của họ xút tung lưới đối phương, có cả tiếng hét kèm theo.

- Hoan hô thầy chủ nhiệm mới.

Đang vui là vậy, bỗng nhỏ Tiểu My im bất làm cả lớp cụt hứng, rồi tất cả nhìn theo ánh mắt con bé về phía cửa lớp, ở đó... "vị tân chủ nhiệm" của họ từ từ bước vào với chiếc áo sơ mi bỏ vào quần, chiếc màu quần xanh lọt y hệt như những bộ đồng phục của học sinh trong trường . Ngay lập tức, hình ảnh ấy trở thành thân thuộc và gần gũi với đám học sinh . Đó là cảm giác, là ấn tượng ban đầu giữa thầy và trò.

Cả lớp đồng loạt đứng lên và hét to - đây là cách đón tiếp quen thuộc của chúng nó:

- Chào thầy ạ.

Một cánh tay của ông ta giơ lên, miệng cười rất tươi:

- Chào các em.

Cả lớp ngồi xuống chờ đợi, lắng nghe những lời nói đầu tiên:

- Tôi rất hân hạnh được là một tân chủ nhiệm của các em.

Eo ơi ! Vậy là ông ta đã nghe hết tron rồi . Lần đầu tiên trong lịch sử, lớp 12A2 im lặng đến hãi hùng.

- Sao vậy ? Các em không chấp nhận tôi làm thành viên mới à ?

Một cô bé ngồi ở đầu bàn cuối cùng bên phải đứng lên, giọng cô bé rất cao:

- Chúng em rất vui lòng được đón tiếp thầy.

Lại những tràng pháo tay bộc phát làm vang dội cả lớp học:

- Hoan hô thầy !

- Hoan hô...

Đợi cho niềm vui tuổi trẻ lắng dịu, người thầy mới vẫn đứng giữa lớp học:

- Tôi tên là Tuấn Kiệt, Giang Tuấn Kiệt . Tôi hy vọng lần này nhiệm kỳ tôi không phải là hai tháng.

- Không đâu . Thầy vui vẻ như thế này, tội em còn muốn thầy ở luôn nữa là.
- Vậy thì tôi đề nghị vỗ tay chúc mừng cho sự cộng tác của chúng ta kể từ hôm nay . Nào...

Lớp học như muốn vỡ bụng vì những tiếng vang dội . Không khí lần đầu tiên gặp hoàn toàn cởi mở và thân thiện, khác với những lần trước với vẻ đạo mạo và nghiêm nghị muôn thuở của nhà mô phạm.

Đang vui, bỗng thầy Tùng ở bên cạnh bước vào với gương mặt cau có:

- Các người đang làm gì vậy ? Bộ tính không để cho người khác học sao chứ ?

Những gương mặt bỗng thụng lại vì cụt hứng . Bọn chúng dỗi mắt nhìn theo vị "tân chủ nhiệm" của mình.

Thầy Kiệt bước về phía đồng nghiệp:

- Anh Tùng . Thành thật xin lỗi, nhưng mà anh thấy đó . Chúng tôi mới gặp mặt nhau lần đầu tiên , không thể nào không có những tràng pháo tay được.
- Nhưng cũng vừa phải thôi chứ.

Thầy Kiệt quay về phía học sinh của mình, thầy cười thật tươi như chẳng có chuyện gì xảy ra:

- Các em, từ nay chúng ta nếu có vỗ tay thì hãy nhẹ tay một chút nhé.

Tiếng cười rì rào khúc khích... nổi lên . Sau đó họ lại trở về với không khí vui vẻ khi thầy Tùng đã bỏ đi . Lũ học trò thay nhau chất vấn "chủ nhiệm" của mình:

- Thầy ơi, năm nay thầy bao nhiêu tuổi ?

Thầy Kiệt đáp lại bằng một câu dí dỏm:

- Nếu nhiệm kỳ tôi kéo dài thì tháng bảy sắp tới, tôi sẽ mời các em dự sinh nhật lần thứ hai mươi tám của mình.
- Thừa thầy chủ nhiệm, xin thầy cho biết, thầy lập gia đình chưa ạ ?

Đó là câu hỏi của con bé Tiểu My, nó bao giờ cũng quan tâm đến "người

nhà" của thầy giáo mình.

Sờ lên mặt mình, thầy Kiệt mỉm cười nói:

- Vậy thì theo em, tôi đã có gia đình chưa ?

Tiểu My cứng miệng, còn lũ bạn của nó thì không tha:

- Trả lời đi chứ Tiểu My.

- Thầy hỏi kìa, sao mà im như... thóc vậy Tiểu My ?

- Cái miệng lạnh chanh của My đâu rồi hả ?

Tiểu My tức quá thét:

- Im lặng... im lặng ! Các người phải để cho người ta vận dụng trí thông minh và đầu óc xét đoán của mình chứ.

- Vậy thì đoán đi.

- Đoán đi chứ Tiểu My ?

Con bé lạnh là vậy mà bây giờ cũng phải lúng túng . Nó không dám nói ầu, sợ trật lất thì sẽ quê biết chừng nào . Cũng may, thầy Kiệt chỉ mới ác với nó đây, bây giờ lại rất điệu:

- Thôi thì câu hỏi này, tôi đổ tất cả các em vậy.

Thế là chúng nó bàn tán xôn xao . Cuối cùng, Thăng gầy vẫn là đứa gan thật . Nó đứng bật lên:

- Thừa, thầy đã có vợ rồi.

Tuấn Kiệt bật cười:

- Em nhìn mặt tôi giống người đã có vợ lắm rồi sao ? - Rồi chàng nói luôn - Thật ra thì tôi chưa có gia đình đâu.

Cả lớp cười ồ lên làm thăng Thăng quê quá vội ngồi xuống . Tuấn Kiệt tuyên bố hai tiết hôm đó không phải học, thời gian dành để thầy trò làm quen với nhau . Có trăm ngàn câu hỏi được nêu lên, và bầu không khí thì vô cùng cởi mở.

Tuấn Kiệt nhìn bao quát cả lớp . Bốn mươi mấy cái miệng, quả thật miệng

nào cũng vô cùng lợi hại . Nhưng trông chúng nó cũng dễ thương đấy chứ .
Chàng còn đang suy nghĩ mông lung thì cô bé ngồi ở cuối bàn bên phải đứng lên chất vấn - đây là lần thứ hai cô bé mở lời:

- Thưa thầy, thầy đã đến đây và đã trò chuyện với chúng em, vậy thì thầy có nhận xét gì về lớp 12A2 này ?

Tuấn Kiệt rời chỗ ngồi của mình, đi dần về phía cuối lớp . Cô bé vẫn đứng đó, đôi mắt nhìn chàng long lanh, ngời sáng . Mái tóc dày và đen tuyền của cô bé được cột gọn gàng bằng cái ruy-băng màu xanh, chiếc mũi nhỏ thon thon chạy dài trên gương mặt trái xoan, cái miệng hơi mím lại một cách ngộ nghĩnh, và chiếc cằm thì đầy vẻ ương bướng và ngạo nghễ.

Tuấn Kiệt bỗng dung thầy mình có cảm tình đặc biệt với cô bé này, có lẽ vì câu hỏi thông minh của cô bé và có vẻ một chút gì vẻ đẹp trogn sáng của cô .
Chàng đưa tay vuốt tóc - mái tóc rất dày và rối đặt biệt của chàng - Kiệt nói:

- Câu hỏi của em thông minh lắm ?

Cô bé có vẻ thẹn, gương mặt ửng hồng trông rất dễ thương.

Kiệt thôi không nhìn cô bé nữa.

- Các em có biết trước khi về đây, tôi được nhắc nhở như thế nào không ? -

Rồi chàng đáp luôn - Những ngày sắp tới, tôi sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

- Vậy thì tại sao thầy lại nhận nhiệm vụ về đây với tụi em ?

Vẫn là câu hỏi của cô bé ấy . Tuấn Kiệt không cưỡng được mình . Chàng lại quay nhìn rồi mỉm cười hỏi:

- Thế em tên gì ?

Có tiếng ai đáp thay cô bé:

- Là Tô Vũ Trường Giang đó thầy ạ !

Kiệt dụi dãi nói:

- Trường Giang, em ngồi xuống đi.

Chàng quay trở lại bàn giáo viên và ngồi xuống, mắt nhìn về phía học trò

của mình . Giọng Kiệt đầm ấm:

- Các em biết không ? Tất cả chúng tôi, những nhà mô phạm đều phải trải qua một thời gian như các em bây giờ . Khác chăng là chúng tôi đi trước các em một bước . Có thể nói, giữa thầy và trò chẳng khác như anh em trogn gia đình vậy . Cho nên tôi mong muốn từ nay các em xem tôi như một người anh lớn trong gia đình . Chúng ta sẽ đối xử với nhau công bằng và bình đẳng . Tôi bất chấp những tai tiếng trước đây của các em và tin tưởng vào khả năng của mình . Đó là lý do vì sao tôi chấp nhận về đây với các em

Tiếng vỗ tay rào rào nổi lên . Khi đã lắng dịu, cô bé có cái tên của một con sông dài lại lên tiếng:

- Thầy chỉ mới trả lời một câu hỏi của em mà thôi.

- Cho đến giờ phút này, tôi vui mừng vì đã quyết định về đây với các em .

Học sinh lớp 12A2 rất đáng yêu.

- Thật không hờ thầy ?

Lũ học trò nhao nháo:

- Thầy nói thật hả thầy ?

- Chả lẽ tụi đáng yêu như lời thầy nói thật sao ?

- Các em chả lẽ không tin bản thân mình sao ?

- Tin chứ.

- Dĩ nhiên là tụi em tin rồi.

Sau đó Tuấn Kiệt điểm danh từng người một trong lớp . Có một điều làm chàng ngạc nhiên...

Sau đó Tuấn Kiệt điểm danh từng người một trong lớp . Có một điều làm chàng ngạc nhiên, vừa thú vị là cô bé có cái tên Tô Vũ Trường Giang lớp trưởng của lớp này . Một lớp học nổi tiếng quậy phá lại nằm dưới quyền điều khiển của một nữ lớp trưởng . Chắc hẳn cô bé phải có cái gì đặc biệt lắm . Bất giác Kiệt nhìn xuống lớp, về phía Trường Giang và bắt gặp cô bé

cũng đang nhìn mình.

Hai tiết trời qua, Tuấn Kiệt đứng lên nói:

- Các em, chúng ta kết thúc ở đây vậy . Tôi mong rằng các em cũng có một cảm giác như tôi, cảm thấy thân thiện, cởi mở và gần gũi.

Trường Giang đứng lên thay mặt cả lớp nói:

- Tụi em rất vui mừng được thầy về đây làm chủ nhiệm kể từ hôm nay .

Nhưng...

Cô bé ngập ngừng, Kiệt khuyến khích:

- Nhưng sao, em nói đi.

- Thầy đã nói cảm thấy gần gũi sao thân còn xưng tôi với tụi em ?

- Vậy thì .. thầy xin lỗi, có được không hờ cô bé ?

Tuấn Kiệt ra khỏi lớp giữa tràng pháo tay vang dội của học sinh, những con người tuổi trẻ hồn nhiên, trong sáng và vô cùng dễ mến.

Ba đưa con gái chụm đầu vào dùm muối ớt được đựng trong tờ giấy tập xé vụn . Trường Giang lôi trong cặp ra một lọ ổi đặt lên bàn rồi tuyên bố:

- Nhập tiệc.

Tiểu My không cần phải khách sáo, cô nhón hai tay hai quả to nhất nhưng Trường Giang đã khẽ lên tay bạn:

- Cái đồ tham ăn, phải nhường cho Bích Hà một quả chứ.

Tiểu My cười xuề xòa:

- Quên, quên nữa - Rồi cô trao quả to hơn cho bạn - Đây, xin mời nàng công chúa e thẹn.

Bích Hà đỏ mặt . Gương mặt cả thẹn lúc nào cũng sẵn sàng ứng lên vì những lời trêu chọc vu vơ . Có thể nói ba cô gái ở đây mỗi cô có một tính . Tiểu My thì lanh chanh ai cũng biết rồi, đối với My không có chuyện gì là nó không dám làm cả . Về nhan sắc, Tiểu My thuộc loại trung bình . Nước da trắng... trung bình, mũi cao vừa phải, tướng tá cũng tầm cỡ một thước năm chín...

- Cái con Hà này - Tiểu My vừa chấm muối lia lia vừa nói - Mày ăn nhỏ nhẹ như mèo, mai mốt có chồng làm sao ăn lại mấy đứa em chồng chứ.

Hà lại đỏ mặt:

- Mày chỉ toàn nói bậy không hà.

Bích Hà trắng trẻo, mũm mĩm như một con búp bê, phải nói là khá xinh nhưng lại nhút nhát quá đáng. Cả trường này có thể nói, không tìm đâu ra được một cô gái hiền lành hơn thế nữa.

Ấy vậy mà ba đứa lại chơi chung và rất thân. Riêng Trường Giang là sự dung hòa giữa hai nhỏ bạn. Cô xinh đẹp, vẻ đẹp không phải dịu dàng, cũng không phải sắc sảo. Có đôi lúc cô then thùng như Bích Hà nhưng nếu nói về lanh lẹ thì cô cũng không thua kém Tiểu My.

Mỗi người một vẻ, hợp lại thành nhóm bạn thân thiết từ năm học lớp sáu cho đến bây giờ.

Ăn gần hết đồng ổi, Tiểu My bỗng nói:

- Ê ! Tại sao bây giờ chúng ta không bàn về thầy mới nhỉ ?

- Có gì đâu mà bàn - Bích Hà nói.

- Sao lại không ? Tụi mày không thấy là thầy đặc biệt lắm sao ?

Trường Giang trợn mắt hỏi:

- Như vậy thì có gì đặc biệt đâu ?

- Bọn mày không nghi ngờ ông ấy nói xạo chút nào sao ?

Bích Hà cau nhàu:

- Đúng là nói nhảm.

- Mày ngu ngốc thì có ! Trường Giang, mày thấy tao nói có lý không ?

- Có. Suýt chút nữa là tao vả vào cái mồm đại nói bậy của mày...

- Ê ! không được hỗn nghe chưa - Tiểu My bị cụt hứng nên lên tiếng - Tao có bằng chứng đàng hoàng.

- Lại ba hoa nữa rồi.

- Thôi được, vậy thì tao dẫn chứng cho mà xem . Này hé, ông ấy đã có râu rồi, mà thường là mấy người đàn ông để râu đều có vợ.

Trường Giang ôm bụng cười lăn cười bò ra, ngay cả công chúa Bích Hà cũng cười đến đỏ mặt lên . Tiểu My thét:

- Tụi mày cười cái gì chứ ?

Trường Giang nói đứt quãng vì vẫn còn cười:

- Mày .. lấy đâu ra cái định nghĩa đó vậy ?

- Còn nữa, tao chưa nói hết mà.

Giang xua tay:

- Thôi thôi .. tao và con Hà sắp vỡ bụng ra vì cười rồi đây nè, bà cụ non ạ !

- Hứ ! - Tiểu My ầm ức nói - Chỉ có hai đứa mày mới là đồ ngu . Ông ta đẹp trai là như vậy, ănn nói lại có duyên mà đã hai mươi tám tuổi rồi, tao không tin là chưa có vợ.

- Còn tao không tin thầy lại nói dối vì một chuyện không đâu như vậy.

- Tao cũng vậy, tao ủng hộ Trường Giang.

- Nhưng mà tại sao tụi mày bênh ông dữ vậy ? Ạ... à .. thôi tao biết rồi.

Trường Giang đề phòng:

- Mày biết cái gì chứ ?

- Rõ ràng là hồi sáng này tao thấy thầy Kiệt nhìn mày rất chăm chú, và mày cũng nhìn lại nữa . Đúng không ?

Trường Giang đỏ mặt, những lúc này trông cô vừa xinh đẹp, dịu dàng, vừa có vẻ ngây thơ rất đáng yêu.

Khi bình tĩnh trở lại, Trường Giang đâm túi bụi vào người nhỏ My:

- Đúng nè . đúng nè ! Cho mày chết luôn.

Tiểu My vừa chạy vừa cười khúc khích, cũng may là lúc đó chuông vào học reo lên . Tuy vào lớp rồi, nhưng Trường Giang vẫn còn nhìn con nhỏ Tiểu My bằng cặp mắt dữ dội.

Lụy Tình

Chương 2

Người đàn bà rất gầy và xanh xao . Nằm trên giường, trông bà lọt thỏm giữa chăn và nệm, vậy mà bà lại là mẹ của cô Tô Vũ Trường Giang - một cô gái trẻ trung, khỏe mạnh, và xinh đẹp.

Bà nằm trên giường, đôi mắt nhìn mơ mộng vào một khoảng trống, ở đó quá khứ bà là một thời vàng son của cô sinh viên hoa khôi đại học Văn Khoa .

Bỗng có tiếng gõ cửa gọi bà về với thực tại.

- Ai đó ? - Giọng bà rất khê - Vào đi.

- Mẹ ! - Đằng sau khung cửa là Trường Giang, cô bé lúc này xúng xính trong bộ đồ mặc nhà, giản dị nhưng không kém phần xinh đẹp - Con vào để xem mẹ uống thuốc chưa.

Đôi mắt người đàn bà lúc này trở nên triu mến:

- Mẹ nghĩ sau này con nên đi học làm y tá . Không có người y tá nào đứng giờ giấc hơn con cả.

- Con lo cho mẹ chứ bộ.

Nói rồi nàng đi rót nước, bốc thuốc ra khỏi vỉ, trao vào tận tay mẹ:

- Đây này, con muốn được nhìn thấy mẹ uống thuốc.

Người đàn bà thở dài:

- Thật ra, thuốc men có giúp ích gì cho mẹ đâu.

Trường Giang mím môi, cố ngăn để không bật khóc . Cô gái đau lòng nhìn mẹ uống thuốc, những viên thuốc màu xanh đỏ chỉ là để kéo dài sự sống đau khổ của mẹ trong chừng mực nào mà thôi.

Đợi mẹ uống thuốc xong, Trường Giang đỡ lấy tay bà:

- Để con dìu mẹ đi dạo một vòng cho khỏe.

Người đàn bà rụt tay lại:

- Trường Giang...

- Sao vậy, mẹ không thích đi dạo ư ?

- Mẹ muốn con từ nay hãy ít vào đây một chút, bệnh của mẹ...

- Không ! - Cô gái cắt lời mẹ, giọng dứa khoát - Con không có sợ mẹ lây bệnh cho con.

- Nhưng mẹ không muốn nhìn thấy con gái của mẹ lây cái chứng bệnh khó chịu này.

Trường Giang không kiềm được lòng mình nữa, nàng ôm mẹ vào lòng nghẹn ngào:

- Mẹ Oi, con không ở xa mẹ đâu.

- Dừng, dừng cái ! Hãy buông mẹ ra.

- Mẹ Ồi !

Thế rồi hai mẹ con cùng khóc . Người đàn bà không nỡ xua con gái của mình ra khỏi lòng . Bàn tay gầy gò của bà mẹ vuốt lên mái tóc xanh mượt của con, mái tóc mà ngày xưa thuở con gái, bà đã từng làm đắm đuối biết bao chàng trai của trường đại học . Trong số ấy có chồng bà bây giờ và một người nữa, nhưng người ấy xa rồi...

Mãi một lúc sau, Trường Giang mới thôi khóc, nhưng giọng vẫn còn râm rức:

- Mẹ có biết không, tụi bạn con đứa nào cũng nói là con giống mẹ, bởi vì con là con của mẹ . Cho nên dù mẹ có mang bệnh tật thể nào chẳng nữa, con cũng không bao giờ xa mẹ đâu.

- Trường Giang, con thật là một đứa con gái ngoan.

Lúc ấy, có tiếng gõ cửa, hai mẹ con cùng rời nhau ra, cùng gạt nước mắt, Trường Giang nhìn về phía cửa:

- Vào đi !

Chị Thúy - Người giúp việc trong nhà bước vào.

- Thưa, ông gọi bà và cô ra phòng khách.

- Có chuyện gì không vậy chị Thúy ?

- Tôi không biết, nhưng thấy có mấy người khách

- Nhưng mẹ tôi bệnh...

- Được rồi, Trường Giang . Mẹ đi được mà.

- Để con dìu mẹ.

Lát sau, hai mẹ con đã đứng giữa phòng khách, sững sờ nhìn ba người khách quen mặt đang mỉm cười với họ.

Đó là một người đàn bà rất đẹp, mặc dù bà đã ngoài bốn mươi tuổi . Hai gã con trai bằng hay nhỏ tuổi hơn Trường Giang một chút, cả hai cũng có gương mặt hách dịch trông rất dễ ghét . Cô gái quay sang cha lúc này đang ngồi cạnh người đàn bà trên cùng một chiếc ghế xa lông dài.

- Cha, thế nào là sao đây ?

Ông Định khoác tay người đàn bà cùng đứng lên . Đôi mắt Trường Giang nhìn họ tóe lửa . Lời của cha cô như những nhát dao xoáy vào lòng nàng đau buốt:

- Từ nay Tuyết Mai, Khải Hoàn, và Khải Bình sẽ về đây ở chung với chúng ta . Cha mong là ..

- Cha đừng nói nữa - Trường Giang hét thật to - Cha tưởng mẹ con là thánh nhân sao ? Người làm sao mà chịu đựng nổi chứ ?

Ông Định quắc mắt nhìn vợ, giọng ông dường như có thù hận:

- Con hãy nhìn bà ấy xem, bà ta đâu có vẻ gì là đau khổ.

- Mẹ...

Người đàn bà siết chặt tay con trong bàn tay của mình:

- Trường Giang, mẹ chịu được mà.

- Nhưng con không chịu được - Trường Giang ngẩng cao đầu lên, lúc này trông nàng bướng bỉnh, dứt khoát - Cha, con muốn cha đuổi ba người này ra khỏi nhà.

Người đàn bà tên Tuyết Mai lúc này mới cất cái giọng đanh đá của mình:

- Đó, anh thấy chưa ? Em đã nói là trong nhà này anh không đủ sức để bảo vệ mẹ con em đâu.

Như để khẳng định uy quyền của mình, ông Định quay sang người giúp việc:

- Cô Thúy, hãy dọn ba căn phòng cho mợ Hai và hai cậu đây.

- Con không đồng ý.

Trường Giang thét lên, nàng quắc mắt nhìn người đàn bà:

- Bà hãy ra khỏi đây ngay lập tức, cùng với hai đứa con trai yêu quý của bà . Tôi không muốn căn nhà này bị Ô uế vì những con người dơ bẩn, bệnh hoạn.

- Bệnh hoạn ư ? Cô hai, cô hãy nhìn lại xem có phải chúng tôi hay chính mẹ cô mới là con người bệnh hoạn ?

Trường Giang run lên vì giận, càng đau khổ hơn khi nhìn thấy mẹ bị người ta xúc phạm.

Tuyết Mai lại nói tiếp:

- Anh Định, anh để con anh sĩ nhục mẹ con em như vậy mà coi được sao ?

- Các người không cần phải tranh cãi nữa . Khải Bình, Khải Hoàn, hai đứa mang hành lý của mình về phòng đi.

- Không được...

- Trường Giang... - Mẹ nàng yếu ớt gọi - Đừng ngăn họ nữa con ạ.

- Mẹ, chúng ta không thể nào để họ vào đây phá rối cuộc sống yên tĩnh của mẹ con mình . Trong gia đình này, mẹ là nữ chủ nhân, sẽ không có người đàn bà thứ hai nào được quyền vào đây cả.

- Nhưng đó là quyết định của cha con, người chủ nhân thật sự của gia đình này - Bà quay sang chồng - Có phải không hở anh Định ?

Ông Định vội vã nhìn đi chỗ khác . Bao giờ cũng vậy, ông không chịu được thứ ánh mắt vừa dịu dàng tha thiết, vừa trách móc một cách lạnh lẽo ấy . Ánh mắt mà ngày xưa mỗi lần nhìn vào ấy, ông như thấy cả hồn mình chìm vào trong một cảm giác yêu đương, mê đắm . Trong thâm tâm ông có tiếng thì thầm:

Kiều Anh ơi, anh có muốn làm như thế này đâu . Tất cả tại em, là tại em tất cả .

- Phải . Trong gia đình này tôi là chủ nhân.

- Trường Giang, hãy đưa mẹ về phòng.

- Mẹ, chúng ta không thể nào chịu thua như thế này được.
- Chịu thua ư ? - Mẹ nàng cười khẽ - Họ đâu xứng đáng để chúng ta cạnh tranh mà con gọi là thua thiệt.
- Hừ ! Bà đặt làm phách.

Trường Giang quắc mắt nhìn bà ta, người này trở thành dì ghẻ bất đắc dĩ của nàng . Mẹ nàng không đấu tranh nhưng nhất định nàng không chịu thua thiệt . Để rồi ba xem, đừng có vội mà đắc ý.

Khi hai mẹ con đi gần khuất thì có giọng ông Định:

- Tôi muốn từ đây các người đối xử với nhau thật bình đẳng.

Giang nhìn thấy mẹ khựng lại một chút, rõ ràng là mẹ đau khổ lắm, nhưng người đã cố gắng kiềm chế . Chợt một cơn ho kéo về làm mẹ gặp người lại đau đớn . Giang hốt hoảng:

- Mẹ... mẹ có sao không ?
- Mẹ... - Giọng người đàn bà tắt nghẹn vì ho, cả máu chảy ra theo nước dãi .

Giọng Tuyết Mai cay nghiệt:

- Trời ơi ! Sao mà thấy gớm quá đi.

Rõ ràng là trên gương mặt ông Định hẳn lên sự lo lắng, nhưng giọng ông vẫn lạnh lùng:

- Cô Thúy, gọi điện thoại cho bác sĩ !
- Mẹ hãy nằm nghỉ đi, con nhất định không để họ Ở trong gia đình này đâu.
- Đừng con ! - Bà Kiều Anh yếu ớt - Họ Ở đây hay chỗ khác thì nào có khác gì đâu. Chẳng phải mười mấy năm nay, mẹ con mình đã biết là cha con quan hệ bất chính rồi sao?
- Nhưng ít ra chúng ta mỗi ngày không nhìn thấy họ, không phải từng phút chịu đựng cái cảnh trái tai gai mắt này.
- Là vì cha con muốn trả thù, nếu không ông ấy sẽ không tha? mãi . Vả lại, bà ta đã sinh cho ông ấy hai đứa con trai - Bà Kiều Anh dừng lại, trút tiếng thở dài - Chúng ta đành phải chịu mà thôi.
- Cũng tại con, nếu như mẹ đừng sanh con mà là một đứa con trai thì...
- Trường Giang ! - Bà Anh cắt lời con, một bàn tay vươn lên nhẹ vuốt tóc - Con không có lỗi gì trong chuyện này cả . Chỉ vì cha con hận mẹ, ông ấy muốn trả thù.

- Nhưng mà cha đã hiểu lầm . Tại sao mẹ không giải thích ?

Một chút im lặng trôi qua Đôi mắt người đàn bà nhìn xa xăm vào một vùng dĩ vãng . Lúc nói, giọng bà là cả một tâm sự :

- Thật ra thì mẹ cũng có lỗi, mẹ đã ngoại tình tư tưởng.
- Nghĩa là sao hở mẹ, con không hiểu ?
- Nghĩa là khi đã về ở với cha con, mẹ vẫn còn thương nhớ người ta.

Trường Giang hỏi, cô bé tò mò trước thế giới muôn màu sắc tình yêu, thế giới mà rồi đây cô sẽ bước vào :

- Người ta... là ai thế hở mẹ ? Con nghĩ người ta đã làm cho mẹ yêu thương chắc hẳn là đặc biệt lắm.

Trường Giang nhìn thấy mẹ chìm vào mơ mộng, có lẽ trước mắt người đang là quá khứ, và một người đàn ông nào đó :

- Người ấy tên Hoàng . Trần Nhật Hoàng !

- Thế bây giờ bác ấy ở đâu hở mẹ ?

- Chết rồi ! - Giọng người đàn bà đầy vẻ đau xót - Mẹ của con rồi sẽ như người cũng chết vì bệnh lao.

Trường Giang khám phá ra bức màn bí mật của mẹ :

- Thôi, con hiểu rồi . Bác ấy chết vì bệnh lao, rồi mẹ cũng bệnh như thế này cho nên cha con nghi ngờ, ghen tuông rồi hận mẹ . Cha nghĩ mẹ đã gần gũi với bác Hoàng nên lây bệnh.

- Cha con, người có lý của người.

- Nhưng mẹ hoàn toàn trong sáng.

- Vô ích thôi ! Giải thích, cha con cũng không tin đâu. Đây là kết quả ngày xưa mẹ đã gần gũi, săn sóc người ta, cho nên Trường Giang, mẹ muốn con... Giang đặt tay lên môi mẹ :

- Mẹ đừng nói nữa, con không bao giờ rời xa mẹ đâu, dù cho có lây bệnh cũng mặc . Hơn nữa, mẹ đã chỉ cho con tất cả những cách thức cần thiết để đề phòng rồi mà.

- Cũng may là bây giờ y học đã tiến bộ.

- Tiếc rằng mẹ bệnh quá nặng.

- Trường Giang...

- Dạ.

- Mẹ muốn là con không được oán ghét chạ Thật ra cha con rất thương mẹ, chỉ vì quá thương nên người không chịu đựng được ý nghĩ ghen tuông của mình.

Trường Giang phụng phịu :

- Nhưng dẫu sao người cũng không nên đem bà ta về đây. Lại còn hai đứa con đáng ghét nữa . Con không hiểu sao người đẹp trai như cha lại có hai đứa con xấu xí như vậy.

- Con thiệt là... ăn nói không có biết giữ gìn gì cả.

- Mẹ, con nói đúng mà.

Nhìn con gái thụng mắt lại, bà Kiều Anh mỉm cười :

- Thôi được, thì con đúng . Nhưng mà mẹ dặn con đừng có tranh chấp với họ làm gì.

- Chỉ cần họ biết điều một chút là được . Hạng người đó con đâu có thèm cãi vã làm gì.

- Con thiệt là...

Người đàn ông nhìn đắm đắm vào tấm ảnh chụp cô nữ sinh Kiều Anh của

mấy mươi năm về trước . Thuở đó không ai trong số các sinh viên là không biết Kiều Anh, bởi vì nàng đẹp, rất đẹp.

Có hàng tá các chàng trai theo đuổi, nhưng cuối cùng chỉ còn có ông và hẳn ta là địch thủ . Đã có lúc ông ngỡ mình thua cuộc, nhưng nhờ có áp lực của gia đình, nhờ sự quen biết của cha mẹ hai bên, cuối cùng ông đã được nàng. Có thể nói Kiều Anh là mối tình duy nhất của ông. Bao nhiêu tình cảm sâu lắng ông đều dành cả cho nàng . Ngày Nhật Hoàng chết vì bệnh lao, ông đã phải một phen ghen tuông vì nước mắt của nàng đã đổ ra rất nhiều cho địch thủ của ông ngày xưa.

Cho đến khi chính nàng cũng mang căn bệnh trầm kha ấy thì ông thật sự không chịu đựng được nữa . Nàng đã từng thề với ông là không hề có gì với Nhật Hoàng, vậy mà bây giờ...

Ý nghĩ hai người bọn họ đã từng thân thiết với nhau và đã lường gạt làm ông ôm trong lòng một mối hận, tình yêu càng sâu đậm thù hận càng chất ngất . Sở dĩ ông có vợ lẽ và con riêng là cũng vì muốn trả mối hận này . Ông muốn người vợ phản bội phải nếm sự đau khổ của kẻ bị lừa dối . Và bây giờ quyết định đem Mai về đây, chính là lúc lòng hận thù của ông sôi sục nhất . Mới hôm qua đây, nàng đã dám đứng trước mặt ông mà nói rằng: Nhật Hoàng mới chính là người nàng yêu quý nhất !

- Kiều Anh ! Tôi hận em, thù gã đàn ông đã cướp mất linh hồn của em.

Trong bóng tối nhập nhòa, người đàn ông ngồi lặng lẽ rít từng khói thuốc .

Lúc này đây trông ông rất cô độc, mặc dù ai cũng biết ông là người đàn ông thành đạt nhất . Sự nghiệp vững vàng, vợ đẹp con ngoan, nhưng tất cả những hạnh phúc ấy, đối với ông đều trở nên ghê tởm bởi sự phản bội.

Phải đứng một lúc thật lâu cho quen với bóng tối, Trường Giang mới nhận ra cha đang ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành bọc da Nàng đưa tay ấn vào công tắc, ánh điện sáng lên, soi rõ cái gạt tàn đầy ắp mẩu thuốc.

Nàng lên tiếng :

- Sao cha không bật đèn ?

Ông Định hỏi lại, mắt vẫn nhìn vào chỗ cũ, nơi có khung hình của vợ :

- Con vào đây làm gì ?

- Con...

- Nếu vì chuyện Tuyết Mai thì không cần phải mất công vô ích.

Trường Giang nhìn theo ánh mắt của cha về phía khung hình của mẹ . Mẹ nói đúng, cha hận nhưng lại rất thương mẹ . Cô gái muốn lợi dụng tình cảm ấy làm thức tỉnh cha.

Nàng đi về phía khung ảnh, nhât lên rồi làm ra vẻ vô tình :

- Mẹ ngày xưa đẹp quá phải không cha ?

- Hừ ! - Ông Định hẳn học - Đẹp mà làm gì chứ ?

Trường Giang vẫn tiếp tục làm ra vẻ vô tình :

- Đẹp như mẹ chắc là phải có nhiều người theo đuổi.
 Ông Định nghe lòng mình nhói đau. Sự thật được nói lên từ miệng con làm vỡ vết thương lòng rất buốt. Trường Giang nhìn thấy sự đau khổ trên gương mặt cha Nàng tiếp tục nói bằng quơ :
 - Con thật là khâm phục cha Chính phục một người đẹp như mẹ, chắc là khó lắm phải không cha?
 Ông Định bỗng rít lên, đôi bàn tay siết chặt trên thành ghế:
 - Im miệng ! Con không được quyền nói nữa.
 Trường Giang bỗng quay phắt lại nhìn cha, nàng cao giọng:
 - Thật ra, cha không nên trả thù mẹ bằng cách ấy !
 - Ai... ai nói cho con biết là...
 - Sao cha không nói tiếp đi ? Có phải là cha không muốn thừa nhận rằng cha đang trả thù mẹ ?
 Người đàn ông thờ hất ra:
 - Phải, ta hận mẹ con.
 Trường Giang mím môi, nàng nghe cay cay nơi mắt :
 - Mẹ bệnh hoạn, đau khổ là như vậy, sao cha còn nở lòng nào oán hận mẹ chứ ?
 - Bệnh ư... ? - Người đàn ông bật cười chua xót - Mới hôm qua đây, bà ta còn nói với ta là không hề ân hận.
 - Mẹ chỉ vì giận cha mà nói như vậy thôi - Trường Giang đi về phía cha, nắm lấy tay người - Cha, con xin cha hãy đuổi họ đi khỏi nhà này. Xin cha hãy để cho mẹ được sống yên ổn những ngày còn lại của người.
 - Không được !
 - Cha...
 - Con đừng có nói nhiều vô ích. Từ nay Tuyết Mai sẽ ở lại, bà ta là dì của con.
 Cha cứng rắn nhưng Trường Giang cũng ương bướng :
 - Con không chấp nhận.
 - Con không có quyền gì để mà phản đối. Ta nói cho con biết, con đừng có mà tìm cách gây gổ với người ta, cha không có bệnh con đâu. Trường Giang cảm thấy tức giận cha ghê gớm. Nàng lùi lại vài bước rồi nói một hơi :
 - Được, để con xem cha sẽ được gì sau trò chơi trả thù này. Cha sẽ thoa? mãi khi thấy mẹ đau khổ, hay chính cha đang tự chuốc lấy phiền muộn vào lòng.
 Con gái đi thật lâu rồi mà ông Định vẫn còn choáng váng vì câu nói của nó. Thật ra, ông sẽ được gì đây ? Thoa? mãi hay lại càng đau khổ hơn ? Kiêu Anh ơi, chính em đã giết chết nửa đời tôi rồi.

Lụy Tình

Chương 3

Tuấn Kiệt thong thả bước vào lớp, trên người chàng vẫn là quần xanh áo trắng quen thuộc . Lũ học trò đứng bật lên :

- Chào thầy ạ !

- Chào các em !

Chàng bước về phía bàn giáo viên, cẩn thận đặt giáo án xuống bàn rồi quay về phía học sinh, mỉm cười nói :

- Hôm nay thầy trò chúng ta bắt đầu tiết học đầu tiên của mình . Môn sinh vật với những bài học quan trọng nhất thuộc về cơ thể con người . Bài học hôm nay...

Nói tới đây, bỗng Tuấn Kiệt dừng lại, mắt chàng nhìn vào bàn cuối cùng bên phải, ở đó cô học trò thông minh với những câu hỏi đặc sắc không còn nữa . Chàng nhìn lên bảng đen thấy có ghi tên - Trường Giang vắng mặt . Tuấn Kiệt bỗng thấy có một chút gì bức tức trong lòng, một sự thiếu vắng mà chàng không mong muốn . Kiệt cau mày lại . Lần đầu tiên học sinh lớp 12A2 thấy thầy Kiệt khó chịu :

- Vậy mà tôi cứ mong mỗi tiết học đầu tiên của cô sẽ không có ai vắng mặt . Càng không ngờ được, lớp trưởng của các em thiếu vắng trong ngày hôm nay.

- Thừa thầy...

- Em muốn nói gì ?

Tiểu My đứng lên bênh bạn :

- Trường Giang rất ít khi nghỉ học thầy ạ.

Kiệt càng bức mình hơn :

- Và đã chọn ngay tiết dạy đầu tiên của tôi để mà vắng mặt.

Cả lớp học ngơ ngác vì sự giận dữ không ngờ của người thầy vốn cởi mở và vui vẻ này . Tuấn Kiệt cùng lúc cũng nhận ra sự vô lý của mình . Tại sao ta lại tức giận quá đáng vì một học sinh vắng mặt chứ ? Cái điều bình thường ấy ngày nào cũng xảy ra kia mà ?

Chàng đưa tay vuốt mái tóc rối :

- Thôi bỏ qua đi, chúng ta tiếp tục học.

Có điều là sau đó Kiệt không tìm được sự hưng phấn để mà giảng dạy . Cuối giờ, trước khi ra khỏi lớp, Kiệt còn hỏi :

- Trường Giang nghỉ có lý do không các em ?

Vẫn là Tiểu My :

- Thừa thầy, không có ạ ! Có thể cô bé bị bệnh đột xuất.

Khi thầy đi rồi, Tiểu My ghé vào tai Bích Hà thì thầm :

- Mà y có thấy gì lạ không Hà ?
 - Cái gì lạ đâu, sao tao không thấy ?
 - Thì thầy Kiệt đó, ông ấy quan tâm đặc biệt tới con nhỏ Trường Giang. Tao nghĩ đã có vấn đề rồi đây.
- Có một chút tư lự trên mặt Hà . Nàng công chúa then thùng đang nghĩ gì trong đầu ?
- Tiếng Tiểu My vu vơ :
- Trưa nay bọn mình đến thăm Trường Giang .

Lụy Tình

Chương 4

Tuấn Kiệt đẩy xe ra khỏi cổng trường, bắt gặp gần chục đứa học trò của mình túm tụm dưới gốc me trước cổng . Cây me này dễ có đến vài chục tuổi, gốc của nó to đùng còn tàn thì vươn cao, che rộng cả mấy thước vuông.

Thấy thầy của mình, đám học trò lao nhao chào :

- Thưa thầy...

- Chào thầy ạ...

Kiệt dừng lại bên chúng nó :

- Các em chưa về sao?

Thăng gầy đáp :

- Dạ, bọn em chờ bạn Loan về nhà lấy thêm xe.

Kiệt nheo mắt hỏi:

- Định đi chơi phải không ?

- Dạ không... Tụi em đến thăm Trường Giang.

- Thăm Trường Giang à ? - Kiệt thoáng tư lự rồi hỏi - Thầy đi cùng có được không ?

Đám học trò có vẻ bối rối . Kiệt cũng không hơn gì chúng nó . Chàng không hiểu tại sao lại đưa ra đề nghị ấy . Tình cảm giữa chàng và học trò thật ra chưa thân thiết đến mức độ ấy kia mà.

- Nếu không được thì thôi vậy.

Nhỏ Tiểu My đại diện nói :

- Xin lỗi thầy . Tại vì nhỏ Trường Giang rất khó tính, nó không chấp nhận người lạ đến nhà - Nhỏ dường như thấy mình lỡ lời, vội đính chính - Ý em không có muốn nói thầy là người lạ, nhưng mà chưa có ý kiến của Trường Giang, em... em...

- Thầy hiểu mà - Kiệt vội vàng rút lui - Chúc các em vui vẻ, thầy về đây.

- Dạ, thầy về.

Bích Hà bỗng nói, lần đầu tiên cô bé nói chuyện trực tiếp với thầy của mình :

- Trời nắng thế này, sao thầy không đội nón ?

Kiệt quay nhìn cô bé, bắt gặp gương mặt ửng hồng vì thẹn :

- Cám ơn em đã quan tâm. - Kiệt nói - Lần sau thầy sẽ đội nón.

Thầy đi rồi, cái miệng quỷ quyệt của nhỏ My bắt đầu hoạt động :

- Trời ơi ! Bích Hà, mày làm thầy cảm động đến phải... vội vàng bỏ chạy kia kia.

Gương mặt nàng công chúa càng thêm e thẹn.

Đám học trò vất xe đạp ngoài cổng rồi theo chân chị Thúy hùng hổ đi vào nhà . Con đường trải nhựa với hàng cây rợp bóng hai bên, lượn một vòng cung trước khi chạm phải một hòn giả sơn rồi mới đi vào nhà. Đang đi, bỗng một gương mặt từ đâu thò ra:

- Ê... ê, các người đi đâu đó ?

Cả bọn chững lại, Tiểu My nhìn Thúy hỏi :

- Ai vậy chị Thúy ?

Người giúp việc chưa biết trả lời sao thì gương mặt kia đã vênh váo :

- Tôi là cậu Ba của nhà này ..

Tiểu My cũng không vừa :

- Cậu Ba ? Danh từ này ở đâu mà ra vậy ?

Ở bên kia hàng cây, bỗng xuất hiện thêm một nhân vật . Gã tuyên bố : - Còn tôi là cậu Hai. Nhà này từ nay chúng tôi là chủ nhân. Bất cứ ai muốn ra vào cũng phải hỏi ý kiến của chúng tôi.

Cái kiểu nói phách lối ấy làm nhỏ Loan bức mình . Cô bé cay độc nói :

- Chị Thúy ơi, hai con đười ươi này từ đâu ra mà tự xưng là chủ nhân vậy ?

Khả Bình xông về phía nhỏ Loan, hấn gầm gừ :

- Hừ ! Cô nói ai là đười ươi, hả ?

Thằng gầy lập tức xông lên cản Khả Bình lại :

- Ê. ê ! Bộ người tính đánh con gái thật sao?

Hai người con trai khác cũng bước tới sẵn sàng bên vựch cho bạn . Thấy đối phương đông hơn, hai anh em họ chững lại . Khả Hoàn tức giận quát :

- Chị Thúy, mau đuổi mấy con này ra cho tôi !

Có tiếng từ phía sau :

- Ai dám đuổi họ chứ ?

Trường Giang đã tới tự lúc nào, cô trừng mắt nhìn hai gã con trai, rồi tiếp :

- Chính hai người mới là kẻ đáng bị đuổi ra khỏi nơi đây đó.

Tiểu My tiếp lời bạn :

- Trường Giang, mày đến thì hay quá . Bọn tao đang không biết làm sao với hai con quái vật này đây.

- Không cần phải nói nhiều làm gì, chúng ta vào nhà đi.
Đám con gái thì nhau nói, thì nhau xì xồ vào mặt hai gã con trai rồi kéo nhau đi.

Khải Hoàn tức quá thét :

- Không được vào nhà ! Mẹ tôi đang nghỉ trưa, các người vào sẽ phá giấc ngủ của bà ấy.

Trường Giang chỉ vào mặt Hoàn, nói :

- Hai người đừng làm ra vẻ ta đây là chủ nhân. Nói cho hai người biết, sớm muộn gì tôi cũng tìm cách đuổi hai người ra khỏi nhà này . Hứ, đừng có ở đó mà phách lối !

Tuy có tức giận, nhưng vì ít người hơn nên hai anh em đành phải ngậm đắng nuốt cay, Khải Bình lầm rầm rửa :

- Cái con bé chua ngoa này, rồi mi sẽ biết tay ta.

Để đám bạn ngoài vườn với cây sồi ri sai oằn trái, Trường Giang và Tiểu My, hai đứa kéo nhau đi vào bếp tìm muối làm một chén muối ớt.

Vừa lục lạo tìm kiếm, Trường Giang vừa nói :

- Tụi mày đến thật là đúng lúc, tao đang buồn, không biết nói chuyện với ai đây.

Tiểu My nhìn bạn thương cảm :

- Tao không ngờ gia đình mày lại rối rắm thế này . Chỉ tội nghiệp cho bác gái mà thôi.

- Mẹ tao không còn sống được bao lâu nữa . Không ngờ những ngày cuối đời của bà lại buồn bã thế này.

- Không có bi đát như mày nói chứ ?

- Là thật... - Giọng Trường Giang chùng như có nước - Bác sĩ nói, bệnh của mẹ tao đã đi vào giai đoạn cuối.

- Hèn gì, trông bác gái gầy đến như vậy.

Trường Giang thần thờ, đôi mắt long lanh lệ :

- Nhiều lúc tao muốn chết theo mẹ tao luôn cho rồi.

Tiểu My trợn mắt :

- Con quỷ này ! Mày nói bậy vừa thôi chứ.

Giang nhìn bạn, muốn nói gì lại thôi. Cuối cùng, nàng buồn gọn :

- Tao muốn nghỉ học luôn.

- Sao vậy, sao kỳ vậy ?

- Tao muốn dành hết thời gian để lo cho mẹ . Người không còn ở bên tao được lâu nữa.

Tiểu My nhìn bạn mà không biết phải nói sao. Khuyên nó đừng nghỉ học ư ? Không xong, bởi vì lý do của Trường Giang là chính đáng . Còn nếu... như vậy thì My sẽ mất một người bạn thân thiết . Lớp 12A2 sẽ mất một đầu tàu đã gắn bó, dẫn dắt họ suốt ba năm học vừa qua.

Trong lúc bối rối này, My bỗng nhớ đến thầy Kiệt :

- Mày biết không, sáng nay thầy Kiệt có hỏi thăm mày.
- Tiết học đầu tiên của thầy, vậy mà tao đã vắng mặt, chắc là thầy giận tao lắm.

- Ban đầu thì giận.

- Sao lại gọi là ban đầu ?

Tiểu My lại nổi tính ranh ma, nhỏ cười nói :

- Bởi vì sau đó thầy chẳng những không giận mà còn quan tâm đặc biệt tới mày . Thầy ngỡ ý muốn tới thăm mày nhưng bọn tao không chịu.

- Thầy Kiệt chân thành và cởi mở, thầy quan tâm tới tất cả học sinh của mình.

- Tao không biết, nhưng nếu mày nghỉ học, chắc thầy không bằng lòng đâu.

- Chỉ vì thầy không biết hoàn cảnh của tao mà thôi.

Đang nói chuyện, bỗng nhỏ Loan thò đầu vào, nó réo:

- Trời đất ! Hai tụi mày ngồi đây tán dóc bắt bọn tao chờ đến mỗi cô . Sơ ri đã hái xong rồi, chỉ còn có muối ớt nữa là "nhập tiệc".

Hai đứa vội vàng đứng lên. Nhỏ Loan trở mắt nhìn Trường Giang :

- Mày khóc à ?

Tiểu My thêm :

- Thì chuyện nhà của nó đó.

- Xin lỗi, tao thật là vô ý.

- Không có gì đâu... - Trường Giang cố cười - Mình ra ngoài đó đi, nếu không bọn nó chén sạch bây giờ.

Loan bỗng đẩy vai bạn :

- Mày rửa mặt đi. Không thể để gương mặt như thế này đi ra ngoài đó được.

Lúc này đây, Trường Giang cảm thấy ấm áp vì tình cảm thân thiết của những người bạn chân thành . Những người bạn chỉ biết sống hết mình vì tình bạn . Không ganh đua, vị kỷ, và rất là trung thực.

Lụy Tình

Chương 5

- Trời đất ơi ! - Nhỏ Loan đương không lại hét toáng lên - Bọn này xem nhỏ Tiểu My nó ăn như là rồng cuốn vậy kìa.

- Ê... ê ! Tại sao mày lại để ý đến chuyện ăn uống của người ta chứ ? Đồ mất lịch sự !

- Quyền lợi mà, không để ý thì lỡ làm sao.

Vừa nói, nhỏ Loan vừa giật rở sơ ri này giờ Tiểu My vẫn giữ khư khư trong lòng. Hai đứa giành qua giựt lại, cuối cùng nhỏ Loan vượt tay làm sơ ri đồ tung tóe ra đất.

Cả bọn ôm bụng cười ré lên trước vẻ tiu nghỉu của hai nhỏ. Bỗng từ trên đầu họ có tiếng nói vọng xuống :

- Lũ tiểu quỷ kia ! Bọn bây làm gì mà ầm cả lên vậy ?

Bích Hà rút cổ lại :

- Chết rồi, tụi mày ơi !

Mười mấy ánh mắt cùng nhìn lên, trên ấy, đằng sau khung cửa sổ lầu là một khuôn mặt cau có đầy giận dữ. Người đàn bà trừng mắt:

- Nhìn cái gì ? Trưa như vậy mà cũng không để cho người ta ngủ, đúng là đồ tiểu quỷ.

Trường Giang mím chặt môi, giận đến run giọng :

- Bà nói ai là tiểu quỷ ?

- Không là bọn mày, chả lẽ là bọn tao?

- Phải. Chính mẹ con bà mới là yêu ma ác quỷ, đã đến đây phá hoại cuộc sống của người ta.

Bà Mai trở vào mặt Trường Giang mắng :

- Cái con bé hỗn xược mất dạy này, chiều này tao sẽ mách với cha mày cho biết tay.

Khung cửa sổ đóng sầm lại, gương mặt đánh đá kia cũng không còn nữa.

Trường Giang bỗng ứa nước mắt. Bích Hà đứng gần nắm tay bạn :

- Mày có sao không Trường Giang ?

- Không.. không có sao cả.

Tiểu My rửa :

- Con mẹ ấy thật là đáng ghét. Cả hai đứa con của bà ta nữa, toàn là đồ yêu ma quỷ quái.

Nhỏ Loan cũng cầu nhàu :

- Làm mất hứng hết trơn rồi.

Thăng gầy đưa ra ý kiến :

- Hôm nay bọn mình chặn đường hai con đười ươi kia đánh một trận cho bỏ ghét.

Trường Giang vội can :

- Không được đâu.

- Tại sao vậy ? Sao Giang không cho chúng tôi đánh tụi nó ?

- Dầu sao cũng là con của cha tôi mà.

Thăng không nói gì nữa, nhưng ánh mắt cậu ta và hai người bạn trai nhìn nhau đầy ngụ ý.

Bạn bè an ủi Trường Giang một lúc rồi kéo nhau ra về. Ra tới cổng, lúc leo

lên xe cả bọn mới hay là chiếc nào cũng bị xì hơi xẹp lép . Nhỏ Mỹ nhảy bén nhất :

- Đúng là hai con đười ươi kia rồi.

Thăng gây hậm hực :

- Đồ yêu ma chết bầm ! Hai thằng này không đánh là không được đâu.

- Đúng rồi đó ! - Tiểu My đề vào - Bạn Thăng rủ thêm vài bạn nữa, đánh hai con quái vật ấy trả thù cho Trường Giang và cũng trả thù cho bọn mình nữa. Lòng thù hận càng sôi sục hơn khi cả bọn phải lục tục dẫn bộ dưới trời trưa nóng bức . Cứ đi một bước là Tiểu My rủa một tiếng :

- Đồ chết bầm, chết cháy ! Trù cho bọn mày đầy xuống hai mươi tầng địa ngục !

Ngồi vào bàn ăn, ông Năm Định nhìn quanh rồi hỏi chị Thúy :

- Trường Giang đâu, sao nó không ăn cơm ?

Chị Thúy đáp :

- Dạ, cô Hai bảo tôi dọn cơm vào phòng cùng ăn với bà chủ.

- Con bé này thật cứng đầu, đã bảo rồi mà vẫn không nghe.

Bà Mai đề thêm:

- Đứa con gái cứng của anh càng lúc càng quá quắt . Mới trưa nay nó dẫn bạn bè về phá phách trong vườn, rồi còn mắng mẹ con tôi trước mặt lũ học trò ranh ma ấy.

Ông Định nhìn ba gương mặt trước mắt mình, một người đàn bà chua ngoa đã lần lần lộ diện đằng sau gương mặt xinh đẹp của Tuyết Mai. Hai đứa con trai với vẻ mặt, tính tình khác hẳn với những gì ông mong đợi và đã có lúc ông Định hối hận vì hành động trả thù của mình, nhưng đã muộn mất rồi.

Ông xằng giọng:

- Các người cũng đừng có áp bức người ta quá đáng !

- Áp bức à ? - Tuyết Mai dài giọng - Không dám đâu ! Mẹ con nó áp bức chúng tôi thì có.

- Hừ ! Em không gạt được tôi đâu. Trên đời này làm gì có người đủ bản lĩnh để hiếp đáp được em. Đừng nói chỉ con Trường Giang, nó là một đứa con gái có ăn học và được dạy dỗ đàng hoàng.

- Thì ra là vậy . Thì ra lúc nào anh cũng coi trọng gia đình mình hơn mẹ con chúng tôi.

Ông định bực dọc gắt :

- Chẳng phải tôi đã đưa các người về đây rồi sao?

- Về đây để mỗi ngày bị con ranh ấy nó xỉ vả . Anh không thấy là thiệt thòi cho mẹ con chúng tôi lắm sao ?

Ông Định đứng bật lên:

- Nếu có thiệt thòi thì người ấy không phải là em. Đừng có ở đó mà ca cẩm mãi, tôi không tin đâu.

Người đàn ông đi thẳng về phòng riêng, bỏ dở bữa ăn đã có quá nhiều nặng nề, bức bối.

Ông Định dúi mẩu thuốc vào gạt tàn khi nghe tiếng chân dừng lại trước cửa phòng. Ông cất tiếng :

- Vào đi.

Trường Giang đẩy cửa bước vào, cô gái nhìn cha hỏi :

- Thưa cha gọi con.

Ông Định tránh không nhìn vào ánh mắt lúc nào cũng ẩn chứa sự dối hờn trách móc của con gái.

- Cha đã bảo là con không nên dùng cơm chung với mẹ mà.

Trường Giang ương bướng :

- Cha không cần phải lo cho con...

- Tại sao không ? - Ông Định giận dữ thét - Khi con là con của ta.

Trường Giang mím chặt môi, ánh mắt kiên quyết và chiếc cằm thì vươn lên đầy cương nghị.

- Bởi vì ngoài con và mẹ ra, cha còn có một gia đình khác. Nếu thật sự con và mẹ quan trọng đối với cha thì trong nhà này đã không có họ. - Con đừng có tự mình ghép vào với bà ta...

- Tại sao lại không ? - Trường Giang cứng cỏi cất lời cha - Trong khi mẹ bây giờ cô đơn và rất cần có con ? Mẹ đã mất cha thì con cần phải làm một cái gì đó để bù đắp cho mẹ. Chừng nào họ còn ở trong gia đình này thì con vẫn còn gần gũi mẹ, săn sóc, an ủi và lo lắng cho người.

Giang nhìn gương mặt đau khổ lặng thầm của cha. Cô bé biết người rất yêu cô nên muốn làm tất cả áp lực với cha vì mẹ.

Ông Định vui đầu vào đôi bàn tay trong sự đau khổ tột cùng. Trường Giang nói đúng, chính ông đã tự chuốc lấy phiền lụy vào thân. Trước đây ông đã mất người đàn bà mà ông yêu quý nhất và bây giờ, đứa con gái mà ông thương yêu cũng đang lặng lẽ rời khỏi đời ông.

Trời ơi ! Ta phải làm gì đây ? Tiếp tục trả thù hay buông xuôi, mặc tình cho số phận ? Kiều Anh ơi, cho đến bao giờ nỗi đau mà em đem đến cho tôi mới không còn quặn chặt lấy đời tôi nữa ?

Lụy Tình

Chương 6

Đợi cho đến khi không có mặt con gái trong phòng, ông Định mới đẩy cửa

bước vào, nơi mà đã lâu lắm rồi ông không muốn đến . Ở đây, trong căn phòng này, có quá nhiều kỷ niệm để khơi gợi vết thương lòng lúc nào cũng nhức buốt trong trái tim ông.

Kiều Anh của ông, cô gái xinh đẹp ngày xưa giờ đây gầy yếu trên giường bệnh . Ông biết thời gian nàng ở lại bên ông không còn lâu nữa, điều ấy làm ông đau đớn, nhưng nỗi đau được dồn nén tận đáy lòng.

Kiều Anh nhìn ông cười yếu ớt :

- Vậy mà em cứ nghĩ sẽ không bao giờ nhìn thấy anh bước chân vào căn phòng này nữa.

Giọng ông cố lạnh lùng, ánh mắt dừng đọng nhưng lòng thì đau nhói :

- Tôi vào đây là vì có chuyện.

- Hy vọng không phải chuyện ghen tuông với một bóng ma nữa chứ ?

Ông chợt nổi giận :

- Ai nói với em là tôi ghen với hắn chứ ? Em đừng tự coi mình đáng giá như vậy.

Kiều Anh cười chua chát :

- Có giá hay không thì mai đây sẽ chôn vùi dưới ba tấc đất.

Câu nói như hồi chuông báo tử ấy làm tim ông nhói đau. Kiều Anh nhìn thấy nỗi đau ấy, lòng bà chợt thoáng ân hận . Tại sao mình lại thách đố anh chứ ? Đành rằng lúc mới cưới nhau, mình có nhớ người ta, nhưng sau đó, kể từ khi có bé Giang thì tình yêu của mình đã dành hết cho anh rồi kia mà.

Chỉ tại anh thôi, tại sao anh suốt đời cứ đi ghen với một bóng ma Điều ấy làm Kiều Anh cảm thấy tức bực và sự ương bướng đã khiến bà nói thẳng thừng với ông rằng : "Phải, tôi còn yêu anh ấy " .

Kết cuộc, bây giờ giữa hai người đã là một hố sâu không tài nào xóa được.

Ông Định cố dần lòng nói :

- Tôi không muốn sau em và hắn ta sẽ là bé Trường Giang. Hôm nay tôi tới đây là để yêu cầu em hãy rời xa con bé.

- Em không làm được điều đó.

- Nhưng...

Bà cắt lời ông:

- Không ai trong chúng ta mong muốn con bé phải đau khổ đâu. Nhưng mà Trường Giang nó là một đứa con gái độc lập, quyết đoán và ương bướng -

Bà mỉm cười - Nó thừa hưởng di sản của anh đấy.

- Nhưng mà em cũng biết là...

Ông ngập ngừng, bà tiếp :

- Căn bệnh rất nguy hiểm, có phải không ? Vậy thì anh hãy làm cách nào đó để giữ Trường Giang bên mình . Anh hãy dành hết tình thương và sự quan tâm, chăm sóc cho nó, nhưng mà em nghĩ chắc không được đâu, có phải không ? Bởi vì bên mình anh còn có một gia đình khác lớn hơn, đáng để

quan tâm hơn. Một gia đình với hai đứa con trai hần hoi, điều mà em không làm được cho anh.

Ông còn đang bối rối vì giọng nói mai mỉa ấy thì cửa vụt mở. Trường Giang đứng đó với chần mèn trên tay. Cô gái ngẩng cao đầu nói :

- Không ai có thể đẩy con ra khỏi mẹ. Xin lỗi, con không muốn nghe lỏm câu chuyện của cha mẹ. Nhưng mà thưa cha, chừng nào trong gia đình này còn có sự hiện diện của họ thì con vẫn còn ở bên mẹ, không rời một bước - Nàng nhìn mẹ, ánh mắt dịu dàng - Mẹ, con sang đây ngủ với mẹ.

Bà Kiều Anh thở dài :

- Sau này con sẽ khổ vì tánh ương bướng của mình, Trường Giang ạ.

Phải, cũng chính vì một chút ương ngạnh đã làm bà khổ sở đến bây giờ.

Trường Giang quay về phía ông Định :

- Thưa cha, không phải là con muốn chống lại cha, nhưng mà vì mẹ, con không bao giờ chấp nhận bất cứ một người đàn bà nào, ngoài mẹ trong gia đình này.

Ông Định nhìn sững con. Nó thật là giống ông, cứng cỏi đến ngoan cố. Vậy mà có lúc ông đã xem thường đứa con gái này. Có lúc ông đã dẫn vật Kiều Anh vì cái tội đã không sanh cho ông một đứa con trai. Bây giờ nhìn nó, ông bỗng cảm thấy hãnh diện và vì vậy, ông càng không muốn mất con.

- Chắc là con không hiểu được những việc làm của con tại hại đến đường nào...

- Con hiểu, cùng lắm làm con chết theo mẹ. Thật vậy, không còn mẹ thì con cũng không còn muốn sống làm gì. Đối với cha, con và mẹ nào có nghĩa lý gì đâu.

Ông Định cảm thấy bất lực, bất lực trước sự cứng cỏi của hiện thân ông. Ôi ! Trường Giang, Kiều Anh, chả lẽ hai người là hiện thân của sự đày đoạ cho tôi sao chứ ?

- Anh hãy ra ngoài đi, không khéo lại nhiễm bệnh đấy.

Người đàn ông lúc này trông ủ rũ như một chiến trường vừa bại trận. Phải, ông đã thất bại trên phương diện tình cảm. Hoàn toàn thất bại... Điều đầu tiên Kiệt làm khi bước vào lớp là hướng mắt nhìn về phía dãy bàn cuối cùng, ở đó Trường Giang lại không có mặt. Kiệt không hiểu tại sao chàng lại làm như vậy, có lẽ chỉ vì một chút quan tâm nho nhỏ mà thôi. Nhưng cuối cùng, buổi dạy hôm đó chàng lại không tìm thấy nguồn cảm hứng.

Giờ ra chơi, Kiệt ngồi trong phòng dành cho giáo viên, đầu óc cố tập trung vào công việc nhưng không được, ý nghĩ về Trường Giang lại cứ lan man trong đầu Kiệt. Cuối cùng chàng đứng lên đi về phía lớp 12A2. Cũng may là ở đó chàng bắt gặp nhỏ Tiểu My đang ngồi thơ thẩn một mình. Thấy Kiệt, nhỏ đứng lên :

- Chào thầy ạ !

- Xin chào . - Kiệt mỉm cười thân thiện - Em ngồi xuống đi.
 Rồi chàng cũng tự ngồi xuống :
 - Hôm qua tụi em đi chơi vui không ?
 - Dạ vui... nhưng mà...
 - Nhưng sao ?
 - Dạ, tại vì nhà nhỏ Trường Giang có chuyện buồn, nên cuối cùng không có vui lắm.
 - Chuyện buồn ? Chắc là lý do hôm nay Trường Giang lại không có mặt. -
 Dạ phải . Nhỏ còn nói với em là tính nghỉ học luôn đó thầy.
 Kiệt chợt nghe lòng hụt hẫng , giọng chàng lạc đi :
 - Thật vậy sao Tiểu My ?
 - Dạ phải - My tiếp, giọng tha thiết - Thầy ơi, thầy đừng cho Trường Giang nghỉ học nha thầy.
 Kiệt buồn bã :
 - Thầy làm sao mà có cái quyền đó chứ ?
 Tiểu My cũng thấy là mình thật vô lý khi bảo thầy phải làm chuyện ấy . Con nhỏ thờ dài đánh sượt, buồn vì sắp mất đi một người bạn thân thiết.
 Tuấn Kiệt băng khuâng hỏi :
 - Nhưng chuyện gì đã xảy ra khiến Trường Giang phải nghỉ học ?
 Tiểu My bối rối :
 - Xin lỗi thầy, em không thể nói được . Trường Giang chưa đồng ý, em mà nói ra, nó sẽ giận em lắm.
 - Nhưng ít ra thầy cũng phải biết lý do để mà thuyết phục Trường Giang chứ.
 Nhỏ Tiểu My có vẻ suy nghĩ dữ dội lắm, cuối cùng nhỏ thờ dài, kể một hơi câu chuyện gia đình của Trường Giang.
 - Em đã kể cho thầy nghe rồi đó, chắc thế nào nhỏ cũng giận em.
 - Bù lại, thầy sẽ cố gắng thuyết phục Trường Giang ở lại với chúng ta.
 - Thầy nói thật nhé ?
 - Dĩ nhiên là thật.
 Câu chuyện của họ tới đây thì Bích Hà vào lớp, nhìn thấy thầy Kiệt, chợt đôi má đỏ bừng lên, giọng lí nhí :
 - Chào thầy ạ !
 - Chào em. - Kiệt mỉm cười đứng lên - Thôi, thầy phải về văn phòng đây.
 - Ồ... - Hà bật thốt - Thầy không ngồi chơi sao ?
 Kiệt nhìn đồng hồ rồi nói :
 - Cũng gần đến giờ học rồi, các em nên ôn lại bài vở, thầy không ở đây quấy rầy nữa.
 Kiệt bỏ đi, không nhìn thấy phía sau mình ánh mắt Bích Hà dịu dàng, đầm ấm . Nhưng Tiểu My nhìn thấy, con bé vốn ranh ma bây giờ lại được dịp trở

tài :

- Nè... nè ! Người ta đã đi rồi, còn luyến tiếc cái gì mà nhìn theo dứ vậy ?

Bích Hà giật mình, gương mặt ửng hồng.

- Lại đỏ mặt . Ban nãy tao thấy mày đỏ mặt khi nhìn thầy Kiệt, bây giờ cũng vậy . Bích Hà, mi khai thiệt đi, có phải là...

Nhỏ My cố tình lấp lửng . Bích Hà lấp bắp :

- Là... là cái gì chứ ?

Tiểu My hạ giọng thì thầm :

- Là... mi đã yêu..

Gương mặt Bích Hà lúc này đỏ như gấc chín, con bé phát vào vai bạn : - Nói bậy bạ !

- Thiệt hông, thiệt là nói bậy hông đó ?

- Thầy mà nghe được sẽ cười cho vỡ bụng luôn.

- Thôi được rồi, chuyện này tao sẽ điều tra sau. Chiều nay bọn tao sẽ phục kích đánh hai con đười ươi ở nhà Trường Giang, mày có tham gia không ?

- Đánh nhau à ? - Bích Hà lè lưỡi sợ hãi - Tao không có thích đâu.

- Đúng là chết nhất.

Bích Hà rụt rè :

- Tao đi, nhưng mà tao chỉ đứng ở ngoài nhìn thôi nhé.

- Vậy chứ ai bắt mày phải đánh lộn, chuyện ấy đã có bọn con trai lo rồi . Tụi mình chỉ là đứng ở ngoài cổ vũ mà thôi .

Lụy Tình

Chương 7

Vừa bước chân vào nhà, Trường Giang đã nghe tiếng bà Mai từ trên lầu vọng xuống.

- Đồ không biết dạy con ! Các người đừng ý lớn rồi hiếp đáp chúng tôi nha.

Trường Giang sôi giận, nằng nhậy hai nấc một lên lầu rồi xông ngay vào phòng :

- Ai cho phép bà vào đây lớn tiếng với mẹ tôi ?

- Á... á... Con ranh này ! - Tuyết Mai xía xói vào mặt Trường Giang - Mày phải trả lời cho tao biết rõ ràng mới được...

Trường Giang không chịu kém :

- Người trả lời phải là bà chứ không phải tôi. Ai cho phép bà vào đây lớn tiếng với mẹ tôi ?

Kiều Anh nhẹ nhàng lên tiếng :

- Trường Giang, con không được hỗn hào như vậy.
- Mẹ... bà ta không đáng để con tôn trọng.
- Lỗi là do con, tại sao con xúi bạn đánh Khải Hoàn và Khải Bình ?

Trường Giang ngơ ngác :

- Mẹ nói gì con không hiểu ?
- Mày con giả vờ ngơ ngác nữa à ? Hai đứa con của tao suýt nữa là bỏ mạng vì mày rồi đó, ranh con..

Trường Giang bỏ ngoài tai những lời nói khiếm nhã của dì ghẻ :

- Mẹ, chuyện này là sao, con không hiểu gì cả ?
- Con không có...

Tuyết Mai nhảy vào :

- Mày con chối nữa à ? Rõ ràng là đám bạn hôm đó của mày đánh con tao đến sưng mày sưng mắt, bây giờ còn chối nữa sao ?
- Tôi không có việc gì phải chối cả . Nếu như hai đứa con của bà bị đánh thì thật là đáng đời cho chúng nó . Tiếc là tôi không có mặt để mà chứng kiến.

Bà Tuyết Mai giận run lên:

- Được lắm... mày giỏi thật ! Chuyện này tao để cho ba mày, ông xử.
- Cũng vừa lúc đó chị Thúy vào báo là ông Định đã về tới . Bà Tuyết Mai gầm gừ :

- Mày xuống đây, xuống mà nói chuyện với cha mày.
- Nói rồi, bà ta hùng dũng bỏ đi. Còn lại hai mẹ con, bà Kiều Anh nhẹ nhàng hỏi :

- Con thật tình là không có chứ , Trường Giang ?
- Mẹ, mẹ không tin con sao ?

Kiều anh nhìn con, mỉm cười :

- Vậy thì con hãy xuống mà nói với cha con.
- Con sẽ đi, nhưng mà... mẹ không sao chứ ?
- Con thấy đó, mẹ có sao đâu.
- Được rồi con gái cưng, mẹ biết là con yêu mẹ mà.

Lúc Trường Giang đã xuống tới phòng khách thì thấy cha đứng đó cùng với gia đình thứ hai của ông.

Hai đứa con trai mặt mày sưng vù, thâm tím trông rất thảm thương, Giang biết ngay đây là kiệt tác của Thăng và các bạn trong lớp.

- Đó ! - Giọng Tuyết Mai - Anh hãy xử sao coi cho được thì xử.

Trường Giang thấy ánh mắt cha nhìn nàng nghiêm khắc . Thử ánh mắt như dò hỏi ấy làm cho nàng cảm thấy tức bực, vì rõ ràng là cha đã tin và chuẩn bị trách mắng nàng.

Cô gái ngẩng cao đầu, ngang tàng nói :

- Cha không cần phải hỏi con. Chuyện này, con không có, nhưng con rất cảm ơn người bạn của con mà không ân hận chút xíu nào.

Cả gian phòng chìm trong im lặng . Rõ ràng là ai cũng bất ngờ vì thái độ quyết liệt của Trường Giang. Ông Định quắc mắt nhìn con gái, nhưng đứa con của ông cũng không kém, nó ngẩng cao đầu và nhìn ông không chớp . Bất chợt, người đàn ông nhận ra con gái của ông không sợ gì mà phải chối. Ông quay sang Tuyết Mai:

- Trường Giang nó đã nói là không có...

Tuyết Mai rít lên:

- Và anh tin nó ?

- Tôi tin con tôi.

- Vậy thì hai đứa kia, chúng nó không phải là con anh sao?

Ông Định nhìn sang hai đứa con trai. Rõ ràng là ông đang bối rối vì câu hỏi của người vợ lẽ . Càng khó xử hơn khi Khải Hoàn nói như mếu :

- Cha, thật đó mà, hai đứa con bị bạn của nó đánh thật mà.

- Trường Giang - Ông Định quay sang con gái - Những người bạn của con...

Cửa phòng khách bật mở, Thăng gầy đứng đó, cậu ta nói :

- Thưa bác, là do con đánh họ, không hề có ý của Trường Giang trong ấy.

Thì ra cậu là Thăng sau khi đánh anh em Khải Hoàn liền được bạn bè giao cho nhiệm vụ trinh thám gia đình Trường Giang và lúc này cậu ta đang sừng sững hiên ngang nhận lấy trách nhiệm của mình.

Anh em Khải Hoàn vừa nhìn thấy Thăng gầy là lập tức xông lại, ông Định gắt :

- Dừng lại !

- Cha, chính là thằng này đánh tụi con đó.

Bà Tuyết Mai bước tới định đánh Thăng, miệng bà ta rủa liên tục :

- Thằng tiểu yêu chết bầm này ! Tại sao mày đánh con tao?

- Đứng im đó !

Giọng ông Định nghiêm khắc vang lên làm cả ba mẹ con cùng dừng lại .

Người đàn ông từ từ đi về phía Thăng, ánh mắt tóe lên lửa :

- Tại sao cậu đánh con tôi ?

Trường Giang kinh hoàng thét :

- Bạn chạy đi Thăng, đừng có lo cho tôi.

Thăng có hơi chồn, cậu ta lùi một bước nhưng vẫn không chạy . Ông Định rít lên:

- Nói, tại sao đánh con tôi ?

Thăng cuối cùng cũng đáp :

- Bác đừng hỏi tại sao mà hãy nhìn lại hai đứa con của mình.

- Im mồm ! - Ông Định thét lên, gương mặt tái xanh vì giận . Thái độ ấy làm Trường Giang đau lòng, rõ ràng là cha cũng yêu hai đứa con trai của mình .

Ông Định tiếp tục nói - Không cần biết lý do gì, cậu đã đánh con tôi là đáng bị trừng phạt.

Một cái tát tai giáng vào mặt Thăng làm cậu ta chúi nhủi . Trường Giang vội vàng đứng chắn trước mặt bạn.

- Cha không được đánh bạn con. Họ hành động như vậy là vì con, vì cảm thấy bất bình cho con - Cô gái vừa nói vừa rơi nước mắt - Bất cứ ai cũng thương cho hoàn cảnh của con và mẹ, chỉ có cha là không thương mà thôi. Con giận bỗng vui đi vì những giọt nước mắt và lời lẽ của con, ông Định trút tiếng thở dài rồi nói :

- Lần này tôi tha cho cậu . Nhưng tôi cảnh cáo, nếu cậu còn đụng tới con tôi vì bất cứ lý do gì thì chẳng những cậu mà cả gia đình của cậu cũng phải chịu hậu quả . Cậu đi đi !

Trường Giang đẩy vai Thăng:

- Bạn về đi, mai một gặp lại mình sẽ nói chuyện.
- Xin lỗi Trường Giang, bọn mình đã làm cho bạn liên lụy.
- Không đâu, đánh con tôi rồi ra đi dễ dàng như vậy sao?
- Cậu về đi!

Ông Định ra lệnh bằng giọng nghiêm khắc rồi quay sang hai đứa con trai.

- Hai đứa ra xe, ta chờ đi bác sĩ.

Trường Giang lặng lẽ nhìn theo bóng cha xa dần.

Cha ơi, trong lòng cha bây giờ đâu còn khoảng trống dành cho con và mẹ nữa.

Giang quay lại, bắt gặp mẹ đứng tựa cầu thang nhìn ánh mắt mẹ đượm buồn . Ôi, sao mà Giang thương mẹ quá đỗi và càng căm ghét hơn người đàn bà xảo quyệt đã và đang xen vào cuộc sống gia đình nàng.

Lúc ông Định trở về thì được chị Thúy báo tin bác sĩ đang săn sóc cho bà Kiều Anh ở trên lầu . Ngần ngừ một lúc rồi ông bước chân về phía cầu thang, chợt có giọng nói :

- Đứng lại đã, anh Định.

Ông quay lại nhìn vợ, buông gọn :

- Chuyện gì ?

Bà Tuyết Mai đi về giữa phòng, buông người xuống xa lông hỏi:

- Anh đã quên những gì anh nói lúc cầu hôn tôi rồi sao?
- Em nhắc lại xem, tôi không nhớ là mình đã quên những gì.
- Hừ ! Anh thật là mau quên quá . Lúc đó chẳng phải anh đã từng nói cuộc đời anh rất cô đơn, rằng vợ anh đã phản bội anh và anh cần một người vợ, một gia đình thứ hai để mà an ủi anh.
- Thì bây giờ tôi có làm gì sai đâu ? Tôi vẫn cần có em và con, bằng chứng là tôi đã đưa các người về đây, sống chung trong ngôi nhà này.

Bà Tuyết Mai gần giọng :

- Anh tưởng rằng tôi không biết anh làm như vậy vì muốn trả thù cá nhân thôi sao ? Anh đem mẹ con tôi ra làm trò đùa cho mình, và bây giờ đến lúc

anh cảm thấy chán nản trò chơi của mình thì mẹ con tôi trở thành thừa thãi. Ông Định nhìn sững vợ. Rõ ràng Tuyết Mai không chỉ vì ghen tuông mà nói như vậy, bà ta đã nhìn thấy tận đáy lòng ông. Cuối cùng, người đàn ông cảm thấy mệt mỏi, ông buông gọn :

- Tôi sẽ cố gắng hết sức để làm tròn bổn phận của mình đối với em và con.

Ánh mắt bà Tuyết Mai quắc lên:

- Và bây giờ điều đầu tiên tôi muốn là anh không được bước chân vào căn phòng của người đàn bà đó. Tôi không muốn anh đem mầm bệnh lây sang cho tôi và các con.

- Hãy nhìn lại xem, em có tư cách gì để mà ghen với người ta chứ ?

- Tôi không ghen, tôi chỉ muốn bảo vệ gia đình của tôi mà thôi.

Ông Định nhìn đăm đăm người đàn bà, người mà bây giờ đây đối với ông chỉ còn có trách nhiệm mà thôi. Ông lạnh lùng :

- Nếu em cảm thấy sợ thì đừng gần tôi nữa và nếu em muốn, tôi cũng có thể ăn riêng.

Bà Tuyết Mai tức uất thét :

- Vậy thì cái trách nhiệm, cái bổn phận mà anh vừa nói ở đâu đây ?

- Tôi sẽ không bao giờ để cho mẹ con em bị thiếu thốn.

- Anh làm rồi - Bà Tuyết Mai nghen ngào, lần đầu tiên mới thấy người đàn bà cứng cỏi này rơi nước mắt - Ngày xưa, tôi ưng anh không phải chỉ vì anh giàu có và bây giờ cũng vậy, tôi không chỉ cần tiền mà còn cần ở anh thứ khác nữa kia.

Ông Định hiểu vợ cần cái gì, nhưng ông buồn bã lắc đầu :

- Xin lỗi em, con người của tôi, tình cảm của tôi đã khô kiệt mất rồi.

Nói xong, ông bước lên cầu thang. Bà Tuyết Mai uất nghen gào lên:

- Anh nói dối, anh vẫn còn có tình cảm. Nếu không, anh đâu có lo lắng cho họ chứ ?

Dừng lại ở bậc thang cuối cùng, ông Định nói vọng xuống :

- Sai lầm lớn nhất trong đời em là đi ghen với người mà mình không đủ tư cách để ghen. Em hãy suy nghĩ lại đi !

Còn lại một mình, người đàn bà rơi những giọt nước mắt vốn rất cứng cỏi.

Ông Định nói phải, bà lấy tư cách gì để mà ghen với vợ trước của ông chứ.

Tuy biết vậy nhưng mà bà không cam tâm gánh chịu số phận. Bà quyết vùng vẫy, phải giành giật tất cả những gì có thể giành được về cho mình.

Kiều Anh, tôi không có chịu thua bà đâu.

Người đàn bà trở về phòng riêng xăm soi lại nhan sắc của mình rồi đi xuống nhà lấy xe đi ra ngoài. Ông Định biết trả thù người vợ tư tình của mình thì bà, bà cũng biết cách bù đắp cái khoảng trống tình cảm mà ông Định không dành cho bà.

Cả bà và ông Định đang lao vào cuộc phiêu lưu tình cảm. Rồi đây, kết quả

sẽ ra sao ?

Còn lại một mình, người đàn bà rơi những giọt nước mắt vốn rất cứng cỏi . Ông Định nói phải, bà lấy tư cách gì để mà ghen với vợ trước của ông chứ . Tuy biết vậy nhưng mà bà không cam tâm gánh chịu số phận. Bà quyết vùng vẫy, phải giành giật tất cả những gì có thể giành được để cho mình. Kiều Anh, tôi không có chịu thua bà đâu.

Người đàn bà trở về phòng riêng xăm xoi lại nhan sắc của mình rồi xuống nhà lấy xe đi ra ngoài . Ông Định biết trả thù người vợ tư tình của mình thì bà, bà cũng biết cách bù đắp cái khoảng trống tình cảm mà ông Định không dành cho bà.

Cả bà và ông Định đang lao vào cuộc phiêu lưu tình cảm. Rồi đây, kết quả sẽ ra sao ?

Lụy Tình

Chương 8

Ông chạm mặt bác sĩ ở cửa phòng của Kiều Anh. Hai người vốn đã quen nhau:

- Anh Tình, bà ấy có sao không?

Người bác sĩ đặt một tay lên vai ông, giọng cảm thông:

- Anh cũng biết rồi mà, bệnh tình của chị nhà chỉ còn là thời gian mà thôi.

Một tiếng thở dài sâu lắng trong lòng ông Định, gương mặt buồn ảo não:

- Tôi biết! Cảm ơn anh đã tới đây sẵn sóc cho vợ tôi.

- Anh đã nói rất nhiều lần tiếng cảm ơn này rồi.

- Bởi vì anh cũng đã rất nhiều lần đến đây, có phải không?

- Đúng vậy, đúng vậy... Còn bây giờ thì tôi xin cáo từ.

- Tôi không tiễn nha!

- Được mà, tự tôi có thể ra về.

Lát sau, ông đã đứng trong phòng vợ, để mắt nhìn vào người yêu như muốn thu hết hình ảnh ấy trước khi quá muộn màng. Trường Giang vội rút lui:

- Con ra ngoài một chút. Cha... - Nàng hạ giọng - Mẹ rất cần có cha, con biết chắc là như vậy.

Bà Kiều Anh chợt gọi:

- Con khoan hãy đi Trường Giang.

- Có chuyện gì thế mẹ ?

Bà nhìn sang chồng:

- Anh Định, Trường Giang nó đòi nghỉ học luôn đó . Em không đồng ý, nhưng may ra chỉ có anh mới ngăn cản được con bé cứng đầu này mà thôi.

- Mẹ... - Trường Giang nhăn nhó, trông mặt cô bé thật tức cười - Mẹ bắt cha ép buộc con sao ?

- Bởi vì con càng lúc càng tỏ ra cố chấp đẩy con gái ạ! Chuyện nghỉ học, cha nhất định không có đồng ý đâu.

- Còn con, con không thể cam tâm để mẹ suốt ngày cô đơn trong căn phòng này và hơn thế nữa, bên cạnh mẹ bây giờ lúc nào cũng có... cha cũng biết là ai rồi.

Ông Định bối rối :

- Con... thì bao giờ cũng có lý do để mà nói . Nhưng tốt nhất lần này con hãy thay đổi quyết định đi.

- Vậy thì cha có thay đổi quyết định của mình không ? Con không cần phải có di ghê đâu.

Ông Định lại rơi và thế bí . Đứa con gái khôn ngoan này lúc nào cũng đem lỗi lầm của ông ra để mà áp lực . Bà Kiều Anh xen vào:

- Con không nên ép buộc cha như vậy, Trường Giang ạ . Cha con bây giờ phải có trách nhiệm với họ . Hơn nữa, mẹ đâu còn nhiều thời gian để mà nhìn cảnh tay đôi tay ba này nữa.

Ông Định xúc động nhìn vợ . Cho đến lúc này đây, Kiều Anh cũng như ngày xưa, từng câu từng lời của nàng làm cho ông xúc động đến nghẹn ngào, làm cho ông si mê đắm đuối, nhưng cũng có lúc nàng làm cho đau đớn tận cùng. Giọng của nàng vẫn đều đều:

- Mẹ lo là lo cho con kìa . Trường Giang con đừng có bỏ lỡ tương lai của mình.

Giang khóc, nước mắt nàng rơi vì những lời nói của mẹ.

- Cha, cha có nghe mẹ nói không ? Gia đình mình tại sao lại ra nông nổi này kìa chứ ?

Nói rồi, nàng chạy ra khỏi phòng, dành lại cho cha mẹ những phút giây riêng tư hiếm hoi như thế này.

Ông Định lúc này nhức buốt vì câu nói của con. Không cần phải hỏi nữa, gia đình bất hạnh là chính do ông, là lỗi của ông mà ra tất cả . Gian phòng chìm trong im lặng, mãi một lúc Kiều Anh mới phá vỡ bầu không khí ấy:

- Trường Giang sau này chỉ còn có mỗi một mình anh, em xin anh hãy chiều cố cho nó, không những tiền bạc vật chất mà còn cần có tình thương bao la của một người cha nữa.

- Tôi biết!

- Không phải em nói xấu người ta, nhưng đàn bà họ rất ích kỷ . Nếu như Trường Giang còn sống trong gia đình này thì anh cần phải quan tâm nhiều mới được.

Ông Định nói như ai oán:

- Suốt cuộc đời này tôi chỉ làm kẻ yêu thương người ta, chứ không hề có ngược lại.

Kiều Anh cười buồn. Bà không muốn yêu thích làm gì, bởi vì dù bây giờ bà có nói "em yêu anh" thì Tuyết Mai và hai đứa con của bà ta cũng không thể biến mất trên thế gian này.

Nếu ông Định có một gia đình thứ hai thì bà Tuyết Mai không chỉ có một tổ ấm. Rồi căn nhà, nơi đã hơn hai mươi năm cho bà tình yêu, Tuyết Mai đánh xe đi loanh quanh trong thành phố. Bao giờ cũng vậy, bà không muốn về nhà ngay sau khi ân ái với người tình, có lẽ vì mặc cảm tội lỗi, hay vì bà sợ bị lộ trần trước ánh mắt sành sỏi của chồng?

Anh ấy bảo bà nắm lấy kinh tế trong gia đình, nhưng bằng cách nào? Bà biết tiền nong bây giờ là do bà Kiều Anh giữ. Mấy mươi năm qua, người đàn bà ấy đã làm tròn bổn phận chi tiêu trong gia đình, bây giờ bà muốn giành lấy thật không phải là dễ, dù cho Kiều Anh bây giờ đã là một người bệnh hoạn. Lại còn bé Trường Giang nữa, nó thông minh đáo để, hơn cả mẹ nó nữa là khác.

Tuyết Mai dừng xe trước cánh cổng sơn xanh, bà bấm hai lần còi dài rồi chờ đợi, chốc lát sau cửa mở, một người đàn ông mặc đồng phục màu kem bước tới cúi đầu:

- Chào bà.

- Bà chủ có nhà không?

Tuyết Mai lạnh lùng hỏi, người đàn ông lễ phép:

- Thưa, bà chủ chúng tôi đang ở thư phòng ạ!

- Thế thì tôi vào trong ấy.

Cánh cửa được mở rộng thêm ra. Tuyết Mai đánh xe vào, tiếng sỏi kêu rào rạt, dưới lớp xe.

Căn nhà màu vàng đồ sộ hiện ra sau một khúc quanh. Tuyết Mai dừng xe lại rồi khoan thai bước xuống, một người làm cũng mặc đồng phục bước ra cúi chào:

- Chào bà, mời bà vào. Bà chủ chúng tôi đã được báo trước.

Một người làm khác đánh xe vào chỗ để, tất cả ở đây như rất quen thuộc với Tuyết Mai, họ đón tiếp bà lịch sự nhưng rất khuôn phép.

Phòng khách rộng như một hội trường. Bộ ghế xa lông bọc da to tướng đặt nghiêng về phía bên phải, bên trái là chiếc bàn dài dành để tiếp khách khi đông người, nền nhà trải thảm, trên tường treo nhiều tranh ảnh quý hiếm và có cả những chậu hoa kiểng quý giá được chăm chút rất kỹ lưỡng. Cảnh tượng bày ra cho thấy đây là một gia đình quyền quý và rất tôn nghiêm.

Một người đàn bà trông rất quý phái đứng lên tươi cười:

- Chà, chà! Tuyết Mai, cô đi đâu vắng mặt cả tuần nay vậy?

- Tôi muốn thử xem thiếu tôi các người có nhốn nháo lên không ấy mà! -
Chứ không phải được về nhà chồng rồi quên bạn bè sao ?
- Bích Quỳnh à, chị đừng có mà mai mỉa tôi nha, chị thừa biết tôi chỉ là vợ lẽ thôi mà.
- Thôi được, điều quan trọng bây giờ là để tôi điện thoại gọi họ tới đây, chúng ta gây một sóng mới được.
- Rất là hợp ý tôi đó.

Bà Bích Quỳnh gọi lớn:

- Cô Trúc đâu rồi ?
- Một cô gái chừng hay mười mấy tuổi bước ra, lễ phép.
- Thưa bà gọi con.
 - Cô điện thoại gọi bà Thư bảo rủ thêm một người nữa tới đây, chúng tôi đang chờ.
 - Vâng ạ.
 - Sau đó cô mang ra cho chúng rồi một đĩa trái cây . Tuyết Mai, cô có muốn uống gì không hở ?
 - Tôi không khát.

Người giúp việc đi rồi, bà Quỳnh tiếp tục hỏi:

- Sao hả, hôm rày về nhà mới có vui không?
- Cũng được. - Tuyết Mai đáp - Nhưng mà không khỏi tránh chuyện đụng độ.
- Lẽ đương nhiên, nếu không thì tôi ghen với hạnh phúc của cô đấy.
- Chị lại ngạo tôi nữa rồi . Ai mà không biết ở đất Sài Gòn này, chị là người đàn bà thành đạt.

Bích Quỳnh lắc đầu :

- Tôi đã mất cái nhất đó kể từ khi cha thằng Thiện Văn qua đời.
 - Nhưng bù lại đứa con trai của chị rất là đích đáng.
- Bích Quỳnh thở dài, bà có vẻ không hài lòng:
- Nó đã chẳng ra gì kể từ khi vợ nó mất tích.
 - Đã ba năm rồi, kể như không còn hy vọng gì nữa . Sao chị không tìm cho Thiện Văn một cô vợ khác.
 - Tôi cũng đang nghĩ đến chuyện ấy . Tuyết Mai, cô để mắt tìm giùm tôi một đứa nhé.

Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tuyết Mai, bà cười khẽ:

- Con gái thì không thiếu, nhưng chỉ e rằng không đủ tiêu chuẩn.
- Tôi cần một đứa con nhà gia giáo, phải nết na và đức hạnh. Nhất là nó phải chấp nhận bé Khả Kỳ.

Ý nghĩa ấy lại đến với Tuyết Mai, bà thấy đây là cơ hội tốt nhất để tất cả tài sản của ông Định sau này trở thành của mẹ con bà . Nghĩ vậy nên bà Mai nói :

- Có đấy, có một đứa . Nhưng mà để tôi xem lại cái đã.
 Vừa lúc đó người làm vào báo là khách đã tới . Lát sau có tiếng lao xao ngoài cửa rồi hai người đàn bà độ chừng năm mươi tuổi bước vào . Họ cùng có vẻ sang trọng và nhàn rỗi như nhau . Một bà cười toe toét nói:

- Tuyết Mai, cô có biết là cô đã bắt bọn này chờ sốt ruột cả một tuần nay không?

- Vậy ư ? Vậy thì tôi đã biết giá trị của mình rồi đấy nhé.

- Thôi, nói bấy nhiêu đó đủ rồi, chúng ta vào cuộc đi.
 Tất cả lục đục theo chân chủ nhà đi lên lầu . Thì ra trò chơi của họ là đánh bài tứ sắc . Đang chơi nửa chừng chợt cửa phòng bật mở rồi một bé gái chừng tám tuổi chạy ủa vào phòng. cô bé líu lo:

- Nội ơi, nội thất giùm con cái bím tóc này đi nội.
 Bà Bích Huỳnh quay sang Tuyết Mai:

- Tôi nghĩ là cô phải giúp tôi mau chóng mới được đó Tuyết Mai, kéo chúng ta cứ bị làm phiền mãi thế này thì bực chết.
 Bà Thử tò mò hỏi:

- Tuyết Mai, bà Quỳnh nhờ cô chuyện gì thế hở ?

- Chuyện gì à , từ từ rồi sẽ biết.
 Bà Thử trề môi:

- Còn làm bộ bí mật nữa.
 Còn cách lớp đến hai dãy phòng, vậy mà Kiệt vẫn nghe lòng lộng tiếng ồn ào của học sinh. Chàng định bụng là sẽ khiển trách chúng nó nên cố làm mặt ngầu . Chợt gương mặt Kiệt dần ra khi thấy Trường Giang đứng giữa vòng vây của bạn bè . Thấy Kiệt, lũ học trò càng nhốn nháo hơn.

- Thầy đến rồi kìa...

- Chào thầy ạ !
 Kiệt khoát tay:

- Được rồi . Các em hơi ồn ào đó.
 Trường Giang lí nhí:

- Xin lỗi thầy, là lỗi tại em.
 Kiệt cố không nhìn cô bé :

- Không sao, em đi học lại là tốt rồi.
 Nhỏ Tiêu My đứng lên tố cáo:

- Trường Giang đến từ giã chúng ta đó thầy ơi.
 Kiệt chợt sững người, chàng đổ dồn ánh mắt nhìn cô bé . Như để đáp lại , Trường Giang từ từ bước lên, trao chàng tờ giấy bằng cả hai tay: - Thưa thầy, đây là đơn xin nghỉ học của em.
 Kiệt nghe lòng thoáng buồn . Rõ ràng, đối với Tuấn Kiệt, đây không phải là một mất mát bình thường.

- Em đã quyết định rồi sao ?

Kiệt nhẹ nhàng nói, mắt chàng vẫn không hề rời cô bé . Còn Trường Giang lí nhí:

- Thừa thầy, em không có quyền chọn lựa.

- Có người ép buộc em ư ?

Kiệt hỏi và chàng nghĩ đến người dì ghẻ.

- Không phải, là do em quyết định . Nhưng mà em không thể quyết định khác được, vì mẹ...

Trường Giang bỏ lỡ câu nói nhưng Tuấn Kiệt cũng đã hiểu được phần nào câu chuyện. Chàng thở ra:

- Thôi được, nhưng mà em có vui lòng dự với tôi và các bạn một tiết học không?

- Dạ, em bằng lòng.

Suốt hai tiết học hôm đó, Kiệt đã giảng dạy bằng tất cả tâm huyết và sự hưng phấn mà chàng có thể có được . Trường Giang cũng vậy, cô bé tiếp thu một cách nhiệt thành và cảm thấy luyến tiếc khi nghĩ đây là tiết học cuối cùng của mình.

Cuối giờ, Kiệt bỗng dừng lại ở giữa lớp nói:

- Trường Giang, tất cả ở đây, thầy và các bạn của em, không ai muốn em nghỉ học đâu.

Ngay lập tức, lũ học trò hưởng ứng:

- Phải rồi đó Trường Giang, bạn đừng nghỉ học nha.

- Trường Giang ơi, bạn mà nghỉ học, lớp 12A2 này sẽ buồn chết đó.

Ai ai cũng xúc động trước hoàn cảnh này, người biểu lộ chân thành hơn hết là Bích Hà, cô nàng khóc sụt sùi, vừa khóc òa vừa níu tay bạn nói:

- Đừng nghỉ học nha Trường Giang, mình không có muốn đâu.

Trường Giang cũng xúc động . Đứng trước tình cảnh này, nàng không thể nào mà nói lên lời từ chối được . Giang cứng cỏi là vậy mà vẫn phải ghen ngào:

- Các bạn ơi, tôi... tôi...

- Thôi được rồi! - Kiệt cứu nguy cho cô bé - Thầy chờ em ở văn phòng vào giờ giải lao, thầy muốn nói chuyện với em.

Kiệt thu xếp nhanh giáo án rồi rời khỏi lớp học.

Trường Giang rụt rè dừng lại ở cửa:

- Thừa thầy...

Tuấn Kiệt nhìn lên:

- Em vào đi... ngồi xuống đây nè.

Kiệt nhìn cô học trò bé bỏng khép nép vén tà áo dài ngồi xuống chiếc ghế, nhìn gương mặt trái xoang trắng mịn màng còn vương những nét thơ dại, nhìn chiếc miệng nhỏ nhắn hơi mím lại một cách thơ ngây . Tất cả ở Trường Giang là sự trắng trong còn vẹn vết trinh nguyên, là vẻ hồn nhiên thơ ngây

đã biến cô bé trở thành thánh thiện, thánh thiện đến độ Tuấn Kiệt không dám, dù chỉ là một ý nghĩ nào đó thoáng qua . Và Kiệt tự hỏi, liệu chàng hành động thế này là đúng hay sai ? Nhưng đúng sai gì cũng mặc, điều cần thiết bây giờ là Kiệt muốn giữ lại bên mình cô học trò thơ đại này.

Kiệt nói khi đã dứt luồng suy nghĩ:

- Bạn bè và thầy, không ai muốn em nghỉ học đâu Trường Giang ạ.

Cô bé cúi đầu giọng lí nhí :

- Em biết, thưa thầy . Nhưng mà hoàn cảnh của em...

- Làm người không nên để hoàn cảnh chi phối, Giang ạ . Có thể mẹ em cần có em bên cạnh, nhưng mà bảo em phải nghỉ học thì chắc chắn là người không muốn đâu.

Giang trở mắt nhìn Tuấn Kiệt:

- Thầy... thầy biết chuyện của em ?

- Xin lỗi, vì thầy đã tìm hiểu . Em cũng đừng giận Tiểu My, thầy thúc ép mãi con bé mới chịu nói ra.

Trường Giang chột cảm thấy lời Tiểu My là đúng . "Thầy có vẻ quan tâm đặc biệt tới mày đó Giang ạ". Ý nghĩ ấy làm má cô bé đỏ bừng e thẹn.

- Trường Giang, em đang nghĩ gì vậy ?

Giọng thầy càng làm Giang lúng túng hơn:

- Em... em...

Kiệt thân nhiên nói tiếp:

- Bây giờ em quyết định nghỉ học để ở nhà săn sóc cho mẹ, quyết định ấy không sai chút nào cả, là thầy nói về mặt tình cảm, nhưng mà nhìn xa hơn một chút thì tương lai của em đang bị đe dọa . Có thể dì ghẻ của em cảm thấy thích thú vì quyết định này đó.

- Nhưng mà em biết phải làm sao bây giờ ? Em không muốn để mẹ Ở nhà một mình với người đàn bà độc ác đó.

- Mẹ em sẽ chịu đựng được, vì tương lai của em, chắc chắn mẹ không muốn em nghỉ học đâu.

Thầy Kiệt đọc vanh vách những gì xảy ra trong gia đình làm Trường Giang phải ngẩn người . Giang nhìn gương mặt và say mê lắng nghe giọng nói hiền hòa, ấm áp của thầy . Cũng từ giờ phút này, Trường Giang cảm thấy tin cậy người thầy giáo lúc nào cũng nhìn Giang bằng tia nhìn ấm áp tình thương. Trước khi ra về, Giang đã hứa với thầy, là sẽ suy nghĩ lại . Còn Tuấn Kiệt, chàng đứng lặng nhìn theo cho đến khi cái bóng nhỏ nhắn của cô học trò khuất sau hàng lang .

Lụy Tình

Chương 9

Nhỏ Tiểu My đón Giang ở cửa lớp, nó kéo Giang ra một góc thì thầm hỏi :

- Sao hả, thầy nói gì mới mà vậy ?

Trường Giang trợn mắt, tay véo vào hông làm nhỏ Tiểu My la oai oái:

- Ái... ái, đau ! Sao mi hung dữ quá vậy Trường Giang?

- Cho mi chết luôn. Ai bảo mi đi khai báo chuyện nhà của tao cho thầy nghe chớ.

- Tao... thể theo lời yêu cầu của thầy chứ bộ.

- Yêu cần nè, cho mày chết luôn !

Tiểu My vừa né bạn, vừa cười khúc khích Trường Giang tức mình hỏi:

- Mày cười cái gì vậy, tiểu yêu ?

Tiểu My xua tay:

- Không... không... tao không có cười mày, là tao cười thầy đó.

Trường Giang đỏ mặt gất:

- Mày lại nghĩ bậy nghĩ bạ gì nữa đây ?

- Thôi, không nói nữa, kéo mày lại cho tao nói bậy . Bao giờ thầy "thố lộ" nói mày sẽ biết.

- Trời ơi, cái con tiểu yêu này! Tại sao mà mày lại nghĩ bậy nghĩ bạ như vậy chứ ? Thầy mà nghe được tao có nước bỏ trường mà đi luôn.

- Như vậy có nghĩa là bây giờ mày vẫn tiếp tục đi học, có phải không ? - Ủ, đi học để mà nghe mày ba hoa chích chòe, đồ lêu lợt.

Tiểu My không hề giận, cô ta cảnh ranh ma hơn:

- À há ! Kể ra thầy Kiệt cũng biết cách dỗ ngọt dữ hén.

Nói xong, Tiểu My co giò phóng vụt đi . Nó mà chậm chân một chút là chết với Trường Giang rồi còn gì.

Trường Giang suy nghĩ ghê lắm về những lời thầy nói, và cô bé nhớ lại ánh mắt thầy nhìn cô lúc ấy, thứ ánh mắt vừa dịu dàng vừa cháy bỏng làm cô ngượng chín cả người . Mãi cho đến sau này, Trường Giang mới hiểu đó là thứ ánh mắt của tình yêu.

Chẳng biết thế nào mà Trường Giang lại gặp ngay kẻ thù của mình khi vừa mới đi học về . Bọn chúng đang xới tung cả vườn hồng của nàng lên để trồng thứ cây chết tiệt gì đó . Giang thét thật to:

- Trời ơi ! Các người làm cái trò gì vậy ? Sao lại đào bới hoa hồng của người ta tung tóe lên thế này ?

Khải Hoàn bĩu môi:

- Hoa hồng... để mà làm gì chứ ? Nó có ăn được không?

Trường Giang tức anh ách vì giọng nói ngang ngược ấy . Nàng xông tới túm

đầu hai cây Khải Hoàn mới trồng nhỏ lên ném xa lơ xa lắc . Khải Bình la chỉ chớ :

- Ê, ê! Mày không được quyền làm như vậy nha!

Giang tròn mắt giận dữ:

- Không có quyền à ? Các người đừng nói hai tiếng quyền hành ở đây với tôi, không có ích gì đâu.

Bà Tuyết Mai lúc ấy từ trong nhà bước ra hỏi:

- Chuyện gì, chuyện gì vậy ?

Trường Giang lạnh lùng:

- Bà hãy hỏi con bà ấy.

- Khải Hoàn, nói cho mẹ biết chuyện gì đã xảy ra.

- Bọn con trồng mấy cây nhãn hột tiêu, vậy mà nó lại nhỏ đầu lên không thương tiếc đó mẹ.

- Nhưng mà con đã chặt phá hoa hồng, có phải không ?

- Để làm gì ba cái bông hoa vô dụng ấy hở mẹ.

- Im mồm! - Tuyết Mai quát - Các con thật là ngu xuẩn, trồng nhãn sao không biết tìm chỗ khác mà trồng chứ ?

Rồi bà quay sang Trường Giang, cười giả lả:

- Trường Giang, ta xin lỗi con vì chuyện hôm nay và cả những chuyện đã qua nữa . Ta đã nghĩ lại rồi, đầu sao chúng ta cũng sống chung cùng một mái nhà mà, có phải không?

Giang tròn mắt ngẩn ngơ vì sự thay đổi đến không ngờ của mẹ di ghẻ .

Nhưng cô bé không để gì mà bị lừa gạt bởi sự ngọt ngào ấy . Cô hừ giọng:

- Đáng tiếc, không ai thích thú gì khi sống chung với các người đâu.

Bà Tuyết Mai cố nén cơn giận vào lòng, nhìn Trường Giang đi xa dần, bà ta cười hiềm độc:

- Đừng có mà kênh kiệu, nhóc con ạ! Rồi tao sẽ tìm cách đuổi mày ra khỏi nhà này.

Khải Hoàn đứng kể bên cầu nhàu:

- Mẹ lại đi bênh vực cho con nhỏ đó.

- Con mà biết cái gì chứ, tối ngày chỉ lo rong chơi . Cố mà học hành đi, không khéo ông già mày tổng cổ cả lũ ra khỏi nhà này bây giờ.

Người đàn bà ngoe nguẩy bỏ đi, Khải Bình nhăn nhó:

- Mẹ thật là kỳ, đương không hôm nay lại mắng bọn mình.

Khải Hoàn thì thầm ra vẻ bí mật :

- Dường như mẹ đang tính toán chuyện gì ấy . Ban nãy tao thấy mẹ nói chuyện điện thoại ra vẻ bí mật lắm.

Khải Bình đá chân vào một gốc hồng:

- Hứ! Thứ hoa hồng chết tiệt!

Chợt cậu ta ôm giò la oai oái, Khải Hoàn mắng:

- Đồ ngu! Bộ mày không biết hoa hồng có gai hay sao ?
Trường Giang không dại gì mà tin vào thái độ hoà nhã bất ngờ của dì ghẻ .
Nàng thừa thông minh để hiểu rằng: không hề có sự ăn năn, hối hận phía sau
gương mặt giả dối của Tuyết Mai.

Bất chợt, Giang nghĩ đến thời gian còn lại, khi mà mẹ mất đi, nàng sẽ một
mình chống chọi lại với sự dối trá và ác độc của dì ghẻ . Lúc này đây, Giang
mới hiểu được hai tiếng "thương hại" là quan trọng đến nhường nào đối với
cuộc đời nàng . Và Trường Giang đã quyết định :

- Mẹ ơi, con không còn muốn nghỉ học nữa đâu.

Bà Kiều Anh nhìn con dò hỏi:

- Điều gì đã làm con thay đổi thế hờ Giang ?

Cô bé hồn nhiên đáp :

- Là thầy giáo khuyên con đó mẹ.

- Thầy con ư ? - Người mẹ mỉm cười - Vậy là ông ấy hơn cả cha và mẹ rồi.

- Mẹ không thể gọi thầy con bằng ông được đâu, chắc chắc thầy sẽ gọi mẹ
bằng bác nếu như thầy có dịp tới đây.

- Thầy con còn trẻ đến như vậy sao ?

- Chỉ mới hai mươi bảy tuổi thôi mẹ ạ.

Bà Kiều Anh nhìn thấy vẻ khác lạ trong giọng nói của con khi nói về người
thầy trẻ tuổi của mình . Rõ ràng là con bà bệnh vực và tỏ ra mến mộ người
thầy giáo này.

Bất chợt bà ngắm kỹ con hơn . Con bà tự lúc nào đã trở thành thiếu nữ rồi,
mái tóc buông dài óng ả được chải cuốn cẩn thận, bờ ngực vươn cao sau làn
vải mỏng và đặc biệt là con bà đã biết thẹn thùng.

Nó đã lớn rồi và chẳng mấy chốc nữa con bà sẽ bước chân vào ngưỡng cửa
tình yêu, thế giới của những nụ cười hạnh phúc và nước mắt đau thương .

Thế giới mà không mấy ai trong đời dám hãnh diện là mình không một lần
thất bại . Ngay cả bà đây, cho đến lúc gần đất xa trời rồi mà vẫn còn cảm
thấy tình yêu là một điều kỳ diệu vô cùng phức tạp.

Trường Giang ơi, rồi ai sẽ lo lắng cho con, chăm sóc, chỉ bảo con khi mà mẹ
không còn trên thế gian này nữa . Bất chợt, người mẹ không nén được tiếng
thở dài.

- Mẹ đang nghĩ gì thế mẹ ?

- Mẹ đang lo lắng cho con, Trường Giang ạ!

- Lo cho con ? Mà lo chuyện gì hờ mẹ ?

- Mẹ lo rồi đây không có mẹ, con sẽ không có hạnh phúc - Bà nắm tay con,
vuốt ve trên những sợi tơ mềm óng cả, giọng bà dịu ngọt - Trường Giang ạ,
sau này con cần phải cố gắng lên mới được . Mẹ sẽ cố gắng lo cho con
những gì mẹ có thể làm được. Ước gì mẹ được nhìn thấy con có một tấm
chồng hạnh phúc, dù có chết mẹ cũng vui lòng.

Trường Giang đỏ mặt:

- Mẹ, mẹ nghĩ gì mà kỳ vậy . Con còn nhỏ xíu cơ mà.
- Không nhỏ đâu bé con ạ .Ngày xưa bằng tuổi con mẹ đã gặp cha rồi .. thế... thầy con có gia đình chưa hở con ?

Cô bé thông minh nên hiểu ý nghĩ của mẹ, điều đó càng làm cô thẹn thùng hơn :

- Mẹ kỳ quá đi . Thầy là thầy của con, đâu có thể nào mà... mà...

Giang ngập ngừng không biết nói sao cho phải . Nàng tức mình giậm chân dẫn dỗi :

- Thôi đi, con không thèm nói chuyện với mẹ nữa.

Kiều Anh ngạc nhiên nhìn theo bóng con cho đến khi không còn nhìn thấy nữa . Người ta nói hồng nhan bạc mệnh . Bà ngày xưa đã chứng minh cho câu nói ấy và con bà bây giờ... tiếc thay, Trường Giang cũng là một kiếp hồng nhan... !?

- Có bao giờ anh nghĩ đến chuyện gã chồng cho Trường Giang không hở anh Định ?

Đang ăn, ông Định phải buông chén cơm vì câu hỏi bất ngờ này !

- Em lại giờ trò gì nữa đây ?

Bà Mai đỏ mặt vì bị lật tẩy, bà cố vớt vát :

- Tại sao anh lại nghĩ vậy chứ ? Tôi thật tình lo cho con bé mà !
- Em đừng có tưởng là tôi không biết trong lòng em đang nghĩ gì . Đây chẳng qua chỉ là một thủ đoạn của em mà thôi.
- Hừ ! Anh quả thật không có coi tôi ra gì cả . Nhưng mặc kệ anh nghĩ gì cũng được, tôi vẫn báo cho anh biết là có người đang ngắm nghé con bé Trường Giang nhà này.

- Là ai vậy ?

- Lương Thiện Văn.

Ông Định ngẩn người mất một lúc .Cái tên này đối với ông không phải xa lạ , mà trái lại , gia đình họ Lương giới thương nghiệp ở đất Sài Gòn này có ai mà không biết , nhất là Lương Thiện Văn . Có thể nói Thiện Văn là mẫu đàn ông thành đạt trong kinh doanh và không hề có khuyết điểm.

- Sao hả ? - Tuyết Mai nói như ngạo - Anh bắt đầu cảm thấy hứng thú rồi phải không ?

Ông Định không để ý giọng nói của vợ :

- Cậu ta sao lại để ý Trường Giang ?
- Anh cũng biết mà , vợ Thiện Văn mất tích đã ba năm, kể như là đã chết rồi, bây giờ cậu ta muốn tái giá.
- Nhưng sao lại phải là Trường Giang ?
- Bởi vì con gái anh đẹp, dễ thương.

Ông Định gằn giọng :

- Có phải là do em giới thiệu không ?

-...

- Phải không ?!

Bà Tuyết Mai có vẻ sợ :

- Anh làm gì mà lớn tiếng dữ vậy ? Ủ, thì do tôi đó, nhưng mà tôi cũng vì nghĩ tốt cho nó thôi . Thử hỏi trên đời này có chỗ nào xứng đáng hơn nữa không ?

Thật vậy , có thể nói không gia đình nào có thể xứng đáng hơn nữa . Thiện Văn không hút thuốc, không uống rượu không cờ bạc và cũng không có quan hệ bất chánh . Cậu ta thông minh và có sự nghiệp . Nhưng Thiện Văn đã có một đời vợ và điều đặc biệt hơn hết là vợ cậu ta mất tích một cách rất kỳ lạ.

Ông Định chiếu tia nhìn nghiêm khắc về phía vợ :

- Tôi khuyên em dẹp bỏ ý định của mình đi, không có tốt đâu.

Người đàn ông lặng lẽ rời bàn ăn . Đã từ lâu rồi, từ lúc không có Kiều Anh ngồi bên cạnh mỗi khi dùng cơm , ông không có được bữa cơm nào ngon miệng.

Ông Định bất ngờ đến sững sờ khi về tới phòng và bắt gặp Kiều Anh ở đó . Một nỗi vui mừng muộn màng kéo về làm ông chết lặng, không nói thành câu.

- Em...

- Xin lỗi, đáng lẽ em không nên vào đây . - Kiều Anh cũng lúng túng như ông - Nhưng mà em có chuyện muốn nói với anh.

- Ngồi xuống đi - Ông cố nén xúc động vào lòng nói - Em bệnh mà, đứng lâu không có tốt.

Bà Kiều Anh mân mê chiếc gạt tàn thuốc trên bàn, trách móc nhẹ nhàng :

- Anh hút thuốc nhiều quá.

- Đã lâu lắm rồi em mới bước chân vào đây, bao nhiêu năm rồi nhỉ ?

Cùng lúc đó hai tiếng thở dài cổ nén.

- Thôi, đừng nhắc đến chuyện đó nữa anh.

- Kiều Anh...

Tiếng gọi thiết tha ấy tắt nghẹn trong lòng ông . Ông muốn nói với bà thật nhiều, nói hết nỗi lòng trần trở suốt mấy mươi năm, muốn nói rằng ông ân hận nhưng mà sao giọng nói không tài nào thốt nên được . Bởi vì người mà ông yêu quý đang ngồi trước mặt, mang trong mình căn bệnh mà ngày xưa tình địch của ông đã từng mắc phải . Kiều Anh ơi, phải chi đừng có chuyện này thì gia đình chúng ta hạnh phúc biết bao. Giây phút xúc động ban đầu rồi cũng qua đi, bà Kiều Anh mở đầu :

- Em đến đây là để nói với anh về chuyện Trường Giang.

- Trường Giang... Nó làm sao vậy ?

- Em... em lo cho con bé sau này.

- Em không tin tưởng anh, em sợ anh để cho con phải khổ ?

- Ý em không phải như vậy . Nhưng mà... con chúng ta nó đã lớn rồi . Mới hôm qua đây em phát hiệ ra rằng Trường Giang nó đã đến tuổi yêu đương . Không có mẹ, em sợ con bé không chỏi được với tình yêu đầy bất trắc . Em sợ cũng như mẹ nó ngày xưa, con bé sẽ phải khổ vì tình. Lúc này Trường Giang đang đứng ở ngoài lắng nghe câu chuyện . Cô bé không thấy mẹ trong phòng riêng của bà nên chạy đi tìm, cuối cùng cô đứng ở đây nghe giọng mẹ tâm sự . Đôi má Giang ửng hồng vì thẹn.

"Em đang trách anh đó ư ?" Ông Định nhìn đăm đăm vào vợ :

- Bây giờ em định làm gì ?

- Em... bỗng dưng em muốn được nhìn thấy con yên bề gia thất trước khi nhắm mắt.

Bên ngoài Trường Giang rơi lệ . Ôi mẹ, mẹ kính yêu của con, tình thương của mẹ dành cho con nhiều thế này, làm sao mà con nỡ lìa xa mẹ chứ , mẹ Ôi !

Ông Định cũng xúc động , mỗi khi nghĩ hay nghe nói về cái chết của vợ là ông lại đau lòng . Nỗi đau đến từ hai phía : ghen tuông và thương cảm.

- Anh Định... - Giọng Kiều Anh vang lên yếu ớt - Đây là tâm nguyện , là ước mơ cuối cùng của em, anh hãy giúp em đi.

- Có phải em đã nghe Tuyết Mai nói gì không ?

- Không có, đây là ý định của em.

- Nhưng mà con chúng ta nó chỉ mới mười tám tuổi thôi mà.

- Bởi vì nó còn quá nhỏ nên em không yên lòng, không phải em không tin tưởng anh, nhưng mà đàn ông vốn là như vậy, họ thương nhưng không thể lo cho con tận tình, chu đáo như phụ nữ được.

- Anh vẫn thấy có cái gì đó không ổn khi bắt Trường Giang phải lấy chồng vào lúc này.

- Sẽ ổn thôi mà, chỉ cần chúng ta chọn lựa cho thật kỹ.

- Đã có người cho con chọn rồi đó.

- Ai vậy ? - bà Kiều Anh hỏi dồn - Chẳng lẽ có người để ý Trường Giang rồi sao ?

- Anh cũng không ngờ nó lại đến đúng lúc thế này - là Lương Thiện Văn đó.

- Thiện Văn ? Hắn đã có vợ rồi mà ?

- Nhưng vợ hắn đã mất tích ba năm nay , coi như không còn nữa.

- Như vậy cũng không ổn đâu anh . Lẽ nào chúng ta lại gả con cho một người đã có vợ . Hơn nữa, dường như Thiện Văn khắp khiêng một cân.

- Điều đó không quan trọng, cái quan trọng là sự nghiệp và tính cách, hai thứ đó Thiện Văn đều không thiếu . Một khi đã từng trải họ có đủ kinh nghiệm và kiên nhẫn để chiều chuộng một cô vợ trẻ như Trường Giang . Anh thấy

không còn ai hơn Thiện Văn nữa đâu , ít ra là trong lúc này.

- Đường như cậu ta có một đứa con gái . - Bà Kiều Anh vẫn còn băn khoăn.

- Anh chỉ đưa ra ý kiến như vậy thôi . Chúng ta vẫn còn thời gian để chọn lựa mà.

Thời gian... sao mà anh vô tình quá vậy ? - Kiều Anh thầm nghĩ - Đối với em , thời gian đâu còn nhiều nữa.

- Thôi được... - Bà buồn bã nói - Để em suy nghĩ lại.

- Tùy em thôi.

Bà đứng lên, dáng mong manh làm lòng ông đau thắt . Lần thứ hai ông gọi tên bà :

- Kiều Anh...

- Em về .. - Bà lặng lẽ bước đi - Anh nhớ đừng có hút thuốc nhiều quá, có hại cho sức khỏe.

Ông Định bất lực nhìn theo vợ xa dần, vuốt mắt tay ông.

Câu chuyện của cha mẹ làm Trường Giang vừa buồn vừa lo cho bản thân mình . Lấy chồng ư ? Điều ấy thật là mới mẻ, mới mẻ đến khủng khiếp trong lòng Giang . Nhưng đây là tâm nguyện của mẹ , lẽ nào Giang lại từ chối được sao ?

Cô bé bỗng cảm thấy những tháng ngày hồn nhiên tươi trẻ của mình không còn nữa . Nó mất đi kể từ lúc mẹ con bà Tuyết Mai bước chân vào gia đình này, làm vẩn đục cuộc sống yên bình của mẹ và cô.

Giang nhìn thấy mấy gốc nhãn mới trồng của anh em Khải Hoàn , cơn giận từ đâu kéo về làm nước mắt tràn ướt bờ mi . Nàng giận dỗi nắm mấy cây nhãn nhổ lên rồi ném đi thật xa.

- Chết đi, cho các người chết đi !

Cô gái bung mặt khóc , chưa bao giờ Giang cảm thấy sợ hãi và đau buồn như lúc này.

"Mẹ Oi, thầy ơi, bạn bè ơi... ! Tôi không muốn đâu, không muốn đánh mất cuộc đời ."

Lụy Tình

Chương 10

Tuấn Kiệt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía Trường Giang . Cô bé chống tay lên cằm như bận suy nghĩ chuyện gì đó . Giờ ra chơi, Kiệt bắt gặp cô bé thơ thẩn một mình bên khung cửa sổ lớp học . Không cưỡng được lòng, Kiệt bước về phía cô bé :

- Trường Giang !

Cô bé giật mình quay lại , có một chút bối rối trong mắt :

- Thừa thầy...

- Thầy làm cho em giật mình ?

- Dạ không có, em hơi bất ngờ một chút.

- Em dường như có chuyện không vui, phải không ?

Trường Giang bối rối :

- Dạ không... em không có...

- Đừng có giấu, thầy đọc được trong mắt em mà.

Tự dưng , Giang đưa tay sờ lên má mình, có vài giọt lệ đỏ ra làm ướt tay Giang , làm nàng thấy như sương mờ lên cảnh vật . Hình ảnh thầy Kiệt trước mắt lung linh , mờ ảo rồi nhạt nhòa theo từng giọt lệ vỡ tan. Nước mắt của cô học trò yêu thương làm Kiệt bối rối và cảm thấy đau xót . Em có chuyện gì buồn khổ lắm sao Giang, hay là...

- Có lẽ dì ghê đối xử với em không tốt , phải không Giang ?

Cô gái buồn tủi trong lòng nên giọng lè nhè :

- Không phải đâu, nếu chỉ có vậy thôi thì em chịu đựng được, đằng này...

- Sao... em nói đi ?

Giang lắp bắp, má nàng đỏ bừng :

- Em... em không nói được.

Kiệt buồn buồn :

- Thầy không đáng để em tâm sự sao Giang ?

- Không phải đâu . Chỉ vì... chuyện này không thể nói được, kỳ lắm...

- Không nói được thì thôi vậy . Nhưng mà... thầy không muốn nhìn thấy em đau buồn như thế này.

Trường Giang chớp mắt nhìn thầy, đôi mắt to tròn đen láy làm Kiệt như thấy cả hồn mình chìm trong đáy mắt ấy . Cả hai đắm đắm nhìn nhau rồi cùng ngượng ngùng quay đi . Trong lòng Tuấn Kiệt, những đợt sóng yêu thương trào dâng như thúc giục chàng thổ lộ tâm sự thâm kín . Nhưng Kiệt hiểu chàng không thể nào nói được khi đứng trước dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên và trong sáng của cô học trò bé nhỏ . Nếu nói ra Kiệt sẽ là một tội phạm không thể nào tha thứ được . Ôi, Trường Giang, ước chi em không phải là học trò của tôi, không là một cô bé mười tám tuổi thì sẽ dễ cho tôi biết bao.

Cố đè nén tình cảm vào lòng, Kiệt lấy khăn tay trao cho cô bé :

- Em lau lệ đi, ai đời lớn rồi mà còn khóc nhè !

Tự dưng Trường Giang hoảng hốt :

- Lớn rồi, em đã lớn thật rồi sao thầy ?

- Chứ em tưởng mình còn nhỏ lắm sao ? Đã mười tám tuổi rồi.

Trường Giang nói rất thật lòng mình

- Em ước gì mình cứ nhỏ mãi, nhỏ mãi để...

Cô bé ngập ngừng không nói . Còn Kiệt , chàng cũng nói rất thật :

- Thầy lại ước mong em không bé nhỏ như bây giờ.

Giang rùng mình :

- Em sợ làm người lớn lắm thầy ơi !

Họ không có nhiều thời gian để nói chuyện riêng tư nữa, bạn bè cô đã lục tục kéo nhau vào lớp . Nhỏ Tiểu My xông về phía hai người.

- Thừa thầy ạ !

Tuấn Kiệt nói vài câu xã giao rồi vội vàng rút lui , Tiểu My không bỏ qua cơ hội trêu ghẹo :

- Nè nè , hai người nói chuyện gì mà mùi dữ vậy ?

Trường Giang gắt :

- Lại nói bậy nói bạ nữa rồi.

- Tao thấy rõ ràng là mày khóc đó nha Trường Giang, hãy khai thật đi. Lúc này Giang mới nhớ là mình còn giữ cái khăn tay của thầy . Nàng vội vàng giấu biến đi . Nhỏ Tiểu My mà thấy được là to chuyện.

Nhìn thấy chiếc xe để lại trong nhà, Trường Giang biết là có khách, khách của cha, bởi vì từ lâu rồi mẹ không có tiếp khách trong nhà này. Định đi cửa sau nhưng chị Thúy đã ra tới :

- Bà bảo cô Giang đi học về thì vào chào khách.

- Vào ngay bây giờ hả chị ?

- Ủ, bà chủ dặn đi dặn lại là không cần phải thay đồ.

Trường Giang thắc mắc nhưng cũng làm theo . Bước chân vào phòng khách, nàng nhìn thấy một người đàn bà đứng tuổi, trông có vẻ quý phái ngồi cạnh mẹ, bên cạnh cha là một người đàn ông chưa lớn tuổi lắm nhưng cũng không phải là còn trẻ . Thấy nàng vào, họ ngưng câu chuyện đang trao đổi rồi nhìn Giang chăm chú . Không hiểu sao nàng thấy lạnh lạnh bởi cặp mắt dò xét của người đàn bà.

- Nó là con gái của tôi - Ông Định lên tiếng phá tan không khí tĩnh lặng -

Trường Giang , đến chào bác đi con.

- Dạ, chào bác.

Ông Định chỉ tay sang người ngồi cạnh mình :

- Còn đây là anh Thiện Văn...

Trường Giang giật thót người, chiếc cặp trên tay nàng rơi cộp xuống nền gạch và gương mặt thì tái xanh run sợ . Mẹ hốt hoảng:

- Trường Giang, con làm sao vậy ?

- Dạ không.

Giang cố trấn tĩnh, nàng cúi nhặt cặp lên tay, ánh mắt khẽ liếc Thiện Văn rồi vội vàng quay đi bởi cái nhìn đăm đăm của anh ta.

Giọng mẹ dịu dàng :

- Con vào trong thay đồ rồi ra đây với mẹ.

Giang mừng như bắt được vàng , nàng cúi chào vội vàng rồi thoát nhanh khỏi phòng khách . Đứng trên hành lang dọc lối đi , cô gái tựa vào tường thở dốc . Chưa bao giờ Giang thấy sợ hãi và mất bình tĩnh như lúc này . Ánh mắt người đàn bà nhìn nàng soi mói như đang đánh giá một đồ vật . Còn Thiện Văn, anh ta cũng không kém mẹ mình, nhìn Giang mà không cần phải dè dặt.

Ôi! Sao mà họ đến nhanh thế này kia chứ . Gã đàn ông với gương mặt lạnh lùng vô cảm ấy rồi đây sẽ là chồng của nàng sao ? Bất giác, hai giọt lệ tủi buồn lăn nhanh trên má nàng . Rồi cũng vô tình, Giang cầm trên tay chiếc khăn của thầy Kiệt từ từ lau lệ.

Nàng bỗng ước gì bây giờ có thầy ở bên cạnh, giọng nói thâm trầm, và ánh mắt thiết tha đậm âm của thầy chắc chắn sẽ an ủi Giang nhiều lắm . Bỗng có bàn tay ai đặt nhẹ lên vai nàng rồi giọng mẹ êm đềm :

- Trường Giang, sao con lại khóc ?

Bất giác, Giang lao vào lòng mẹ, siết chặt lấy người :

- Mẹ Oi, con không muốn có chồng đâu.

- Con cũng biết chuyện này nữa sao ?

Giang gật đầu, nàng nghe tiếng thở dài náo nùng của mẹ :

- Con sợ có chồng đến như thế này sao Giang ?

- Con... - Nàng ngập ngừng . Hẳn nhiên nàng không thích rồi, nhưng nói ra chắc là mẹ sẽ buồn lắm . Giang đành đau đớn giấu lòng mình - Không phải mẹ Oi, tại vì con hơi bất ngờ.

Giang nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của mẹ mà mãn nguyện. Ít ra hy sinh của nàng cũng đổi được nụ cười cho mẹ . Người vuốt ve nàng :

- Vậy thì con ngoan, hãy mau thay đồ rồi ra tiếp khách với mẹ . Họ muốn coi mắt đứa con gái cưng của mẹ đấy.

- Con nhất định phải ra ngoài ấy hở mẹ ?

- Nhất định rồi, bởi vì con là nhân vật chính mà.

Giang nghe lòng mình đau nhói, nhưng đã lỡ vì mẹ mà làm tất cả . Chỉ cần Giang nhìn thấy mẹ vui trong những ngày tháng cuối đời này là nàng mãn nguyện lắm rồi.

Trường Giang ngạc nhiên khi thấy bà Tuyết Mai ở trong phòng mình. Còn chưa kịp hỏi thì bà ta đã phân bua :

- Tôi được giao nhiệm vụ chăm sóc sắc đẹp cho cô để mà ra mắt chồng tương lai.

Trường Giang đáp nhất gừng :

- Đâu cần phải quan trọng như vậy.

- Sao lại không ? Chuyện quan hệ cả đời người mà cô cho là không quan trọng ư ?

Trường Giang không thêm tranh luận nữa . Bà Tuyết Mai kiên nhẫn :

- Nào, đi thay đồ đi cô bé . Theo tôi có lẽ cái quần lửng và chiếc áo thun này là thích hợp nhất.

- Tôi tự lo cho mình được rồi.

- Tôi biết, nhưng mà đây là mệnh lệnh của cha cô.

- Cha tôi không bao giờ ép buộc tôi phải ăn mặc theo ý của ông.

- Nhưng mà...

- Thôi được rồi... -Trường Giang khó chịu cắt lời bà ta - Bà ra ngoài đi, tôi không cần sự giúp đỡ.

- Thôi được... - Mặt Tuyết Mai đánh lại, đôi môi mím chặt đầy vẻ giận dữ . Bà ta lăm bằm trong miệng - Ráng mà kênh kiêu đi ranh con, mày không còn ở trong nhà này bao lâu nữa đâu.

Cửa phòng đóng sầm lại sau lưng Tuyết Mai, Trường Giang lúc này mới để lộ vẻ đau khổ, nước mắt không kiềm được tuôn nhanh trên má nàng. Nhưng Giang không có nhiều thời gian để mà khóc . Nàng rửa mặt , thay đồ, không phải là bộ đồ lửng mà Tuyết Mai chọn . Giá như Giang mặc bộ ấy thì có lẽ số phận nàng đã khác. Gia đình họ Lương vốn nề nếp sẽ không chấp nhận một nàng dâu ăn mặc thiếu nghiêm túc như vậy.

Cuối cùng rồi Trường Giang cũng ra đến phòng khách với bộ đồ màu cánh sen có thêu những nụ hoa ti gôn li ti trên ngực . Thời gian còn lại, Trường Giang phải chịu đựng ánh mắt như lột trần của bà Quỳnh, cái nhìn đăm đăm của Thiện Văn. Mãi thật lâu sau nàng mới lấy lại được bình tĩnh. Bản chất cứng cỏi vùng dậy trong lòng xuôi khiến Trường Giang trừng mắt nhìn lại Thiện Văn như muốn nói rằng đừng tưởng chỉ có ông là biết nhìn người ta. Họ nhìn nhau thật lâu, cuối cùng Thiện Văn mỉm cười với nàng làm Trường Giang chết lặng trong lòng . Thôi chết rồi, hấn cười có nghĩ là hấn đã thích mi rồi đấy, Trường Giang ạ.

- Mẹ Ơi - Trường Giang nhỏ nhẹ- Mẹ vào nhà với con nghe mẹ .Trời lạnh thế này, mẹ ngồi đây không khéo lại cảm lạnh đấy.

- Không, mẹ muốn ngắm nhìn ánh trăng đêm nay.

Giang cũng ngẩng nhìn trăng, ánh trăng tròn đầy đặn, tỏa sáng dịu dàng trên cảm vật. Giọng mẹ êm đềm :

- Ngày xưa mẹ không bao giờ phải ngắm trăng một mình. Cho nên có thể nói, làm con gái, quyết định quan trọng nhất trong đời là lúc chọn cho mình một tấm chồng .Trường Giang, có phải con đang cảm thấy bị áp đặt trong vấn đề hôn nhân này không ?

Giang đối lòng mình :

- Mẹ Ơi, là mẹ lo cho hạnh phúc tương lai cho con mà, có phải không ? Kiều Anh nhìn con bằng ánh mắt chứa đựng cả trời yêu thương.

- Trường Giang, con là đứa con gái ngoan nhất trên đời này - Dừng một lúc mẹ tiếp - Mẹ biết đối với con chuyện này rất là bất ngờ và ngỡ ngàng.

Nhưng mà mẹ đã suy nghĩ kỹ rồi, Thiện Văn là một người đàn ông không thể nào chê được.

Điềm tĩnh lặng trôi dần theo ánh trăng mười sáu, mẹ vẫn nói :

- Dĩ nhiên là Thiện Văn cũng có một vài khuyết điểm. Chân trái cậu ta khập khiễng nhưng mà theo mẹ điều ấy không quan trọng. Cậu ta có một đời vợ, sự hiểu biết của cậu ta sẽ bù đắp cho tuổi tác còn non trẻ và thiếu kinh nghiệm của con. Trường Giang...

Giang không kèm được bật thốt :

- Nhưng mà mẹ Ơi, con chỉ ngại phải làm mẹ ghẻ của người ta mà thôi . Con cũng có một bà mẹ ghẻ nên con hiểu tình cảm của con chồng dành cho những bà mẹ ghẻ.

- Con không thể nào so sánh với Tuyết Mai được . Trường Giang ạ . Theo mẹ đây là vấn đề duy nhất mà con có kinh nghiệm . Hãy đối xử tốt với đứa bé ấy, rồi nó sẽ thương yêu con.

Vậy là xong, từ giờ phút này số phận nàng đã được định đoạt, Trường Giang sẽ là vợ của Lương Thiện Văn, sẽ làm mẹ của bé Khả Kỳ, là dâu của gia đình họ Lương với một người mẹ chồng tên Bích Quỳnh . Con đường trước mắt Giang không biết rồi sẽ ra sao đây ?

Phòng ngủ của bé Khả Kỳ là cả thế giới của những con thú nhồi bông xinh đẹp và những nàng búp bê mũm mĩm trong tà áo đầm đủ loại . Thiện Văn ngồi ôm con gái trên chiếc giường ngủ rộng thênh thang của con . Chàng thì thầm vào tai con bé, có những giọt nước mắt trên má nó :

- Khả Kỳ yêu mến ạ . Cha đem mẹ về đây cũng là vì con thôi.

- Không, con không thèm đâu . Con chỉ muốn mẹ Bích Khuê trở về với con mà thôi.

Guang mặt Thiện Văn hằn rõ vẻ đau đớn . Người đàn bà mà chàng rất mực yêu quý ấy đã rời khỏi tay chàng từ ba năm nay.

- Cha - Tiếng con chàng thổ thê bên tai - Sao cha không tìm mẹ Bích Khuê về hờ cha ?

- Cha đã nói với con bao nhiêu lần rồi... là mẹ Khuê không còn nữa . Người sẽ làm mẹ kế tiếp của con là Trường Giang.

- Con không thèm , trong chuyện cổ tích, bao giờ những bà mẹ ghẻ cũng không tốt , họ ác độc như phù thủy vậy.

Thiện Văn đáp bằng giọng chắc nịch :

- Nhưng mẹ Giang sẽ là người kế mẫu duy nhất "tốt" trên cõi đời này.

Thiện Văn cũng không hiểu sao chàng lại khẳng định một cách chắc chắn như vậy. Có điều là vừa nhìn thấy Trường Giang, chàng đã quyết định chọn nàng cho con gái của chàng.

Có thể nói quyết định cưới vợ lần này là vì con tất cả . Đối với Thiện Văn, tình cảm nam nữ đã chết từ ba năm qua, kể từ lúc người đàn bà đẹp nhất

trong lòng chàng không còn đẹp nữa.

Văn nhớ lại lời mẹ hỏi :

- Con nhìn thấy gì ở con bé ấy mà chọn ngay lấy nó vậy ?
 - Con nhìn thấy trong ánh mắt cô ta sự cương quyết, bộc trực mẹ ạ . Những người như vậy thường thì không nhỏ nhen . Đó là tiêu chuẩn mà con muốn chọn cho bé Khả Kỳ.
 - Riêng mẹ thì thấy con bé ấy không được nét na ngoan ngoãn lắm . Nhìn nó cứ như là một đứa con gái hồ lớn vậy , không có phép tắc gì cả.
 - Là bởi vì mẹ đang so sánh cô ta với Bích Khuê đấy . Sẽ không có người đàn bà thứ hai nào cao ngạo, quý phái nề nếp và lạnh lùng hơn cô ta đâu mẹ ạ !
 - Mẹ vẫn tiếc Bích Khuê hơn và tất cả, người làm trong nhà này cũng vậy, ai cũng cảm thấy quyến luyến Bích Khuê.
 - Bích Khuê được lòng gia nhân là vì cô ấy không bao giờ đụng chạm tới ai . Họ có cảm tưởng là bà chủ ấy rất tốt với họ.
- Bà Quỳnh nhìn con đắm đắm :
- Còn mẹ thì cảm thấy con bắt đầu quên người vợ cũ ấy rồi.

Thiện Văn cười buồn :

- Nhớ hay quên kết quả nào có khác gì đâu hở mẹ ?
- Phải, bởi vì nàng đã đi khỏi đời chàng suốt ba năm dài . Lúc này đây Thiện Văn đang đứng trong phòng riêng của mình, tay mân mê khung ảnh người vợ quá khứ . Người mà suốt ba năm qua Thiện Văn không ngừng tìm kiếm, người đã tước mất tình cảm trong lòng Thiện Văn, người làm cho cả gia đình họ Lương đến tận bây giờ vẫn còn ngập đầy hình ảnh của mình. Liệu rồi Trường Giang có đủ sức lấp đầy hình ảnh mẹ Bích Khuê trong lòng bé Khả Kỳ không ? Liệu rồi nàng có thể vực dậy đời sống tình cảm đã chết đi của Thiện Văn hay không ? Và liệu cho đến bao giờ, hình ảnh của nàng mới khóa lấp sự hiện diện đầy rẫy của Bích Khuê trong gia đình họ Lương này ?

Lụy Tình

Chương 11

Đợi cho không ai để ý, Trường Giang mới dám đến gặp thầy . Tiểu My mà biết được thì nó sẽ chọc ghẹo cho mà xấu hổ . Lúc chỉ còn có hai người, Trường Giang lấy chiếc khăn tay trả thầy :

- Hôm qua em quên gọi lại thầy.

Kiệt nhìn vào đôi mắt rười rượi buồn của cô bé :

- Mắt em lúc nào cũng có nước thế này, thôi thì thầy tặng luôn cho em đó.

Trường Giang lúng túng :

- Em... em không dám nhận đâu !

- Nếu thế thì thầy sẽ nhận lại bao giờ em không còn buồn và khóc nữa. Cô bé cúi đầu, vài giọt nước mắt lăn nhanh trên má :

- Sẽ không có ngày đó đâu thầy ơi !

Kiệt nghe lòng mình xốn xang quá đỗi . Tại sao mà một cô gái dễ thương như em lại cứ phải khóc hoài thế này hử Trường Giang ?

Không dần được lòng mình, Kiệt bước lại gần, nâng gương mặt xinh đẹp đầm đìa nước mắt của cô học trò, dịu dàng nói :

- Thầy không muốn nhìn em khóc đâu , Trường Giang ạ.

- Nhưng mà nước mắt nó cứ muốn chảy ra trên mắt em.

- Mẹ dĩ nhiên là người yêu quý nhất trong đời - Kiệt vẫn giữ gương mặt cô bé trong tay mình, mắt họ nhìn vào nhau sâu thẳm - Mẹ mất đi thì điều ấy quả là đau đớn . Nhưng mà Trường Giang ạ , làm người không ai không một lần phải chết đâu . Mẹ mà biết em đau khổ thế này, người sẽ không yên lòng nhắm mắt đâu.

Trường Giang run rẩy trước ánh mắt của thầy, ầm ập bởi giọng nói thiết tha ấy . Bỗng dưng Giang muốn giây phút này kéo dài... kéo dài bất tận.

Nàng nghe giọng thầy run run :

- Thầy có rất nhiều chuyện muốn nói... Nhưng mà thầy không thể...

- Sao vậy ? tại sao thầy không nói cho em nghe được ?

Kiệt thở dài . "Không phải bất cứ chuyện nào cũng nói thành lời được đâu Giang ạ ! Em còn quá ngây thơ để hiểu được ánh mắt của tôi, trong khi tôi không thể nào nói thành lời được . Nhưng mà chắc chắn có lúc tôi sẽ nói ra, bởi vì"... Kiệt thì thầm chỉ một mình nghe - "Bởi vì em đáng yêu quá".

Bàn tay thầy rút về . Trường Giang bỗng cảm giác được là mình sẽ không bao giờ còn được hưởng những giây phút như thế này nữa.

Cuộc đời nàng rồi sẽ chuyển sang một trang mới . Ở đó, cuộc sống không chỉ có riêng nàng với những tự do cá nhân mà có những bóng hình xa lạ khác . Ôi, cứ mỗi lần nghĩ đến điều ấy . Giang lại cảm thấy sợ hãi và thất vọng . Nhưng mà như thầy nói, nàng không thể để mẹ biết được nàng đau khổ, bởi vì như vậy sẽ làm tắt vụt niềm vui của mẹ trước khi người từ già cõi đời này.

Đi học về, Trường Giang đã thấy Thiện Văn ngồi ở phòng khách với mẹ .

Đã quyết tâm làm cho mẹ vui nên nàng mỉm cười với Thiện Văn :

- Anh Văn mới tới ?

- Phải . - Mẹ đáp thay Thiện Văn - Cậu Văn chờ con từ nãy giờ đó.

- Con thay đồ xong sẽ ra ngay.

Đến khi Giang ra phòng khách thì không còn nhìn thấy mẹ nữa, bà Tuyết Mai ra ngoài, hai đứa con của bà cũng đi vắng, chị Thúy thì rút lui ở nhà sau, trong nhà giờ đây chỉ còn lại có hai người.

Thiện Văn từ từ lên tiếng :

- Bác gái nói là trở về phòng uống thuốc.

Trường Giang lúc này không còn giả vờ tươi cười. Nàng đáp cho có.

- Phải, mẹ em bị bệnh.

- Dường như là bệnh lao ?

Trường Giang khó chịu vì cách hỏi thẳng thừng như vậy, nàng nhún mày :

- Anh biết rồi mà còn hỏi ?

- Không có cách nào chữa chạy sao ?

- Không, bệnh đã đi vào giai đoạn cuối rồi.

- Mẹ em...

- Chúng ta đừng nói chuyện về mẹ nữa, có được không ?

Giang nói mà mắt đỏ hoe. Bao giờ cũng vậy, cứ hễ nhắc đến bệnh của mẹ là nàng rơi lệ. Nàng dùng khăn của Tuấn Kiệt lau lệ. Bất giác nàng so sánh giữa hai người đàn ông với nhau. Họ cũng suýt soát bằng nhau nhưng tình cảm thì lại khác. Tuấn Kiệt chân tình, dịu dàng với nàng bao nhiêu thì Thiện Văn lại lạnh lùng, xa cách bấy nhiêu, mặc dù chẳng còn bao lâu nữa, anh ta sẽ là chồng của nàng.

Thiện Văn vẫn nói bằng giọng đều đều vô cảm của chàng :

- Xin lỗi em. - Dừng một chút, chàng tiếp - Vậy thì chúng ta hãy nói chuyện của mình, chuyện hôn nhân.

Bất giác, Trường Giang giật mình vì hai tiếng hôn nhân. Cái điều bất hạnh ấy được nhắc đến quả thật làm cho Giang đau xót quá. Ngược lại, nàng nhìn thấy vẻ dửng dưng của Thiện Văn như hôn nhân đối với chàng không có gì là quan trọng cả. Cũng phải thôi, dẫu sao Thiện Văn cũng hơn một lần lên xe hoa rồi.

- Đối với hôn nhân của chúng ta, em có ý kiến gì không ?

Trường Giang bình tĩnh hơn, nàng trở về với bản tính cứng cỏi, thông minh và rất nhạy cảm của mình :

- Em đang tự hỏi anh cưới một đứa bé như em là vì mục đích gì ?

Thiện Văn có hơi bất ngờ vì câu hỏi này :

- Chẳng lẽ cưới vợ cũng cần phải có lý do sao ?

- Hôn nhân đến là do tình yêu, nhưng mà điều ấy thì chúng ta không có.

Vậy thì anh vì cái gì ?

Thiện Văn nhếch mép cười, nụ cười duy nhất từ lúc biết nhau tới nay.

Giang có cảm giác nụ cười của anh ta lạnh lùng và độc đoán.

- Tôi có cảm giác em không còn là con gái mười tám tuổi nữa.

Giang đỏ mặt :

- Anh đừng đùa nữa, hãy nói mục đích của mình đi !
- Em sẽ làm dâu mẹ tôi, làm vợ tôi và làm mẹ con gái tôi . Đó là lý do.
- Không, em muốn biết lý do vì sao người ấy phải là em.
- Tôi không có lựa chọn . Em là người duy nhất . Nhưng thôi, dầu có hay không lý do gì cũng vậy , em sẽ là vợ tôi, là thành viên của nhà họ Lương .
Ngày mai tôi và em cùng đi bác sĩ khám tổng quát trước khi kết hôn.
Giang há hốc miệng nhìn Thiện Văn . Nàng không tưởng được là anh ta lại đưa ra một ý kiến có tính chất... Thật là nàng không tưởng được.
Thiện Văn , anh dường như là một con người không có tình cảm và độc đoán .

Lụy Tình

Chương 12

Tuấn Kiệt mang theo tâm trạng khổ sở ấy về tận nhà, ngôi nhà nhỏ xinh xinh nằm trong con hẻm yên tĩnh . Chàng ở đây với cô dưỡng Bình và đưa em họ Tâm Quyên . Cả cô và dưỡng cùng đi dạy học, Tâm Quyên thì học lớp 12 . Gia đình bốn người trí thức sống hòa thuận và rất hạnh phúc.

Nhà không rộng lắm nhưng cũng có một khoảng sân nhỏ đủ kê một cái bàn có khắc hình cò tướng , mấy cái ghế tựa và trồng vài cây kiểng quý . Có thể nói trọn nhà đây là nơi yên tĩnh và thơ mộng nhất.

Kiệt ngả người trên ghế , mắt nhìn lên bầu trời chỉ chút những vì sao, mây trôi lững lờ và trăng thì buông xuống trần gian muôn ngàn tia sáng mát dịu . Mây trôi cạnh sao, trăng sáng lung linh huyền diệu , khung cảnh như mộng như mơ càng làm giấc mộng trong lòng Kiệt chấp cánh bay cao hơn.

Trong nhà, nhỏ Tâm Quyên kéo tay cha thì thầm :

- Ba ơi , ba nhìn kìa, hơn một tuần nay ngày nào anh Kiệt cũng ra ngồi đó ngắm trăng, con đoán chắc có chuyện không ổn rồi.

Cô Bình thêm vào :

- Đúng đây anh ạ , em cũng thấy như vậy hơn một tuần qua rồi.

- Tội nghiệp... - Dưỡng Bình cảm khái - Không ở gần gia đình, có chuyện buồn không biết tâm sự với ai.

Nói rồi, dưỡng đi dần về phía Kiệt , ngồi vào chiếc ghế bên cạnh chàng , Kiệt nhồm dậy :

- Thừa dưỡng.

- Ừm... Trăng đẹp lắm sao ?

Kiệt cười gượng :

- Dạ không . Nhìn mây trôi cạnh sao , cháu tưởng tượng như những vì sao đang trôi lững lờ vậy.

- Chả lẽ vì vậy mà hơn tuần qua cháu cứ ngồi ở đây ngắm trăng sao ?

Tuấn Kiệt nhìn dưỡng xúc động vì sự quan tâm của ông . Chàng không giấu tâm sự:

- Dạ không phải, cháu đang có chuyện phải suy nghĩ.

- Dưỡng xưa nay luôn tin tưởng cháu . Chắc chuyện này khó khăn lắm mới khiến cháu phải suy nghĩ hơn cả tuần qua ?

Im lặng như để cân nhắc, cuối cùng Tuấn Kiệt nói kèm theo tiếng thở dài :

- Dưỡng xưa nay luôn dạy cháu làm người thầy giáo phải lấy đạo đức làm trọng . Cháu sợ rằng... cháu không làm được như lời dưỡng dạy . Tư tưởng của cháu đang đi dần vào chỗ phi đạo đức.

- Nghiêm trọng đến như vậy sao ?

- Cháu đang sợ hãi và không biết phải làm thế nào đây.

- Chả lẽ không có con đường để tránh né sao ?

- Điều ấy sẽ làm cho cháu đau khổ . Cháu sợ là mình không đủ sức né tránh nữa.

Dưỡng Bình nhìn chàng thật lâu rồi đột ngột hỏi :

- Có phải là vấn đề tình cảm không ?

Quả thật không có điều gì giấu được người thầy giáo khả kính này . Chỉ bằng vào mấy câu nói vu vơ, dưỡng đã tìm ra lời giải đáp . Lâm Kiệt không còn cách nào hơn là phải thú nhận.

- Thừa phải . Tình cảm đang làm cho cháu đau khổ.

Dưỡng bình nói với nụ cười mỉm trên môi :

- Cháu ở với vô dưỡng đã hơn mười năm rồi , chưa bao giờ dưỡng thấy cháu say mê một cô gái , vậy mà bây giờ... ha... ha... Dưỡng ước ao thấy được người con gái đó.

Giọng cười sáng khoái và giọng nói của dưỡng Bình càng làm Kiệt thêm xấu hổ :

- Nếu như tình cảm của cháu bình thường thì hạnh phúc biết mấy.

Dưỡng Bình vụt nghiêm khắc :

- Thế dưỡng có được nghe câu chuyện tình yêu bất bình thường này chẳng ?

- Cháu chỉ sợ dưỡng không muốn nghe mà thôi.

Vội vai chàng, dưỡng bình động viên :

- Nói đi chàng trai , chúng ta là người một nhà mà.

Tuấn Kiệt nhìn dưỡng Bình bằng đôi mắt biết ơn . Lúc này đây, có người chịu ngồi để lắng nghe và giải bày tâm sự cùng chàng, quả thật là một hạnh phúc không có gì hơn nữa.

Kiệt nói bằng giọng xúc động :

- Nói ra chắc là dưỡng sẽ trách cháu . Thật vậy , tình cảm trong cháu thật là

đáng trách . Cháu... yêu thương học trò của mình, cô ấy chỉ mới mười tám tuổi mà thôi.

Không gian chìm trong tĩnh lặng . Quả thật , điều Kiệt vừa nói ra có làm cho dưỡng Bình bất ngờ . Chàng khò sở thốt :

- Cháu hư hỏng lắm, phải không dưỡng ?

Dưỡng không trả lời mà hỏi lại :

- Cháu yêu thương thật lòng ?

- Có rất nhiều lý do để cháu yêu Trường Giang . Từ sự đau khổ của cô ấy cho đến vóc dáng, hình hài... trong một lúc cháu không thể nào nói hết được . Nhưng tóm lại là cháu yêu thật lòng.

- Vậy thì cháu không có lỗi gì cả . Tình cảm chân chính không bao giờ có lỗi . Dù cho cô bé ấy là học trò của cháu, là một thiếu nữ vừa tròn mười tám tuổi.

- Nhưng mà cháu vẫn cứ cảm thấy áy náy.

Dưỡng Bình cắt lời chàng :

- Chỉ cần cháu biết nuôi dưỡng tình yêu chân chính và trong sáng là được . Hãy tiếp tục quan tâm cô bé nếu cháu muốn , săn sóc cô bé với tinh thần trách nhiệm và tư cách đứng đắn là cháu không có tội gì cả . Ít ra đó là cách nhìn và suy nghĩ của dưỡng.

Kiệt có vẻ vui hơn :

- Cháu bắt đầu cả thấy thông suốt rồi . Cảm ơn dưỡng.

- Không cần cảm ơn, chỉ cần cho dưỡng diện kiến dung nhan cô bé ấy là được rồi.

- Khi nào thuận tiện , cháu sẽ đưa Trường Giang về chào cô dưỡng.

- Tốt lắm, bây giờ thì dưỡng phải vào nhà đây.

Tâm Quyên đón ngay lấy cha khi ông bước vào nhà.

- Ba ơi, chuyện gì xảy ra với anh Kiệt vậy ?

Nhìn vợ và con gái đang tròn mắt chờ đợi, thầy Bình thì thầm.

- Thằng bé đang yêu đấy.

Quyên nhảy cẫng lên :

- A ha... thì ra là vậy ! Chết rồi anh Kiệt ơi, vậy mà giấu em nghe.

Cô Bình mỉm cười hiền hòa . Dẫu sao đây cũng là điều mong đợi của cô kể từ khi hai đứa cháu trưởng thành . Thằng bé vốn khó tính, chắc hẳn con bé này không phải bình thường .

Lụy Tình

Chương 13

Thành thật mà nói, Trường Giang mong sao kết quả khám bệnh là nàng bị bệnh như mẹ để Thiện Văn từ bỏ ý định cưới nàng . Nhưng sáng nay hắn đã tới đây và chìa ra giấy xét nghiệm của hắn.

- Đây là phiếu của tôi , cái của em tôi đã xem qua rồi , không có vấn đề gì cả.

Giang lạnh nhạt , cũng không nhìn tờ phiếu trong tay Thiện Văn :

- Anh đã vừa lòng rồi phải không ?

- Em có vẻ không bằng lòng, nhưng đây là thủ tục để chúng ta sau này không có gì phải hối tiếc.

- Tôi tiếc là sao mình không bị sida.

- Sao mà cay đắng quá vậy cô bé ?

Văn mỉm cười hỏi , đây là nụ cười thứ hai của chàng nhưng cũng chẳng hơn gì một cái nhếch mép . Rồi sau đó Văn trở lại nghiêm nghị.

- Hai bên gia đình điều đồng ý , lễ vật đính hôn đã trao rồi , em kể từ nay coi như vợ của tôi . Tôi muốn em chấm dứt tất cả các quan hệ bạn bè không nên có . Một vài người bạn trai thì không sao, nhưng mà thân thiết quá thì không được . Tôi cũng muốn em kể từ hôm nay không cần đi học nữa . Thời gian từ nay cho đến ngày cưới , tốt nhất là em nên học cách làm mẹ và làm dâu cho thật tốt . Tôi muốn...

Trường Giang không chịu đựng được nữa, nàng thét to :

- Tôi không nghe, không nghe đâu ! - Nàng nói trong nỗi uất ức - Anh tưởng tôi là cái gì của anh chứ ? Là nô lệ hay sao mà phải làm theo tất cả những ý muốn động trời của anh ? Là đứa con nít lên ba hay sao mà phải học thứ này, học thứ nọ... Chưa gì mà anh độc đoán với tôi rồi, thử hỏi sau này...

Thiện Văn đứng phắt dậy , Trường Giang tròn mắt nhìn . Anh nói :

- Con dâu nhà họ Lương không có kiểu nói chuyện to tiếng như vậy đâu .

Em nên biết điều đó và đừng bao giờ lặp lại trước mặt mẹ tôi.

Không đợi Trường Giang phản ứng , Thiện Văn đi về phía cửa . Chợt chàng quay lại :

- Còn nữa , ngày mai tôi tới chở em đi sắm đồ cưới.

Trường Giang thét với theo :

- Đừng hòng ! Người độc đoán như anh tôi không có chấp nhận đâu.

Anh ta bỏ đi như chẳng nghe thấy lời nàng nói . Trường Giang bùng mắt khóc ngon lành . Sau lưng nàng, bà Tuyết Mai cười mỉm :

- Thử coi mày có làm phách nữa không cho biết.

Sáng hôm sau Thiện Văn đến thật . Trường Giang nói thẳng thừng :

- Anh về đi và đừng tưởng chuyện hôn nhân là chắc chắn . Tôi cần phải suy nghĩ lại.

Thiện Văn nhăn mặt :

- Em đừng có trẻ con như vậy có được không ?
- Thật sự tôi là một đứa trẻ mà.
- Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã chọn em . Một người có tính khí ngang ngược và khó bảo như em sẽ khó mà làm dâu mẹ tôi ,
- Vậy thì anh hãy hủy bỏ cái hôn ước này đi.

Trường Giang thách thức , nhưng Thiện Văn thì không thay đổi ý định . Anh tuy lạnh lùng nhưng rất giỏi chịu đựng :

- Em tưởng đây là chuyện đùa sao ? Thiệp cưới đã phát rồi , Lương Thiện Văn đi cưới vợ , cả đất Sài Gòn này đều biết . Liệu em có thể đi từng nhà để mà giải thích với người ta không ?

Trường Giang trở mặt kinh ngạc khi nghe Thiện Văn nói . Nàng lắp bắp :

- Anh nói... thiệp cưới đã phát rồi ?
- Là bác trai không muốn em bận lòng nên chưa nói trước . Dĩ nhiên là còn một số thiệp để em mời bạn bè của mình . Còn bây giờ thì đứng có mà cãi vã nữa , hãy thay đồ để còn đi may sắm nữa.
- Anh... anh thật là quá lắm - Trường Giang vừa giận vừa hỏi - Các người giấu tôi âm thầm làm tất cả , tưởng như vậy là ép buộc được tôi sao ? Không đâu trừ khi tôi tự nguyện, ngoài ra sẽ không ai ép buộc tôi được cả.

Thiện Văn có vẻ bức , chàng nặng giọng :

- Chẳng phải là em đã đồng ý ngay từ đầu rồi sao ?
- Bởi vì lúc đó tôi chưa biết con người thật lạnh lùng vô cảm của anh . Bây giờ thì tôi không đồng ý đâu.
- Cô đừng có đùa kiểu trẻ con như vậy ! Danh dự và uy tín của gia đình tôi không phải để cô đem ra làm trò đùa đâu.

Chàng xúc đến nắm tay Trường Giang :

- Đi...

Trường Giang ghì lại, thoát khỏi tay Thiện Văn :

- Không... tôi không đi !

Thiện Văn gần giọng :

- Thật à ?
- Nếu anh tưởng tôi đùa cợt thì anh đã lầm rồi đó.
- Được... tôi sẽ nói chuyện với cha cô.

Thiện Văn đứng phắt dậy, gương mặt tái xanh vì giận . Văn bỏ đi rồi, Trường Giang mới cảm thấy bao sức lực cứng cỏi không còn nữa, nàng ôm mặt khóc ngon lành . Chưa bao giờ Trường Giang cảm thấy hoang mang như lúc này . Vì mẹ, Giang chấp nhận cuộc hôn nhân, nhưng càng lúc nàng cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với Thiện Văn . Trong ánh mắt , giọng nói và cử chỉ của anh không hề có một chút tình cảm . Thử hỏi Giang làm sao có thể sống suốt đời với con người lạnh lùng như vậy ?

Mẹ Oi, xin hãy tha lỗi cho con.

Trường Giang đứng lên đi về phía phòng mẹ . Nàng nhất định sẽ nói với người chuyện này . Mẹ vốn thương nàng, chắc chắn mẹ sẽ không trách móc gì đâu.

Trường Giang giật mình khi nghe tiếng ho quặn thắt kéo dài của mẹ trong phòng . Nàng xô cửa lao vào , nhìn thấy mẹ gập người vì những cơn ho, máu chảy trên khóe miệng mẹ và thắm vào drap trải giường đỏ thắm.

Nàng ôm chặt lấy mẹ, cuống quýt :

- Mẹ, mẹ có sao không hở mẹ ?

Mẹ xô nàng ra :

- Đừng .. hãy tránh xa mẹ...

Trường Giang nước mắt lưng tròng :

- Con làm sao mà bỏ mẹ trong phút này được chứ ?

Mẹ nàng càng ho dữ dội hơn, cuối cùng mẹ ngã quỵ trên giường, yếu ớt :

- Trường Giang... mẹ... me...

Nàng xô cửa chạy xuống tầng trệt gọi điện thoại cho bác sĩ rồi gọi đến công ty báo cho cha hay . Lúc trở về phòng, Trường Giang thấy mẹ đã ngất rồi .

Nàng ôm mẹ vào lòng, nước mắt như mưa :

- Mẹ Ôi, đừng bỏ con nghe mẹ !

Hai cha con đứng lặng nhìn chất nước màu vàng đục trong ống tiêm đi dần vào cơ thể người vợ, người mẹ yêu quý . Gương mặt Trường Giang đầm lệ, còn cha thì dường như cũng muốn khóc, nhưng cố kìm lại được.

Cuối cùng, bác sĩ Tình ngẩng lên :

- Bà ấy sẽ tỉnh ngay bây giờ.

Giọng cha run run :

- Anh Tình , vợ tôi...

- E rằng sẽ không còn nhiều thời gian nữa đâu, anh hãy làm tất cả những gì có thể làm được cho chị ấy.

Trường Giang òa khóc, còn cha nàng thì cắn chặt môi trong nỗi đớn đau cùng cực . Bác sĩ Tình nói :

- Thôi, tôi về đây . Nhớ cho chị uống thuốc đều đặn.

- Để tôi tiễn anh.

Bác sĩ đặt một tay lên vai bạn :

- Không cần, anh hãy ở lại đây với chị ấy.

Mười lăm phút sau bà Kiều Anh từ từ tỉnh dậy . Người đàn bà chớp mắt lòng chột lảng lảng xúc động khi thấy chồng và con trước mặt.

Con bà mừng rỡ :

- Mẹ .. Cha ơi, mẹ tỉnh lại rồi !

Cha nàng gượng cười :

- Dĩ nhiên rồi, bác sĩ chẳng đã nói với con rồi sao ?

Mẹ nhẹ nhàng hỏi , Trường Giang vụt che giấu :

- Đâu có, bác sĩ không có nói gì hết.

Bà Kiều Anh cười buồn :

- Đừng có giấu mẹ . Nhìn nước mắt của con , mẹ biết ngay bác sĩ đã nói gì rồi.

Trường Giang lại mếu máo khóc . Mẹ tiếp :

- Chúng ta không còn ở bên nhau bao lâu nữa . Trường Giang, mẹ muốn nhìn thấy hôn lễ của con.

Trường Giang đỡ dần đến ngây người . Ước nguyện của mẹ trong giờ phút này, thử hỏi Giang làm sao có thể từ chối được cơ chứ.

Nàng đành dẹp bỏ tất cả, dẹp bỏ tuổi thơ mơ mộng, dẹp bỏ gương mặt lạnh lùng vô cảm của Thiện Văn để làm mẹ vui lòng.

- Vâng, thưa mẹ , con sẽ làm đám cưới ngay lập tức.

Mẹ cười mãn nguyện :

- Đó sẽ là ngày vui nhất trong đời mẹ - Bà nhìn sang chồng - Anh không phản đối chứ ?

- Anh ước gì có thể làm được cho em nhiều hơn thế nữa.

Vậy là số mệnh đã được định đoạt . Đến cha còn nói như vậy thì lẽ nào

Giang lại ích kỷ cho riêng mình sao ?

Lát sau, cô gái tội nghiệp lại nói chuyện với Thiện Văn trong điện thoại :

- Thiện Văn đó phải không ? Tôi muốn anh đưa tôi đi may áo cưới và muốn nhận thiệp để mời bạn bè.

- Cô không đùa đó chứ ? - Bên kia đầu dây giọng chàng kinh ngạc - Mới hồi sáng này...

- Không . Tôi nói thật đấy - Trường Giang dùng bàn tay còn lại để gạt lệ -

Và xin lỗi anh về chuyện buổi sáng.

- Thật là không hiểu nổi.

- Thiện Văn, tôi năn nỉ anh, xin hãy tha lỗi cho tôi đi...

- Thôi được... - Giọng Thiện Văn cất cao - Nhưng tôi mong sau này cô đừng bao giờ bốc đồng như thế nữa . Hẹn ba giờ chiều nay .Tạm biệt !

Thiện Văn gác máy trước . Trường Giang buồn người xuống ghế , đau đớn nhận ra rằng tuổi trẻ hồn nhiên của nàng chẳng còn bao lâu nữa.

Lụy Tình

Chương 14

Bà Tuyết Mai trườn khỏi giường ngủ, một bàn tay đàn ông rắn chắc ghì bà lại :

- Nè cung , em định trốn anh sao ?
- Đừng có tham lam ngọc ạ - Tuyết Mai khoác vớ chiếc áo lên mình . Bà tiếp tục nói - Em phải về nhà trước sáu giờ đây.
- Em đừng có gạt anh, cái lão già ngọc ấy không có ghen đâu . Anh thừa biết ông ta cưới em vì cái gì mà , không phải tình yêu đâu, bằng chứng là gần hai mươi năm chung sống, em sinh hai thằng bé giống anh như đúc.
- Nhưng lão ta cũng không vui sướng gì khi biết mình bị cấm sùng.

Gã đàn ông cầu nhàu :

- Anh chán ngấy cái cảnh núp lén sợ sệt này rồi.
- Đừng mà Thiếu Phong . Anh đâu phải không biết là không có ông ấy, chúng ta chẳng thể nào sống nổi.

Thiếu Phong - tên gã đàn ông - rửa :

- Trùng cho lão già mắc dịch ấy mau mau chết khuất cho rồi.

Tuyết Mai sửa lại áo quần, bà ta dài giọng :

- Hắn còn khỏe hơn anh nhiều đấy.
- Không lý sự với em nữa . Cái chuyện anh nói với em lần trước, em thực hiện tới đâu rồi ?

- Anh yên trí đi ! - Bà Tuyết Mai đi về phía gương chải lại mái tóc - Con gái lão sắp đi lấy chồng , một thằng giàu có , còn bà vợ thì gần đất xa trời .

Chẳng bao lâu nữa em sẽ là nữ chủ nhân của gia đình độ tới chừng ấy anh tha hồ mà tiêu xài.

- Hừ ! Em nói nghe thích quá nhỉ.
- Còn bây giờ thì em phải về đây , tạm biệt.

Gã đàn ông gọi với theo :

- Bao giờ em trở lại , Tuyết Mai ?
- Bao giờ em thích . Thôi nhé , chúc ngủ ngon !

Lúc lái xe ra tới đường, Tuyết Mai nảy ra ý nghĩ tới thăm gia đình họ Lương . Không hiểu ông Định sẽ nghĩ gì làm gì khi biết người vợ kế đang cấm sùng lên đầu mình ?

Đón tiếp Tuyết Mai vẫn là những người mặc đồng phục và cung cách khuôn phép y hệt như cũ . Ngay lúc này bà cũng hình dung ra được Trường Giang sẽ phải khổ sở thế nào khi làm dâu dòng họ cao quý này. Có thể nói Tuyết Mai bắn một mũi tên mà trúng đến hai mục tiêu . Bà ta cười mãn nguyện khi trả thù được Trường Giang.

- Xin chào bà Mai.

Bà Bích Quỳnh đứng lên tiếp khách . Tuyết Mai vui vẻ :

- Sao vậy , bộ không muốn gọi tôi là chị suy sao ?
- Hừm... Tôi đang ân hận vì đã nghe theo lời cô đây.

Tuyết Mai ngạc nhiên :

- Chị không thích con bé ấy à ?

- Nó còn quá trẻ và có vẻ hơi cứng đầu, khó bảo . Tôi không thích một đứa con gái như vậy . Phong cách của nó không xứng với dòng họ chúng tôi.

Tuyết Mai làm ra vẻ tiếc rẻ :

- Vậy mà tôi cứ định tới đây để vùi tiền công của chị.

- Thôi mà, tôi thừa biết trong vụ này cô là người có lợi nhất . Vừa được tiếng bà mai lại vừa tổng khứ đưa con chồng gay gắt . Thế nào, tôi nói có đúng không ?

Tuyết Mai làm cử chỉ thất vọng :

- Thế thì tôi không có hy vọng lĩnh tiền thưởng của chị rồi.

- Chừng nào con bé ấy làm hài lòng tôi.

- Vậy thì tôi không nên hy vọng nữa . Con bé khó mà làm vừa lòng bà mẹ chồng khó tính như chị.

Họ trò chuyện một lúc rồi Tuyết Mai quyết định ra về . Dấu sao mục đích cao nhất của bà đã hoàn thành ..

Tiểu My là người bạn trước nhất được Trường Giang báo tin nàng lấy chồng . Dẫu con bé có ba hoa một chút nhưng lại rất chân tình . Lúc nghe Giang nói , Tiểu My há hốc mồm kêu lên :

- Cái gì, mày đi lấy chồng a ? Tao có nghe lộn không ?

Trường Giang rầu rĩ :

- Ước gì mày nghe lộn thật sự.

- Mày không có đùa với tao chứ Trường Giang ?

- Mẹ tao sắp chết - Trường Giang nghẹn ngào khi phải nhắc đến hai nỗi đau cùng một lúc - Người muốn nhìn thấy hôn lễ của tao.

- Và may chiều theo ý mẹ ?

Giang chậm chậm gật đầu , nước mắt rơi trên má nàng làm Tiểu My cũng khóc theo . Nhỏ sụt sùi :

- Sao mà đau xót quá vậy ?

- Ngày mai tao sẽ tới trường từ giã bạn bè và phát thiệp mời.

- Còn thầy...

- Dĩ nhiên là tao cũng mời thầy.

- Không phải , ý tao muốn nói là...

- Là cái gì... sao mày không nói hết đi ?

Tiểu My gãi gãi đầu ra vẻ bối rối :

- Không biết tao đúng hay sai, nhưng hình như thầy cũng yêu mày đó Giang ạ !

Trường Giang kinh ngạc thốt lên :

- Mày lấy đâu ra cái "hình như" kỳ cục đó vậy ?

- Thiệt mà... thầy lúc nào cũng hỏi thăm tao về mày , Thầy nhắc đến tên mày một cách trìu mến và nhìn ánh mắt của thầy , tao nghi lắm.

- Thôi đi - Trường Giang gạt phắt - Mày nói như là có kinh nghiệm lắm vậy.

- Nhưng nếu nhờ...

- Sẽ không có chữ "nhưng" ở đây, chỉ là mây tưởng tượng mà thôi.

- Thật mà Giang, tao thấu ánh mắt của thầy...

Trường Giang một lần nữa cắt lời bạn :

- Thôi, dẹp mây đi! để rồi mây xem, ngày mai thầy sẽ vui vẻ mà nhận thiệp mời của tao.

Tiểu My vẫn còn ầm ục :

- Được lắm, hãy đợi đấy, bạn ạ !

Thật ra, Trường Giang chỉ giả vờ cứng cỏi vậy thôi, chứ nàng cũng nghi lắm. Giang nhớ lại ánh mắt đậm ảm và có chút nồng nàn tha thiết của thầy, rồi cách thầy nâng cằm nàng lúc nói :

- Thầy có rất nhiều chuyện muốn nói... nhưng mà thầy không thể ,

Và Giang nhớ lúc đó nàng đã ngây thơ hỏi:

- Sao vậy, tại sao thầy không nói cho em nghe được ?

Giang còn nhớ rất kỹ tiếng thở dài của thầy lúc ấy. Bây giờ nghĩ lại nàng ngạc nhiên khi thấy rằng tất cả những gì liên quan đến thầy, từng cử chỉ, lời nói cho đến tiếng thở dài, nàng đều nhớ như in trong lòng.

Giang bỗng nhận ra rằng nàng đã dành rất nhiều tình cảm cho thầy. Còn thầy, có thật sự thầy... mến yêu như lời Tiểu My nói không? Chắc là không đâu. Thầy cao quý là vậy, lẽ nào lại đi phải lòng một con bé như em. Giang bỗng mơ ước hôn lễ của nàng không phải với Thiện Văn mà là thầy Kiệt.

Nàng vội xua ý nghĩ ấy đi. Thật là tội lỗi, bởi vì thầy là thầy giáo của mình kia mà.

Bạn bè có đứa sứt sứt rồi rơi lệ. Có đứa vui vẻ chúc mừng khi nhận được thiệp cưới của nàng.

Trường Giang đứng ngây người giữa lớp học và bạn bè với muôn vàn cảm xúc bất chợt dâng trong lòng.

Tiểu My đứng cạnh hích cùi chỏ :

- Còn tấm thiệp cuối cùng, sao mây không giải quyết luôn đi ?

- Mây đi với tao nghe My.

- Không đời nào. Mây tự làm lấy đi, bởi vì tao không muốn làm người thứ ba.

- Làm gì có chuyện người thứ ba, thứ hai ở đây chứ ?

- Để rồi mây xem.

- Nhưng mà tao ngượng quá. Ai đời mới bấy lớn mà đã có chồng.

- Để tao đi trình sát giùm mây, đợi khi nào có mình thầy mây hãy gọi.

Không hiểu sao Trường Giang lại chấp nhận đề nghị ấy? Không hiểu sao nàng lại muốn đối mặt với thầy trong bầu không khí riêng tư một lần cuối?

Phải chăng nàng thêm được nghe giọng nói ngọt ngào thiết tha, thêm được

nhận tia nhìn nồng ấm tha thiết từ thầy , để nghe lòng mình bồi hồi, lắng đọng, lâng lâng một nỗi niềm xao xuyến .

Lụy Tình

Chương 15

Cuối cùng rồi Tiểu My cũng báo tin lành . Trường Giang bước vào phòng thầy với cảm giác xấu hổ và đau đớn . Nàng rụt rè gõ cửa . Có giọng thầy êm ái :

- Mời vào.

Thầy có vẻ ngạc nhiên :

- Ủa ! trường Giang hả ? Tìm thầy có chuyện gì không ?

- Em...

- Lại khóc nữa rồi.

- Dạ đâu có.

- Mắt em đỏ hoe thế kia mà còn dám nói không có nữa à ? Thôi , ngồi xuống đi, có chuyện gì từ từ hãy nói cho thầy nghe.

Phải khó khăn lắm Trường Giang mới nói được :

- Thưa thầy , em tới đây... để mời thầy... mời thầy dự tiệc cưới của em.

Trường Giang xấu hổ cúi gầm mặt xuống nên không nhìn thấy gương mặt thay đổi lạ kỳ của thầy Kiệt . Nhưng nàng nhận ra giọng nói của thầy run run :

- Em... nói thật , hả Trường Giang ?

Giang run run trao thiệp cho thầy, mặt nàng vẫn cúi gầm.

- Em đâu dám đùa với thầy.

Tuấn Kiệt bỗng dừng nghe lòng mình đau thắt . Hơi thở như muốn nghẹn lại và trong tích tắc, chàng nhận ra con tim mình sai một nhịp . Mới hôm qua đây chàng còn nói với dượng Bình về Tình yêu của mình , vậy mà bây giờ cô học trò bé bỏng ấy lại đặt vào tay chàng một tấm thiệp mời báo lễ vu quy. Phải cố gắng lắm Trường Giang mới ngẩng lên nhìn thầy . Nàng bỗng thấy sợ khi ánh mắt thầy nhìn nàng đăm đăm.

- Thầy... sao lại nhìn em như vậy ?

Kiệt nghe tiếng nói của mình như vọng về từ cõi xa xăm nào :

- Tôi muốn thu gọn bóng hình em trong tôi một lần sau cuối.

Nàng chợt nghe lòng bồi hồi xao xuyến . Phải chăng lời thầy nói là biểu hiện tình cảm của lòng thầy ? Và cũng không khó khăn gì khi nàng nhận ra vẻ mặt đau khổ của thầy mặc dù Tuấn Kiệt đã cố hết sức để mà dằn nén.

Bỗng dưng nàng hỏi một câu hết sức trẻ con , hỏi rồi mới hối hận . Nàng biết câu hỏi sẽ làm thầy đau đớn lắm :

- Thầy sẽ tới dự đám cưới của em chứ ?

- Vâng, thầy sẽ đến . Dầu sao đó cũng là ngày vui nhất đời em mà.

Không phải đâu thầy ơi , đó là ngày em đau đớn nhất . Nhưng thôi, dầu có nói ra, nỗi đau ấy cũng không tài nào xóa được.

Tuấn Kiệt hoàn toàn ngã gục khi Trường Giang ra khỏi . Khi biết lòng mình yêu , chàng cũng không nghĩ là tình yêu sâu đậm đến dường này . Bây giờ dầu có nhận ra cũng đã muộn màng rồi . Tình yêu mà chàng dự định sẽ ấp ủ , vun bồi một cách trong sáng để chờ ngày khai hoa nở nhụy nay vĩnh viễn không còn nữa . Không bao giờ còn nữa...

- Ba ơi , ba nhìn kia ! - Tâm Quyên níu thầy Bình chỉ ra sân nhà - Chàng trai đáng yêu của ba chắc là có chuyện gì buồn nữa rồi , từ trưa tới giờ con hỏi gì cũng không chịu nói.

Thầy Bình xoa đầu đứa con gái cưng :

- Nói chuyện với những gã si tình cần phải biết cách mới được , cô bé ạ !

- Vậy ba ra mà nói chuyện với anh ấy đi . Con thì không biết cách đâu. -

Được rồi , để đó cho ba . Cũng may là con chưa biết cách , nhóc tì ạ.

Cô bé cười khúc khích, tiếng cười trong và ngọt ngào quen thuộc của tuổi học trò . Tâm Quyên cũng chừng bằng tuổi Trường Giang mà thôi.

Thầy Bình bê ra bình trà và hai cái tách . Từ từ đặt chúng xuống bàn , đáp lại lời chào của Tuấn Kiệt rồi thầy cũng ngồi xuống . Giọng thầy vui vẻ :

- Thế nào , cháu định chừng nào cho dựng gặp mặt cô bé ấy đây ?

Nỗi đau trong lòng Kiệt lại dấy lên . Chàng thiếu não :

- Không còn cơ hội nữa rồi, dựng ơi !

Thầy Bình nhìn cháu chăm chú :

- Có chuyện không ổn rồi sao ?

Kiệt mân mê thiệp hồng này giờ chàng vẫn cầm trên tay , giọng buồn đứt ruột :

- Trường Giang sắp về nhà chồng , dựng ạ !

Thầy Bình không khỏi sửng sốt , nhưng nhìn mặt đứa cháu, thầy biết là nói thật . Tội nghiệp , thằng bé trông có vẻ đau khổ thật sự . Thầy cũng biết làm mọi lời nói an ủi lúc này đều trở nên vô dụng , thầy tự tay rót trà ra tách rồi trao cho Kiệt :

- Uống trà đi . Cháu sẽ thấy không có vị đắng nào hơn trà nữa.

Kiệt cười buồn :

- Nếu mà cháu giải thích được thì đó đâu còn là tình yêu nữa . Tình yêu là những dấu chấm hỏi nối tiếp mà cháu . Thế cháu có biết vì sao, cô bé đi lấy chồng sớm thế này không ?

- Cháu bất ngờ đến không kịp hỏi gì cả . Nhưng cháu nghĩ điều mà cháu cần

nhất bây giờ là cố gắng quên cô ấy đi.

- Tốt lắm . Cháu biết nghĩ như vậy thì dưỡng không còn gì phải lo lắng cho cháu nữa.

Ông đứng lên . Vỗ vai đứa cháu như một cử chỉ an ủi rồi bước vào nhà . Trả lời ánh mắt dò hỏi của vợ và con gái , thầy Bình nói ngắn gọn :

- Nó đang thất tình, hai người hãy cố mà tìm cách an ủi nó.

Cô Bình và Tâm Quyên cùng trố mắt kinh ngạc . Thất tình ư ? Rõ ràng mới nghe cha nói là Kiệt đang yêu đây, mới đến độ như vậy . Quyên chưa kịp trêu ông anh đây thì bây giờ...

Mọi thứ đã xoay 180 độ . Hai mẹ con chột nhìn nhau, cả hai cùng có cảm giác là tội nghiệp cho Kiệt . Tình yêu đến với anh khó khăn là vậy , thế nhưng nó ra đi lại không khó chút nào.

Đây là lần đầu tiên Trường Giang bước chân vào nhà họ Lương, ngôi nhà mà rồi đây nàng sẽ sống kiếp đời thứ hai, kiếp đàn bà.

Bước chân xuống xe, cảm giác đầu tiên của nàng là lạc lõng trước khung cảnh sang trọng và những ánh mắt tò mò , xét nét không mấy thiện cảm của người làm . Giang nghe thoáng qua tiếng xì xầm :

- Không đẹp bằng vợ ngày xưa đâu.

- Thì tôi đã nói rồi mà, làm gì có người thứ hai sánh được với vợ Bích Khuê.

Trường Giang để ngoài tai tất cả, bên cạnh nàng Thiện Văn đi với gương mặt lạnh lùng và những bước chân khập khiễng . Vào đến phòng khách, nàng càng bối rối hơn trước khung cảnh thênh thang và quá đổi sang trọng ở đây . Mặc dù gia đình nàng không phải là không khá giả , nhưng so với phòng khách nhà này, cả nhà nàng của là một góc nhỏ mà thôi.

Bà Quỳnh, người sẽ là mẹ thứ hai của nàng ngồi trên ghế cùng với một cô bé gái trông rất xinh xắn , đó là Khả Kỳ . Thiện Văn đưa nàng đến trước mặt người đàn bà :

- Thưa mẹ, tụi con đã về.

- Ủ.

Ánh mắt người đàn bà nhìn Trường Giang khắp từ đầu đến chân , ánh mắt làm nàng lạnh toát cả người . Giang bối rối vụng về :

- Thưa... bác...

Người đàn bà nhếch mép :

- Chẳng lẽ tôi không xứng để được gọi một tiếng mẹ sao ?

Trường Giang đỏ mặt , bên cạnh nàng Thiện Văn thúc :

- Hãy chào mẹ đi.

- Thưa mẹ... - Cuối cùng nàng cũng gọi được một tiếng mẹ - Con xin lỗi.

- Còn đây là con gái của anh , tên Khả Kỳ - Thiện Văn có vẻ ngọt ngào hơn - Khả Kỳ, con chào dì đi.

Đứa bé nhìn nàng không chớp, đôi mắt trẻ thơ của nó bỗng rung rung lệ . Nhìn con bé mới dễ thương làm sao . Trường Giang biết là ngoài Khả Kỳ ra, trong nhà này không có ai để mà nàng gần gũi . Nhưng bỗng dưng con bé làm nàng thất vọng , nó vừa khóc vừa nói :

- Không, con không chịu cha cưới vợ khác đâu . Con chỉ muốn mẹ Bích Khuê trở về mà thôi.

Trường Giang tái mặt . Bà Bích Quỳnh gắt lên :

- Khả Kỳ, con không được ăn nói lộn xộn như vậy.

Con bé thút thít :

- Hu... hu... hu... bà nội với cha , mọi người không có ai thương con hết.

Khả Kỳ tuột xuống ghế rồi chạy nhanh lên lầu . Bà Bích Quỳnh nghiêm giọng :

- Từ nay, con phải dạy dỗ Khả Kỳ đàng hoàng một chút nghe Thiện Văn . Ta không muốn nhìn thấy cảnh ấy một lần nữa đâu.

- Thừa mẹ, con biết rồi.

- Vậy thì tốt.

Sau đó Thiện Văn gọi tất cả người làm trong nhà lại, giới thiệu từng người một với Trường Giang . Có đến mười mấy người, đông quá Trường Giang không thể nào nhớ hết . Và lại, nàng cũng không muốn nhớ làm gì . Nhìn ánh mắt thiếu thiện cảm và giọng nói ban nãy của họ, nàng biết trong mắt bọn người làm này nàng chả là cái thá gì cả.

Cái làm Giang chú ý duy nhất ở đây là bức ảnh phóng to của một người phụ nữ . người trong ảnh có vẻ đẹp băng giá, nàng đoán người ấy là Bích Khuê .

Lụy Tình

Chương 16

Tuấn Kiệt bồi hồi bước vào lớp học vắng lặng . Chàng muốn tìm lại hình ảnh Trường Giang ngồi chăm chú lắng nghe từng lời giảng của chàng .

Khung cảnh ấy không còn nữa, đã hơn một tuần nay Trường Giang không đến lớp, cô bé của chàng đã bỏ trường, bỏ lớp, bỏ bạn bè và bỏ cả chàng.

Trường Giang ơi, bây giờ em ở đâu ? Bên cạnh vòng tay của người ta hay cũng như tôi, em đang âu sầu, luyện tiếc những ngày tháng qua ?

Như đáp lại tiếng gọi thiết tha của chàng . Trường Giang bỗng đâu hiện ra giữa lớp học . Kiệt sững sờ nhìn cô bé . Cô bé với đôi mắt mở to ngỡ ngàng nhìn chàng, ngượng ngùng e ấp và có một chút âu sầu trên gương mặt hồn nhiên ngày nào.

- Thầy...

Trường Giang khẽ thốt được có bấy nhiêu . Nàng đang bắt gặp thầy giáo đang đứng bên chỗ ngồi quen thuộc của nàng, để biết chắc chắn là Tiểu My nói đúng . Bỗng dung nàng nghe lòng mình xao xuyến, đôi má nóng bừng bởi cảm giác ngượng ngùng.

Tuần Kiệt khỏa lấp hành động bị bắt quả tang của mình :

- Trường Giang, em cũng đến đây sao ? Thầy hơi mệt... nên còn chưa kịp ra về.

Trường Giang thất vọng . Tại sao thầy lại giấu lòng mình chứ ? Hay là thật sự thầy ở lại đây chỉ vì chưa kịp ra về ?

Mãi thật lâu sau đó , họ mới qua đây được phút ngõ ngang ban đầu . Trường Giang cũng tìm cách giải thích cho mình :

- Bỗng dung em nhớ trường nhớ lớp quá, không ngờ thầy còn ở đây vào giờ này.

- Phải - Kiệt đau đớn thốt lên - Rất may là thầy đã ở lại đây.

Trường Giang chớp chớp đôi mắt, nàng ước gì thầy nói thật lòng mình.

- Sao lại là "rất may" hở thầy ?

- Bởi vì... thầy đã gặp em ở đây . Trường Giang... - Kiệt nghe hơi thở mình nặng nhọc, cố gắng lắm chàng mới giấu được nỗi lòng của mình mà không phải thốt nên lời - Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.

Lát sau họ thả bộ trong sân trường, dưới tàn phượng vĩ . Cả hai đã kiểm chế được lòng mình và cũng hiểu là họ sẽ không bao giờ nói được cái điều sâu kín ấy nữa.

- Trường Giang... - Tuần Kiệt đang mở đầu - Tôi... có thể nào biết được lý do vì sao... vì sao em kết hôn đột ngột thế này không ?

Một thoáng im lặng , Kiệt ngượng ngùng nói tiếp :

- Em có thể không trả lời cũng được . Tôi chỉ vui miệng hỏ thế thôi mà.

Giang dí dí mũi giày trên cát, dáng nàng nhỏ nhắn bên cạnh Tuần Kiệt : -

Thầy là người đầu tiên hỏi em câu hỏi này . Có lẽ chỉ có thầy là người quan tâm em nhiều nhất - Im lặng một lúc nàng tiếp - Hôn nhân đến với em thật là đột ngột.

- Thế... em có yêu anh ấy không ?

- Em chỉ có thể giải đáp câu hỏi của thầy sau này . Thiện Văn và em gặp mặt nhau chưa quá năm lần.

- Vậy thì lý do gì ?

- Vì mẹ em... - Trường Giang bỗng nghẹn ngào - Mẹ sắp từ giã cõi đời này, mẹ muốn nhìn thấy em hạnh phúc.

Thì ra là vậy , Kiệt bỗng cảm thấy nuối tiếc vô cùng . Phải chi đừng có ngăn cách đạo đức thì chàng đã không để mất Trường Giang . Nhưng mọi nuối tiếc bây giờ chỉ có thể ân hận mà thôi , chàng nhìn sang cô gái và hỏi :

- Thế em có hạnh phúc không ? Thầy muốn hỏi... em có cảm thấy... cảm thấy...

- Em đau xót và nuối tiếc tuổi trẻ của mình . Nhưng mà ước vọng của mẹ, em không thể nào để cho người thất vọng được.

- Nhưng...

- Nhưng sao hở thầy ?

- Không . Thầy chỉ cảm thấy buồn cho em mà thôi.

Chỉ có thể thôi hở thầy ? Giang muốn hỏi như thế nhưng nàng không tài nào mở miệng cho được . Ép buộc thầy nói ra lòng mình bây giờ liệu có ích gì cơ chứ ! Tất cả đã sắp bày và không có cách gì thay đổi được nữa.

Trời già về chiều , bóng phượng đỏ dài trên cát trắng mịn màng . Trường Giang nói trong luyến tiếc :

- Em phải về rồi ,mẹ em cần có người chăm sóc.

- Em về ư ?

Kiệt hỏi vu vơ bỏ nghe lòng mình hụt hẫng ? Chàng biết cơ hội cuối cùng để nói là lúc này đây . Nhưng Kiệt không có can đảm, chàng sợ nghe ở nàng lời từ chối , sợ gieo vào tâm hồn thơ dại cô bé một vết lem, tâm hồn mà đã từ lâu rồi, chàng cứ mãi muốn giữ cho nó được trong trắng hồn nhiên như thuở ban đầu . Trường Giang ơi, tôi mãi mãi mất em, vĩnh viễn mất em thật rồi. Cuối cùng, Tuấn Kiệt đứng lặng nhìn theo bóng nhỏ khuất dần, chàng bỗng nhớ :

- Trường Giang... em có còn giữ chiếc khăn tay ấy không ?

- Em lúc nào cũng mang theo bên mình.

Kiệt nghe có một chút an ủi :

- Vậy thì em hãy giữ lấy, đừng bao giờ đánh mất nó nghe.

- Không đâu , em sẽ không bao giờ đánh mất nó đâu thầy ơi . Ít ra đó cũng là kỷ vật cuối cùng của tuổi học trò thơ mộng...

Kiệt vừa bước chân vào nhà đã thấy cô Bình và Tâm Quyên đứng bật dậy , cả hai cùng thốt :

- Anh Kiệt...

- Tuấn Kiệt về đó hả cháu ?

- Dạ - Kiệt ngạc nhiên hỏi - Có chuyện gì không vậy cô ?

- Ờ ..ờ .. không có gì...

Tâm Quyên nhanh miệng :

- Là mẹ và em nấu mấy món ăn mà anh thích, chờ anh về để đãi đó.

Kiệt cười, nhưng gương mặt vẫn phảng phất buồn :

- Sao tốt với anh quá vậy ?

Quyên trừng mắt :

- Chứ bấy lâu nay em và mẹ xấu với anh lắm sao ?

Kiệt dờ dẩn :

- Anh nói sai rồi... - Chàng có vẻ đau khổ - Xin lỗi em . Thưa cô, cháu không có nghĩ như vậy , thật mà... cháu...

- Cô hiểu mà , đừng có trách anh con nững Tâm Quyên ạ !

- Dạ con đâu có giận anh đâu.

- Mọi người tốt với cháu quá . Tiếc là cháu không làm gì được cho gia đình.

- Chỉ cần cháu vui là được rồi - Cô Bình hiền từ nói - Thôi nào, thức ăn sắp nguội mất rồi, chúng ta còn chờ gì nữa chứ.

Kiệt biết mấy món ăn mà cô Bình nấu là dành cho chàng, thông thường thì cô nấu rất ngon, nhưng hôm nay đối với Kiệt không có gì là ngon cả . Mặc dù chàng đã cố hết sức để không phụ lòng cô nhưng cô Bình vẫn nhìn ra.

- Sao vậy, bộ không vừa miệng hả ?

- Đâu có, cô nấu ăn có bao giờ mà không ngon đâu.

- Vậy thì cháu ăn nhiều một tí đi , dạo này cô trông cháu yếu lắm đó.

Kiệt lúc này mới thắc :

- Cháu vẫn thấy là hôm nay mọi người đối với cháu đặc biệt sao ấy ?

Cô Bình buông đũa nhìn chàng :

- Cô muốn cháu có được những giờ phút vui vẻ trong gia đình để quên đi chuyện buồn riêng của mình.

Tâm Quyên cũng chen vào :

- Anh Kiệt, anh đừng có lo, mai mốt em làm mai cho anh mấy nhỏ bạn em dễ thương lắm.

Kiệt gượng cười :

- Cô và em Quyên đã biết rồi sao ?

- Chúng ta là người một nhà mà , có phải không ?

Kiệt nghe lòng ấm áp . Cô Bình nói đúng nhưng chỉ phân nửa thôi . Chàng có thể bớt buồn chứ không thể nào quên Trường Giang được .

Lụy Tình

Chương 17

Bà Tuyết Mai nhìn Trường Giang khóc mà hả hê Hẳn là con bé rất đau khổ khi lấy một người chồng có một bên chân khập khiễng và lớn hơn mình những mười tuổi . Bất cứ ai không làm bà vui lòng đều phải trả giá, nạn nhân đầu tiên là Trường Giang, sau đó sẽ là mẹ nàng và cuối cùng là ông chồng, người đàn ông làm cho bà cảm thấy hận thù bởi vì ông chỉ xem bà như một trò đùa không hơn không kém.

Giấu đôi tay đầy móng nhọn của mình vào túi áo khoác, bà Tuyết Mai từ từ

bước về phía Trường Giang. Bóng đêm phủ dày đặc trong khu vườn mênh mông, chỉ có một khoảng sáng nhỏ hắt ra từ ánh đèn trong nhà soi rõ hình ảnh một cô gái tóc dài ngồi ôm mặt khóc rầm rức trong đêm. Giọng bà Tuyết Mai vang lên đầy vẻ chế nhạo:

- Ủa ! Cô Hai nhà này sao lại ngồi đây khóc một mình vậy ?

Giang giật mình, nàng vội vàng lau nước mắt:

- Bà đến đây làm gì ?

- Để nhìn xem cô dâu vui sướng thế nào với hạnh phúc của mình.

- Điều ấy không liên quan đến bà.

-Ồ ! Cô nói như thế chẳng phải là phụ lòng tôi đã tốn công mai mối sao?

Trường Giang trợn mắt nhìn bà dè ghe độc ác . Trong bóng đêm gương mặt cười nhếch nhếch của bà ta trông càng dữ tợn hơn:

- Thì ra là bà...

- Phải, là một tay tôi lo lắng cho cô có một tấm chồng đây, cô Hai ạ !

Trường Giang mím môi. Giận đến không nói được lời nào.

Bà Tuyết Mai cay độc tiếp :

- Sao, mày không cảm thấy vui hả ranh con ? - Bà ta rít giọng - Đáng đời lắm con ạ ! Mày và mẹ mày phải trả giá, cái giá mà hai mẹ con mày đã vay của tao.

- Chúng tôi vay gì của bà ?

- Vay cả cuộc đời tao. Không phải sao? Bởi vì có mẹ con mày nên suốt đời tao không có được một tấm chồng cho ra hồn, con tao thì không được hưởng tình cảm thương yêu của người cha.

Lần này bà Tuyết Mai nói rất thật, nhưng dĩ nhiên Trường Giang không thể nào hiểu được ý nghĩa sâu xa của nó . Nàng mở to mắt nhìn vẻ ác độc, sâu hiểm của người đàn bà trước mặt mà lo thẩn cho mẹ dạn hiễn của nàng làm sao sống yên ổn dưới móng vuốt của bà Tuyết Mai đây ? Trước khi đi bà ta còn buông lại một câu:

- Cả gia đình mày rồi phải trả giá vì đã dám xem thường tao.

Trường Giang xô bật cửa phòng cha rồi lao nhanh vào . Nàng đứng giữa phòng, nhìn cha đang cầm trên tay khung ảnh chụp mẹ lúc còn trẻ, giọng nàng xúc động :

- Cha, con không muốn cha hàng ngày ngồi đây để mà tưởng nhớ đến hình ảnh xa xưa của mẹ, cha hãy làm một cái gì đó thiết thực hơn cho mẹ.

Ông Định từ từ đặt khung ảnh vào chỗ cũ, đứng lên đi dần về phía con:

- Thế con muốn cha phải làm gì đây ?

Mắt Giang ngấn lệ :

- Con muốn cha bảo vệ mẹ, lo lắng cho mẹ ngay từ giờ phút này . Chỉ còn mấy ngày nữa là con đã... ra đi rồi, mẹ sẽ càng trở nên cô đơn. Mà Tuyết Mai, bà ấy thì vô cùng hiểm độc.

Ông Định khoát tay:

- Con đừng nói nữa . Cha không có lý do gì mà đuổi Tuyết Mai ra khỏi nhà này.

- Vậy thì con không lấy chồng, con sẽ ở lại với mẹ, lo lắng cho mẹ.

Ông Định âu yếm vuốt lên mái tóc ướt đầm sương đêm của con, ánh mắt ông đầy vẻ xúc động :

- Nhưng cha có thể hứa là sẽ hết lòng lo lắng cho mẹ con.

Giang mím môi, ngoảnh mặt nhìn hướng khác :

- Thật là tội nghiệp cho mẹ.

- Là lỗi do cha... - Ông Định có vẻ ân hận - Cha đã ghen tuông mù quáng và trả thù một cách ngu ngốc . Trường Giang hãy tin cha đi, cha không để cho mẹ con phải thiệt thòi trong quãng đời còn lại đâu.

- Có một điều mà cha không thể nào làm cho mẹ con vui được, đó là bà Tuyết Mai.

Sau đó ít phút, Trường Giang đã đứng trong phòng mẹ . Những giờ phút tuyệt vọng cuối cùng này, nàng bỗng muốn vẫy vùng, muốn làm một cái gì đó cho mẹ thật là ý nghĩa.

Mẹ lúc này gầy và xanh xao hơn bao giờ hết . Mắt mẹ trũng sâu và thâm quầng bởi những đêm mất ngủ . Nhìn mẹ mà Giang đau thắt lại, xót xa cho mẹ quá đi, mẹ Ôi !

- Nãy giờ con đi đâu vậy Giang - Mẹ ân cần hỏi và trách - Lại còn khóc nữa, tại sao vậy ?

- Đâu có , mẹ.

- Còn chối nữa sao ? Con nhìn vào gương xem, đôi mắt đỏ hoe thế kia chẳng phải khóc là gì ?

Thấy Giang im lặng, mẹ hỏi tiếp :

- Dường như hôn nhân làm cho con không vui, phải không Trường Giang ?

- Con vui chứ - Nàng khẳng định thêm như sợ mẹ không tin - Thật mà mẹ, con rất vui . Nhưng mà...

- Nhưng sao ? - Mắt mẹ nhìn Giang đầm ẩm.

- Con lo cho mẹ . Sau này con đi rồi sợ không có ai chăm sóc cho mẹ.

- Khờ quá, mẹ còn có cha mà . Nếu mà con biết được mẹ vui thế nào trước cuộc hôn nhân này, con sẽ không còn cảm thấy áy náy nữa . Điều làm mẹ băn khoăn duy nhất là con, con còn quá trẻ để có thể làm một nàng dâu ngoan, một cô vợ hiền và một bà mẹ tốt . Nhưng mẹ tin Thiện Văn, nó có đủ kinh nghiệm để mà nuông chiều một cô vợ trẻ như con.

Ôi, mẹ nghĩ là hẳn ta thương yêu con gái của mẹ lắm sao ? Không đâu, con người của hẳn nào có tình cảm gì đâu. Nhưng Giang cố giấu sự thật ấy vào lòng, để cho niềm vui của mẹ được trọn vẹn.

Đêm đó bệnh mẹ trở nặng . Nhìn mẹ vật vờ vì những cơn ho cuộn trào từ

gan ruột lòng Giang quặn thắt . Đau đớn làm mắt mẹ nhòa lệ, Trường Giang khóc nghẹn ngào :

- Mẹ Oi, đừng bỏ con nghe mẹ Oi.

Giọng mẹ thều thào yếu ớt :

- Không đâu. Mẹ còn phải dự đám cưới con gái của mẹ nữa.

Sau đó lại là những cơn ho ra máu . Trường Giang cuống quýt :

- Bác sĩ sắp tới rồi, mẹ ráng lên mẹ Oi.

Lát sau ông Định cũng tới, gương mặt ông nặng trĩu buồn . Không biết trong lòng ông đang nghĩ gì ?

Thế rồi ngày trọng đại ấy cũng đến . Hôn lễ Trường Giang diễn ra một ngày đẹp trời . Cô dâu trong ngày hôm ấy cũng đẹp, chỉ tiếc là gương mặt nàng phảng phất buồn . Buổi chiều là thời gian để đón tiếp bạn bè . Cả lớp 12A2 hầu như không có ai vắng mặt . Trong phòng cô dâu, Tiểu My và Bích Hà xoắn xuýt bên bạn . Bỗng dưng Trường Giang cảm động đến rơi lệ . Nhỏ Tiểu My cầu nhàu :

- Coi mày kìa Trường Giang, cô dâu trong ngày hôn lễ vui vẻ này, ai lại khóc chứ ?

- Đây không phải là một cuộc hôn nhân vui vẻ đâu.

Trường Giang chưa xốt nói.

Giọng Bích Hà càng buồn hơn :

- Vắng mày cả lớp mình ai cũng buồn :

- Và người buồn nhất là thầy Kiệt - Tiểu My nhấn mạnh - Bây giờ tao dám chắc với mày là Thầy Kiệt để ý Trường Giang. Cả tuần nay thầy như người mất hồn vậy.

Bích Hà buồn buồn :

- Thầy thương Trường Giang cũng phải thôi, nó đẹp và dễ thương quá mà.

- Tụi mày đừng có nói bậy - Trường Giang đã thôi khóc nhưng càng buồn hơn - Thầy là thầy của mình, lẽ nào... Nhưng thôi, lúc này mà nói đến chuyện ấy làm gì.

Tiểu My nói vu vơ :

- Không biết chiều nay thầy có đến không hả ?

Trường Giang cũng tự hỏi thầy sẽ đến hay là không đến ? Dẫu chỉ là những lời gán ghép vu vơ của bạn bè, chỉ là những ánh nhìn câm lặng, nhưng

Trường Giang cũng xem thầy Kiệt như một cơn sóng tình gợn lên trong cuộc đời con gái ngẩn ngui của nàng . Cơn sóng tình duy nhất.

Tâm Quyên vừa làm lại bộ đồ vest cho anh vừa liếc nhìn về phía cửa sổ, nơi Tuấn Kiệt đang đứng với điều thuốc trên tay Cuối cùng, cô bé không chịu được im lặng đã lên tiếng :

- Anh nhất định phải đi dự sao ?

Kiệt đáp gọn :

- Ừm... Anh sẽ đi.

- Nhưng mà đâu có vui vẻ gì ?

- Anh không đi sẽ là một câu hỏi cho Trường Giang và mọi người . Nhất là Trường Giang, anh không muốn cô ấy hiểu được lòng anh. Quyên không hỏi nữa . Cô bé làm xong phận sự của mình liền đứng trước mặt anh nói :

- Dầu sao em cũng thích nhìn thấy anh cười hơn. Cả ba mẹ nữa, hai người rất lo lắng cho anh.

Kiệt cười buồn :

- Anh thật có lỗi với cô dưỡng và cả em nữa.

Quyên nghiêng nghiêng mái đầu nói :

- Hôm nay ba biết anh đi nên cố tình để chiếc xe của ba ở nhà cho anh. Chúc vui vẻ.

- Dưỡng tốt với anh quá - Kiệt cười buồn - Nhưng dầu có chuẩn bị cho anh tốt cách mấy cũng không bằng người ta đâu.

Quyên nhún vai bỏ đi, cô bé đã bắt đầu cảm thấy lo cho tư tưởng bi quan của ông anh họ.

Lúc Tuấn Kiệt đến, chàng được đích thân cô dâu chú rể đón vào trong. Trường Giang đi bên cạnh Thiện Văn. Tay trong tay, hình cảnh làm lòng Kiệt buốt đau.

Bàn tay Trường Giang trong tay Thiện Văn bỗng rung lên khi nhìn thấy Tuấn Kiệt, nàng không tài nào kiềm chế được . Thiện Văn phát hiện ra điều đó . Chàng thăm quan sát người thanh niên trước mặt khi vợ chồng giới thiệu, nét mặt đau đớn của anh ta đã tố giác tất cả, bắt đầu từ giờ phút này, Tuấn Kiệt chính là hình ảnh mà Thiện Văn biết mình cần phải nhanh chóng loại bỏ.

Tuấn Kiệt trao quà, cố nuốt nghẹn vào lòng :

- Chúc em hạnh phúc - Chàng bỗng quay sang Thiện Văn, suy nghĩ một chút trước khi nói - Trường Giang còn ngây thơ lắm, mong là anh đối xử tốt với cô ấy.

Văn cười lạnh lùng :

- Tôi tự biết cách làm người chồng tốt, anh không cần phải dạy.

Nhìn ánh mắt và nghe giọng nói của Thiện Văn, Kiệt lập tức biết mình đã sai rồi . Đáng lẽ chàng không nên nói câu ấy với Thiện Văn, anh ta thông minh và đặc biệt nhạy cảm.

Thiện Văn tức đầy bụng khi gã thầy giáo đáng ghét ấy tỏ ra lo lắng cho Trường Giang trước mặt chàng . Không phải ghen mà vì Văn cảm thấy mình bị xúc phạm . Lúc cô dâu vào phòng thay bộ đồ khác, Thiện Văn không chịu được đã xông luôn vào . Tiểu My trợn mắt :

- Ê, ê ! Anh không được vào đây !

- Tại sao không ? - Văn quát.
- Tại sao à ? - Tiểu My cũng không vừa gì - Tại vì đây là phòng của phụ nữ, anh biết chưa ?

Văn trừng mắt nhưng không nói với Tiểu My nữa, chàng nhìn Trường Giang:

- Tôi muốn nói chuyện với em.
- Ra ngoài rồi hãy nói.
- Không. Tôi muốn nói ngay tại đây vì chuyện này tốt nhất không nên để bạn em cùng nghe.

Trường Giang cảm thấy uất ức nhưng nàng cũng muốn biết chuyện gì nên bảo Tiểu My ra ngoài . Trước khi đi, Tiểu My còn nguyệt Thiện Văn một cái thật dài.

- Chuyện gì, anh nói đi. - Nàng hỏi khi chỉ còn hai người trong phòng.
- Từ nay tôi không muốn, không bao giờ mong muốn được nhìn thấy thầy giáo của em nữa . Tốt nhất là em đừng tiếp xúc với hắn.

Trường Giang có vẻ xúc động, mãi một lúc lâu nàng mới nói được.

- Ngay từ đầu, tôi đã nhìn thấy anh là một người độc tài . Bây giờ anh còn tỏ ra khiếm nhã trước bạn bè của tôi nữa.

Thiện Văn có vẻ nguôi ngoai, chàng hiểu là mình hơi quá đáng một chút .

Giọng Văn dịu lại :

- Thôi được, coi như là tôi có lỗi, nhưng giá như em đừng mời gã thầy giáo ấy tới đây thì tốt hơn.

Nói rồi, Văn khập khiễng đi ra khỏi phòng . Lát sau Tiểu My đi vào, cô bé nhăn mặt :

- Trời ơi ! Trường Giang, tao không tưởng tượng được là hắn thô lỗ đến thế.

Trường Giang mắt rướm lệ :

- Thôi đừng nói nữa . Tiểu My, tao nhờ mày một chuyện, mày ra ngoài ngồi tiếp chuyện với thầy giùm tao đi.

- Bây giờ mày tin lời tao nói rồi chứ gì ?

- Phải, nhưng mà đã muộn mất rồi.

Tiểu My nhìn bạn buồn mà áy náy trong lòng . Thật là tội nghiệp, có một người chồng như vậy, Tiểu My thà chết còn sướng hơn.

Có một điều an ủi là Trường Giang thấy mẹ vui, rất vui. Lúc sắp lên xe hoa về nhà chồng, nàng và Thiện Văn vào phòng bệnh chào mẹ . Người đã yếu lắm rồi, ngay đến như ngày hôn lễ trọng đại này mà mẹ cũng không gượng dậy được . Đứng trước giường mẹ, Trường Giang không ngăn được lệ, nàng nghẹn ngào :

- Mẹ Ôi, con vào chào từ biệt mẹ đây.

Một bàn tay mẹ vươn lên nắm tay Giang:

- Vậy là mẹ đã yên lòng rồi . Thiện Văn...

- Dạ, mẹ gọi con.

- Mẹ gói gắm đưa con gái này cho con. Nó còn nhỏ lắm đại khờ, con ráng chăm sóc thay mẹ nha.

- Dạ, mẹ yên tâm, con hứa là sẽ lo lắng cho Trường Giang.

- Vậy thì mẹ yên lòng.

- Mẹ Oi, con...

- Sao lại khóc hử con ? - Mẹ nhẹ nhàng trách Giang - Con không sợ Thiện Văn nó buồn sao chứ ?

Giang vẫn nghẹn ngào :

- Con đi rồi, đâu có còn ai săn sóc cho mẹ.

Bỗng có tiếng nói đột ngột vang lên:

- Cha sẽ lo lắng cho mẹ con.

- Cha hứa đi, cha phải hứa với con mới được.

Nhìn con rồi quay sang vợ, giọng ông Định lúc này đầy cảm xúc :

- Cha hứa . Cha chỉ vui về khi nào còn có mẹ con trên đời này.

Giang ôm cha vào lòng oà khóc :

- Cha ơi...

Thiện Văn nhắc :

- Tới giờ rồi, chúng ta đừng để mọi người phải chờ đợi.

Trường Giang đau đớn nhìn mẹ . Hai mẹ con nhìn nhau thật lâu . Cuối cùng, bà Kiều anh mỉm cười nói :

- Chúc hai con hạnh phúc.

Lúc chia tay, ông Định bỗng nắm tay vợ ngọt ngào:

- Em ở nhà, anh đưa con về nhà chồng sẽ trở lại ngay.

Căn phòng rộng thênh thang, giường ngủ trải drap màu hồng, cặp gối hình uyên ương, tất cả chờ đợi một đêm tân hôn đầy hạnh phúc.

Thiện Văn từ từ khép cửa rồi quay lại nhìn vợ, lần đầu tiên chàng mở lời khen:

- Em đẹp lắm !

- Vì vậy mà anh cưới tôi sao ?

Ngay lập tức Trường Giang hiểu là mình hỏi một câu ngu ngốc khi thấy gương mặt Thiện Văn sa sầm lại . Nàng định xin lỗi nhưng Văn đã chỉ tay lên giường, lạnh giọng :

- Cô nhìn xem, hãy tự so sánh mình với người trong ảnh, cô sẽ được câu trả lời.

Trường Giang tái mặt, nàng không ngờ là Thiện Văn còn giữ lại hình ảnh người vợ trước trong căn phòng tân hôn của họ . Nàng giận dữ :

- Anh cưới tôi về đây chỉ cốt làm nhục tôi phải không ?

- Tôi chỉ muốn em đừng có mà cao ngạo trước mặt tôi. Không có người đàn bà nào cao ngạo hơn Bích Khuê và em cũng đừng ghen với cô ta làm gì.

- Ai nói với anh là tôi ghen ?

- Thôi được, tôi không tranh luận với em. Hãy tắm rửa rồi xuống phòng ăn, mẹ không có thời gian chờ đợi người khác đâu.

Cuối cùng, Trường Giang vẫn chưa giải đáp được thắc mắc, vì sao Thiện Văn lại cưới nàng . Rõ ràng là trong mắt anh ta, nàng chỉ là cái bóng của Bích Khuê mà thôi.

Thật ra nàng đã tự hứa là sẽ làm một người vợ tốt . Dẫu không thương nhưng đã là vợ chồng rồi . Trường Giang không hề muốn có điều gì đáng tiếc xảy ra. Nhưng bây giờ xem ra rất khó, khi mà giữa hai người không có một chút tình cảm thân thiện nào ..

Lúc nàng và Thiện Văn vào tới phòng ăn thì đã thấy bà Quỳnh cùng với bé Khả Kỳ ngồi ở đây, con bé vẫn không thèm nhìn Giang lấy một lần.

Bà Quỳnh lên tiếng :

- Ta đã phải ngồi đây chờ đến mười lăm phút rồi đây !

Thiện Văn khẽ liếc sang Trường Giang như muốn bảo đây là lỗi của nàng .

Chàng đáp :

- Xin lỗi mẹ, lần sau chúng con sẽ đúng giờ hơn.

- Thôi, ngồi xuống đi, đã trễ lắm rồi.

Người làm bưng thức ăn lên bằng những chiếc khay bằng bạc . Trường Giang lúng túng khi phải sử dụng muỗng nĩa . Nàng làm rơi bộ đồ ăn xuống nền gạch đánh xoảng . Bà Quỳnh cau mày :

- Sao vậy, không quen à ?

Giang xấu hổ cúi đầu :

- Dạ...

Bà Quỳnh thở dài :

- Mẹ nghĩ con phải tốn rất nhiều thời gian để mà dạy bảo cô vợ trẻ của mình đây, Thiện Văn ạ.

Trường Giang nghe má mình nóng ran. Không khí trong gia đình này rõ ràng là không phù hợp với một cô bé còn thích những trò trẻ con như nàng. Cuối cùng rồi bữa ăn nặng nề cũng trôi qua. Lúc trở về phòng riêng, Thiện Văn có vẻ mệt mỏi, nhưng chàng vẫn nói :

- Em hãy qua với Khả Kỳ một chút . Điều mà anh mong muốn nhất bây giờ là em và bé Khả Kỳ thuận với nhau.

Trường Giang mừng như bắt được vàng . Nàng đang lo sợ phải gần gũi với Thiện Văn, mặc dù biết rằng điều ấy rồi cũng xảy ra, nhưng kéo dài được bao nhiêu là hạnh phúc bấy nhiêu.

Lúc nàng gõ cửa rồi bước vào phòng Khả Kỳ, con bé ngoảnh nhìn chỗ khác . Giang cố nụ cười thân thiện :

- Khả Kỳ, di đến để xem phòng ngủ của con xinh đẹp như thế nào.

Con bé mím môi nói :

- Bà không cần phải tỏ ra tốt bụng với tôi. Trên thế gian này không có dì ghẻ nào là tốt cả.

Trường Giang chết lặng mất một phút . Nàng chạnh lòng nghĩ đến hoàn cảnh của mình . Giọng nàng thật sự xúc động.

- Con nói phải, trên đời không có dì ghẻ nào tốt bụng cả - Nước mắt đổ dài trên má Trường Giang - Chính tôi đây cũng có một bà dì ghẻ, một bà dì ghẻ ác độc . Tôi hiểu thế nào là sự khinh miệt của con chồng dành cho dì ghẻ, cho nên tôi không có trách con đâu Khả Kỳ à !

Khả Kỳ lúc nào mới nhìn lên, con bé có vẻ xúc động :

- Thật sao ?

- Tôi không có nói dối con đâu - Trường Giang cố gắng mỉm cười - Cho nên tôi hay vọng chúng ta sẽ là một đôi mẹ ghẻ con chồng tốt với nhau duy nhất trên thế gian này.

Nàng vuốt tóc con bé, dịu dàng nói :

- Khả Kỳ, con có đồng ý với dì như vậy không?

Bỗng dưng con bé gạt đầu, Trường Giang sung sướng đến nghẹn ngào .

Nàng ôm Khả Kỳ trong tay mà lệ rơi tầm tã . Dẫu sao đây cũng là niềm hạnh phúc duy nhất mà nàng có được trong ngôi nhà băng lạnh này.

Lụy Tình

Chương 18

Lúc nàng trở về thì Thiện Văn đã ngủ rồi . Chàng nằm nép sang một bên, ở giữa để một cái gối, cái gối dài như muốn phân chia ranh giới vậy . Trường Giang ngạc nhiên nhưng không dám lên tiếng sợ Thiện Văn thức giấc.

Nàng đứng như thế thật lâu rồi khẽ khàng nằm xuống giường . Giọng Thiện Văn đột ngột vang lên làm nàng giật mình :

- Cô không cần phải lo sợ.

- Anh... - Nàng lắp bắp - Anh chưa ngủ sao ?

Thiện Văn bỗng ngồi dậy, chàng nhìn Trường Giang một lúc rồi nói :

- Tôi chờ em để nói chuyện, một câu chuyện chắc chắn sẽ làm em hài lòng.

- Anh nói đi, đừng có úp mở nữa.

- Tôi nhớ có lần em hỏi vì sao tôi lại cưới em.

Trường Giang nép vào góc giường, vòng tay quanh ngực như muốn che chắn trước cặp mắt sáng rực của Thiện Văn.

- Bây giờ tôi trả lời cho em đây. Thứ nhất vì tôi biết em không có yêu tôi.

Thiện Văn đứng lên đi lại trong phòng :

- Em ngạc nhiên lắm phải không ? - Rồi chàng nói luôn - Trong lòng tôi vĩnh viễn không ai có thể thay thế được Bích Khuê - Nhưng tôi không thể suốt đời không cưới vợ được, thứ nhất là con tôi cần có một người mẹ, mà điều ấy thì tôi tin ở em, em nhất định sẽ là một bà mẹ tốt . Thứ hai vì tôi làm theo ý muốn của mẹ . Thứ ba, tôi là một người đàn ông có địa vị, tôi không thể nào sống độc thân suốt đời.

Thiện Văn dừng lại nhìn nàng một lúc, rồi nói tiếp :

- Tôi biết em không yêu tôi, em vì mẹ mà chấp nhận cuộc hôn nhân này và em từng có bà dì ghê ác độc, ngần ấy lý do đã khiến tôi chọn em. Trường Giang, em có đồng ý đóng vai vợ chồng với tôi không ?

- Anh... nãy giờ những điều anh nói hoàn toàn là sự thật ?

- Phải . Em không phản đối chứ ?

- Dĩ nhiên rồi . Nhưng mà anh có thay đổi quyết định không ?

Thiện Văn mỉm cười, vẫn là nụ cười rất khế quen thuộc của chàng :

- Tôi yêu vợ tôi, dù nàng đã xa tôi những ba năm. Nhưng cũng có một điều kiện, chừng nào Bích Khuê trở về, em mới có quyền lìa xa tôi.

- Nhưng nếu như...

Thiện Văn bỗng trở nên dữ dội:

- Không có chữ nhưng ở đây, nàng nhất định sẽ trở về với tôi.

- Không có chuyện gì là không thể xảy ra, tôi vẫn muốn biết trường hợp bà ấy không trở về nữa thì sao.

Thiện Văn nhượng bộ:

- Vậy thì cho đến khi con gái tôi mười lăm tuổi, em có thể ra đi.

Trong lúc này Trường Giang không còn mong mỏi gì hơn nữa, miễn vẫn giữ được cuộc đời con gái là nàng vui lắm rồi . Nàng vui vẻ đồng ý :

- Được, tôi chấp nhận.

- Trong thời gian này em cần phải giữ gìn ý tứ một chút, không được để cho bất cứ một ai biết được bí mật của chúng ta.

- Chuyện này thì tôi có thể làm được.

- Bây giờ em đi ngủ đi.

Bỗng dưng Trường Giang không còn cảm thấy oán ghét Thiện Văn nữa, nàng hỏi:

- Thế còn anh ?

- Em không cần phải sợ, tôi không bao giờ vi phạm qui ước đâu. Bây giờ thì em đi ngủ trước đi.

Đêm đó cho mãi đến hai giờ sáng, lúc nhìn thấy Thiện Văn đứng lặng thinh bên cửa sổ . Bỗng dưng nàng thấy thương cái dáng đơn côi của người đàn ông ấy.

Ở nhà họ Lương, nàng rảnh rỗi không có việc gì làm, Trường Giang nổi tính trẻ con nên bắt đầu chơi trong vườn . Người đầu tiên nàng gặp phải là bé

Khả Kỳ, con bé đang ngồi một mình giữa khu vườn rộng mênh mông, có vẻ cô đơn và rất buồn.

Trường Giang ngồi xuống cạnh con bé hỏi:

- Khả Kỳ, tại sao con lại ngồi một mình ở đây?

con bé bỗng đứng mếu máo khóc :

- Không có ai chơi với con hết, cha suốt ngày đi làm, bà nội thì bận đánh bài còn mấy người làm, họ không có dám chơi với con.

Trường Giang vuốt ve con bé :

- Được rồi, từ nay dì sẽ chơi với con, có chịu không ?

Khả Kỳ nghi ngờ hỏi:

- Dì nói thiệt hả, dì tốt với con thiệt phải không ?

- Con cũng biết là dì có một bà dì ghẻ đáng ghét lắm mà . Dì không muốn trong mắt con, dì cũng là một bà dì ghẻ độc ác, con có hiểu không ?

Thế là suốt buổi sáng hôm đó, nàng và bé Khả Kỳ rong chơi khắp nơi trong vườn . Họ bẻ hoa, bắt bướm, đuổi nhau trên thảm cỏ mượt mà và cuối cùng nằm dài trên ấy tận hưởng những phút giây vui vẻ, hạnh phúc hiếm hoi trong đời.

Con bé rúc vào lòng nàng thủ thủ :

- Dì ơi, dì tha lỗi cho con nha dì.

- Nào con có lỗi gì đâu hở Khả Kỳ ?

- Lúc trước con đã không tốt với dì, con đã...

- Thôi bỏ qua đi bé con ạ . Dì không có để ý đâu.

- Dì thật là tốt với con quá.

- Thế dì có tốt bằng mẹ Bích Khuê của con không ?

Con bé buồn buồn :

- Ít ra dì cũng không bỏ con mà đi như mẹ . Dì ơi, dì đừng bao giờ bỏ con nha dì.

Trường Giang trả lời rất thật :

- Dì sẽ không bỏ con chừng nào mẹ Bích Khuê còn chưa trở về.

Họ mãi vui chơi mà quên cả cơm trưa, đến chừng nhớ ra, Trường Giang hốt hoảng :

- Chết rồi, chúng ta về nhà ngay kéo cha và bà nội chờ cơm.

Vừa bước chân vào nhà, họ đã nghe giọng lạnh lùng của bà Quỳnh:

- Cô đi đâu cho mãi đến bây giờ mới trở về vậy ?

- Con... con...

Bà Quỳnh kêu lên khi nhìn thấy cháu :

- Trời ơi ! Khả Kỳ, con làm gì mà mình mẩy lem luốc thế kia vậy ?

Con bé nhìn bà nội lấm lét :

- Dạ... con và dì đi chơi ạ !

Bà Quỳnh quát mắt nhìn Giang :

- Cô dẫn cháu tôi chen vào cái ổ nào vậy ?
- Chúng con vui đùa với nhau trên thảm cỏ, thừa mẹ.
- Hừ, vui đùa ! Cô hãy nhìn lại mình xem, quần áo, đầu tóc như một con ăn mày vậy . Cô không cần giữ cho mình thì cũng phải giữ sĩ diện cho chúng tôi chứ . Nhớ hôm nay mà khách người ta nhìn thấy con dâu nhà họ Lượng nhếch nhác như thế này thì sẽ ra sao ?
- Xin lỗi mẹ, lần sau con sẽ không dám nữa ạ !

Bà Quỳnh giáng thêm một câu:

- Hừ ! Bích Khuê ngày xưa đâu có mà lôi thôi như cô vậy ?

Trường Giang tức muốn bẻ bụng luôn. Trong nhà này hờ cái là họ đem Bích Khuê ra so sánh với nàng, phải cố gắng lắm nàng mới nhẫn nhịn được. Lúc này Thiện Văn mới lên tiếng :

- Thôi, hai người vào thay đồ rồi ra ăn cơm. Khả Kỳ, cha thấy là con phải tắm mới được đó.

Bà Quỳnh bực dọc :

- Thôi, ăn cơm trước đi, không hơi sức đâu mà chờ đợi nữa.

Tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Thiện Văn nhìn nàng mỉm cười rồi nói :

- Em đã làm cho Khả Kỳ nó vui vẻ, cảm ơn em.
- Nhưng đổi lại phải nghe mẹ của anh mắng một trận.
- Em đừng để ý, cũng đừng bao giờ tranh cãi với mẹ, mẹ tuy rằng nghiêm khắc nhưng mẹ rất thương con cháu.
- Trong ấy không có phần của tôi đâu.

- Thôi mà, em đâu phải loại người ích kỷ như vậy, có phải không ?

Trường Giang hừ trong cổ không nói . Thiện Văn bỗng nắm tay nàng dẫn đi về phía bàn viết . Đây là lần đầu tiên họ đụng chạm nhau kể từ sau ngày cưới :

- Lại đây, tôi có cái này tặng cho em nè.

Đó là một xâu chuỗi bằng ngọc trai tuyệt đẹp . Nhưng Trường Giang từ chối :

- Không, tôi không nhận đâu.

Thiện Văn đọc vanh vách ý nghĩ trong đầu nàng lúc đó :

- Không phải là tôi tìm cách lấy lòng em đâu. Đây là vì bé Khả Kỳ, hy vọng em sẽ hết lòng lo lắng cho con bé.

- Không cần anh tặng quà tôi vẫn lo cho nó, là bởi vì tôi thương nó thật sự . Anh hãy cất quà của mình đi.

Thiện Văn nhìn nàng không chớp :

- Bích Khuê tuy lạnh lùng nhưng có cao ngạo và cứng cỏi như em đâu,

Trường Giang ạ !

Nàng bực dọc nói :

- Tôi không thích mỗi lúc người ta mỗi đem tôi ra để mà so sánh với người

khác.

- Em chỉ có thể nói như thế với tôi mà thôi, còn mẹ thì lại khác.

Trước khi đi ngủ, Trường Giang còn nói :

- Tôi muốn về thăm mẹ.

- Xin lỗi, em hãy đi một mình, tôi bận công việc.

Sáng hôm sau Thiện Văn đi làm sớm, Trường Giang thay y phục sẵn sàng rồi mới đi xuống phòng khách . Gặp bà Bích Quỳnh nàng xin phép : - Thưa mẹ con xin phép về thăm nhà.

- Thế còn Thiện Văn đâu ?

- Dạ, anh ấy nói là bận việc, không có đi được.

- Vậy thì cô cũng không có được đi.

Trường Giang bất ngờ đến sững sờ . Mãi một lúc sau nàng mới mở lời được, giọng đầy uất ức :

- Con muốn biết tại sao vậy, thưa mẹ ?

- Hai người mới cưới nhau, về thăm nhà thì phải về cả hai, nếu không người ta sẽ dị nghị, còn gì là uy tín, danh dự của nhà họ Lương chúng ta.

- Có nghĩa là con phải chờ đến khi nào có anh Thiện Văn mới được về thăm cha mẹ ?

- Sao, cô không đồng ý à ?

- Không, con chỉ cảm thấy không được vui vẻ một chút mà thôi.

Nàng quay lưng đi nhanh về phòng riêng nhưng còn kịp nghe giọng nói của mẹ chồng :

- Đúng là cái thứ cứng đầu cứng cổ, ngày xưa Bích Khuê nó đâu có như vậy.

Về tới phòng riêng, Trường Giang bực tức buông người xuống ghế . Trong ngôi nhà này, nàng cảm thấy gò bó quá đời vì sự khuôn phép và khó chịu đến vô cùng của bà Bích Quỳnh và cả Thiện Văn nữa . Hai mẹ con họ lúc nào cũng coi trọng uy tín, danh dự hơn cả tình cảm con người.

- Cha mẹ bên nhà có khỏe không, Trường Giang ?

Thiện Văn hỏi lúc họ chuẩn bị đi ngủ . Sẵn đang bực, Trường Giang nói không cần dè dặt :

- Tôi không biết ngày xưa chị Bích Khuê vì sao mà ra đi, nhưng theo tôi thì khó ai có thể sống lâu dài dưới mái nhà này, bên cạnh anh và mẹ anh.

Thiện Văn gằn giọng :

- Vậy thì theo cô, Bích Khuê vì sao mà ra đi.

- Vì sự lạnh lùng đến tàn nhẫn của mẹ anh, vì cái khuôn phép lễ giáo gò bó của gia đình anh và có lẽ vì một người chồng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến công việc làm ăn như anh.

Thiện ăn nhìn sững nàng một lúc . Trường Giang cứ ngỡ là anh ta sẽ giận dữ, nhưng cuối cùng Văn chỉ nói :

- Tôi không bao giờ muốn nghe cái tên Bích Khuê được nói ra từ miệng cô

một lần nữa.

Trường Giang cũng dịu giọng :

- Tôi không muốn gây gổ với anh làm gì, chỉ vì mẹ anh gò bó tôi quá đáng mà thôi.

- Mẹ tôi làm sao ?

- Mẹ anh không cho tôi về thăm nhà, trừ phi phải có anh cùng đi.

- Ngày mai tôi phải đi Hồng Kông.

- Còn tôi thì không có chờ đợi được nữa.

Trường Giang nói bằng giọng quyết liệt . Thiện Văn biết là cô bé này đã nói thì sẽ làm được . Chàng thở dài :

- Lúc cưới, tôi không nghĩ cô lại cứng đầu thế này . Thôi được, tôi sẽ nói cho cô về thăm nhà một mình.

Trường Giang cảm thấy ngượng ngaoi. Bây giờ nàng tội nghiệp cho Thiện Văn hơn là oán ghét . Người vợ trước đã để lại trong lòng chàng một vết tích khó mà phai nhạt . Nàng không hề muốn thế vào chỗ của Bích Khuê trong lòng Thiện Văn, nhưng nàng cũng nói :

- Có một điều tôi muốn nói với anh là hãy bớt lo công chuyện làm ăn lại, dành một ít thời gian để gần gũi bé Khả Kỳ, kéo con bé cảm thấy mình mất cả cha và mẹ.

Thiện Văn lại chăm chú nhìn nàng, mỗi lúc chàng càng thấy ở Trường Giang có nhiều nét đáng yêu hơn.

Lúc nàng thức dậy thì Thiện Văn đã đi từ lúc nào rồi . Vừa ngồi vào bàn ăn, nàng đã nghe bà Quỳnh day nghiến :

- Cô nỉ non thế nào với Thiện Văn để cho sáng nay nó cãi vã với tôi thế, hử ?

Thì ra, Thiện Văn vì nàng mà cãi với mẹ . Trường Giang thoáng một chút xúc động, nhưng trước mặt nàng, bà mẹ chồng tiếp tục khó dễ :

- Ngày xưa Bích Khuê nó không hề làm cái chuyện chia rẽ mẹ con tôi như cô bây giờ.

Trường Giang không còn chịu đựng được nữa, nàng buông nhanh ly sữa trên tay xuống bàn rồi nói :

- Con không hiểu vì sao mẹ cưới vợ về cho anh Văn chỉ với mục đích là để day nghiến, bắt bẻ . Phải, có lẽ con không bằng chị Bích Khuê ngày xưa, nhưng không phải vì vậy mà mỗi lúc mẹ mỗi đem con ra so sánh để rồi hạ nhục con.

Bà Quỳnh tức giận :

- Chẳng lẽ tôi dạy cô không được hay sao ?

- Cám ơn mẹ, nhưng mà con không chịu nổi cách giáo dục theo kiểu sỉ nhục con của mẹ. - Nàng đứng lên, cương quyết và dứt khoát - Xin lỗi mẹ, bây giờ con phải về thăm mẹ của con . Còn với Thiện Văn, con không nói gì cả, con chỉ nói là muốn về thăm nhà mà thôi.

Nàng bước đi, bé Kỳ bỗng gọi với theo.

- Dì ơi, cho con đi với.

- Không được đi !

Bà Quỳnh thét làm con bé đứng sững lại, nó mếu máo khóc :

- Nội cho con đi đi nội . Ở nhà không có ai chơi với con buồn lắm.

Bà Quỳnh bỏ mặc bé Kỳ, bà đứng lên đi vài bước về phía Trường Giang, giọng lạnh lùng :

- Tôi không có ý muốn so sánh cô với Bích Khuê, nhưng rõ ràng cô không giống đứa con dâu trước của tôi chút nào cả.

Trường Giang ngẩng cao đầu nói với vẻ tự hào :

- Con không muốn mình giống bất cứ một ai cả.

Vừa lúc đó, chị Thúy từ ngoài hót hải chạy vào, theo sau chị một người làm việc đồng phục của họ Lương . Vừa thấy Trường Giang, chị Thúy đã ghen ngào :

- Cô Hai ơi ! Cô về mau đi, bà chủ... Bà chủ qua đời rồi.

- Mẹ tôi ?

Trường Giang chỉ hỏi được có bấy nhiêu rồi ghen lời . Nàng nghe tim mình nhói đau, biết rằng người nàng thương yêu nhất trên đời không còn nữa... !

Lúc Trường Giang về tới nhà , chỉ thấy có mỗi mình cha gục bên mẹ mà nhỏ lệ . Nàng xông vào , ôm lấy thi hài mẹ khóc thét lên :

- Mẹ Ơi... mẹ Ơi !

Giang nghe bên tai nàng có tiếng thủ thủ của cha :

- Mẹ đã bỏ cha con mình mà đi rồi . Trường Giang ơi !

- Không đâu , mẹ thương con lắm , mẹ không có bỏ con đâu, cha ơi !

- Mẹ con kêu mệt từ chiều hôm qua , cha muốn cho người đi gọi nhưng mẹ bảo là con mới về nhà chồng , đừng có quấy rầy con.

- Trời ơi ! Mẹ... mẹ của con...

Mẹ ra đi mà không được nhìn mặt đứa con thương yêu của mẹ lần cuối .

Trường Giang càng nghĩ càng cả thấy căm giận bà Bích Quỳnh . Chính sự hà khắc của bà đã chia rẽ mẹ con nàng trong giờ phút cuối cùng.

Không biết ai cho hay mà cả lớp 12A2 đều có mặt sau đó nửa giờ . Bạn bè mỗi đứa một câu an ủi Trường Giang trong giờ phút thống khổ nhất. Tuấn Kiệt cũng có mặt, chàng bước đến bên cạnh cô học trò nhỏ bé của mình, vẫn với giọng nói ngọt ngào ngày nào :

- Thầy nhìn thấy em khóc đã hơn một giờ đồng hồ rồi đó Trường Giang ạ !

Trong giờ phút đau khổ này , Giang ngã vào vai thầy một cách tự nhiên , nàng ghen ngào :

- Thầy ơi ! Mẹ đã bỏ em đi thật rồi , thầy ơi.

- Em đã làm tất cả những gì có thể làm được cho mẹ rồi - Kiệt nói mà nghe lòng đau nhói lạ lùng - Mẹ em chắc chắn là người vui lòng lắm

Thấy nàng có vẻ ngượng ngoi một chút , chàng tiếp :

- Xem kia , nước mắt làm ướt cả mặt em rồi . Chiếc khăn của thầy cho, em có còn giữ không ?

Giọng Trường Giang làm cho Kiệt xúc động :

- Em lúc nào cũng mang theo bên mình.

Lúc đó bỗng có tiếng Thiện Văn gọi :

- Trường Giang ..

Nàng ngẩng lên, cảm thấy giận ghê gớm con người đứng trước mặt mình .

Bây giờ bất cứ người nào của họ Lương cũng làm cho nàng oán giận . Giang lạnh lùng quay đi nên không nhìn thấy gương mặt không nhìn thấy gương mặt khó chịu đang cố dằn nén của Thiện Văn . Nàng chỉ nghe anh ta lạnh lùng nói với Tuấn Kiệt :

- Cảm ơn anh đã an ủi vợ tôi.

Tuấn Kiệt hiểu là mình không còn tư cách gì để mà đứng dậy lại đây nữa , chàng lặng lẽ bắt tay Thiện Văn rồi rút lui ra ngoài.

Còn lại hai người , Trường Giang nặng giọng:

- Anh sao lại có mặt ở đây ?

- Cũng may là tôi bỏ dở chuyến đi, quay về đây để chứng kiến vợ mình khóc trên vai người ta.

- Vợ ư ?

- Trên danh nghĩa , em là vợ tôi.

- Em không tranh cãi với anh nữa và cũng không muốn thấy mặt anh trong lúc này.

Thiện Văn nhìn đắm đắm vào gương mặt đầy vẻ đau khổ nhưng rất cứng cỏi của nàng . Chàng biết tốt nhất không nên làm nàng giận trong lúc này.

Ba hôm sau , người ta đưa mẹ nàng đến nghĩa trang, từ đó mẹ vĩnh viễn nằm lại đây . Cha và Trường Giang ôm nhau khóc giữa tiết trời đông giá lạnh .

Thiện Văn đứng bên cạnh họ và xa xa , Tuấn Kiệt lặng lẽ như một chiếc bóng đơn côi.

Xe dừng lại , Trường Giang bước xuống lạnh lùng đi trước vào nhà . Qua mất đêm không ngủ , nàng giờ đây trông rất mong manh và yếu đuối . Thiện Văn vội vàng đuổi theo sau bước chân khập khiễng khiến chàng không thể nào đuổi kịp Trường Giang

Đứng trước mặt mẹ chồng , Trường Giang nói trong tư thế hiên ngang , đầu ngẩng cao đầy vẻ ương bướng :

- Con không biết mẹ nghĩ sao về cái chết của mẹ con khi mà chính sự hà khắc của mẹ đã làm cho mẹ con của con không được nhìn mặt nhau lần sau cuối.

Lần đầu tiên bà Quỳnh mới nhìn thấy bản lĩnh cứng cỏi của Trường Giang .

Tưởng là bà sẽ giận dữ lắm , nhưng không , bà nhẹ giọng :

- Đó là lỗi của tôi.

Trường Giang nghẹn ngào :

- Lỗi của mẹ... Liệu câu nói ấy có thể cho mẹ về lại với con không ?

Thiện Văn xen vào khi chàng khập khiễng đi vào nhà:

- Nhưng không có nghĩa là mẹ tôi đã hại mẹ em chết.

- Đến như vậy anh và mẹ anh mới hài lòng hay sao chứ ?

Thiện Văn gằn giọng :

- Em đừng có hồn . Chính mẹ đã gọi điện thoại bảo tôi hủy bỏ chuyến bay để mà trở về đây . Em đừng có lúc nào cũng mang nặng ác ý với chúng tôi.

Câu nói của Thiện Văn có làm cho Trường Giang cảm thấy hối hận , cộng thêm thái độ im lặng nhận lỗi của bà Quỳnh làm cho nàng nguôi ngoai niềm đau đớn trong lòng.

Lúc Trường Giang đi rồi , Thiện Văn lên tiếng :

- Xin lỗi mẹ , vợ con...

Bà Quỳnh khoát tay :

- Là do mẹ không đúng . Mẹ đang tự hỏi mình đúng hay sai khi mà cứ mãi đem hình bóng của Bích Khuê ra so sánh với vợ con.

Thiện Văn cũng vậy , chính chàng cũng đang tự hỏi lại lòng mình , phải chăng tình cảm đã bắt đầu nhen nhóm trong lòng Thiện Văn ?

Trường Giang đang khóc rầm rức thì có tiếng Khả Kỳ gọi :

- Dì ơi dì !

Nàng quay lại , ôm chặt con bé vào lòng đau buồn nói :

- Khả Kỳ , mẹ của dì vĩnh viễn ra đi rồi , Khả Kỳ ơi !

- Tại sao ông trời không bắt bà dì ghẻ ác độc ấy chết thay cho người tốt như bà hử dì ?

- Bởi vì ông trời thường tạo nên sự bất công , con à . Những người tốt đẹp họ không có sống lâu với chúng ta.

Con bé nói, nó vẫn nằm gọn trong lòng Trường Giang :

- Dì ơi , dì đừng có đau buồn , đừng có khóc nữa nha dì . Dì nhất định phải vui vẻ lên để chúng ta làm một đôi mẹ ghẻ con chồng tốt duy nhất với nhau nha dì.

- Khả Kỳ , con thật là ngoan . Nhưng mà ai dạy cho con nói như thế vậy ?

- Chính dì đã nói với con lần trước mà , dì quên rồi sao ?

Bên ngoài Thiện Văn chứng kiến và nghe tất cả . Hình ảnh hai người ôm nhau , quần quýt bên nhau bỗng là chàng thèm khát được làm người thứ ba, được ôm cả hai mẹ con họ vào lòng để mà tận hưởng những giờ phút hạnh phúc của một gia đình , có vợ , có chồng , có con đầm ấm.

"Bích Khuê , phải chi em là Bích Khuê thì hay biết mấy".

Văn nhẹ nhàng bước vào , lần đầu tiên Trường Giang nghe giọng chàng đầm ấm :

- Khả Kỳ , con hư lắm , làm cho dì khóc ướt cả mặt mày kia kìa.
 - Cha...
 - Đêm nay cha con mình ngủ chung với nhau , để dì con yên tĩnh một mình.
- Con bé quay sang Trường Giang ngây thơ hỏi :
- Dì ơi , dì có muốn như vậy không ? Hay dì muốn cha ở đây với dì ?
 - Cha con nói đúng lắm , ai mà ở chung với dì đêm nay , sẽ khó lòng mà ngủ được.

Thiện Văn cười buồn, chàng biết là trong lòng Trường Giang , không hề có chỗ cho một Thiện Văn tốt đẹp.

Lúc hai cho con sắp ra khỏi phòng , nhìn thấy nàng lau lệ bằng chiếc khăn mà giờ đây Văn biết là của Tuấn Kiệt , chàng bỗng nói :

- Em có thể nào đừng dùng chiếc khăn ấy nữa , có được không ?
- Đây có phải là mệnh lệnh không ?

Trường Giang lạnh lùng hỏi lại , giọng Thiện Văn yếu ớt :

- Em cũng biết mà , tôi làm gì có cái quyền ấy , giữa chúng ta đang công bằng thực hiện một hợp đồng mà thôi.
- Vậy thì xin lỗi anh , tôi không thể bỏ chiếc khăn này được.

Thiện Văn thở dài , chàng ngạc nhiên khi thấy dường như có một chút ghen tuông trời dấy trong lòng.

Ôm con gái trong lòng , Thiện văn nhẹ nhàng hỏi :

- Con yêu dì lắm phải không Khả Kỳ ?
- Dì tốt với con lắm , dì hứa sẽ làm dì ghê tốt nhất trên thế gian này
- Thế còn mẹ Bích Khuê , con có còn yêu mẹ không ?
- Con không biết . Con chỉ không hiểu tại sao mẹ lại bỏ cha con mình mà ra đi ?

Đó chính là câu hỏi làm lòng Thiện Văn nhức nhối suốt mấy năm qua .

Chàng nói với con như với chính mình.

- Có thể mẹ bị một tai nạn gì đó không trở về với cha con mình được .

Nhưng thế nào rồi mẹ cũng trở về.

- Đã ba năm rồi , có thật là mẹ sẽ trở về không hở ba ?

Thiện Văn không tài nào trả lời được cho con , chàng đáp vu vơ :

- Ngủ đi con , không chừng mẹ sẽ ở bên cạnh chúng ta vào sáng mai đây.

Con đã ngủ rồi nhưng Thiện Văn không tài nào chợp mắt được . Giữa chàng là hình ảnh Bích Khuê và Trường Giang lẫn lộn . Cuối cùng chàng vùng dậy, khoác áo vào người rồi đi dạo quanh vườn.

Đến khi chàng trở vào nhà, đi qua phòng Trường Giang chàng thử đẩy cửa, cánh cửa dễ dàng mở ra . Trong ánh sáng nhạt nhòa của đèn ngủ, lần đầu tiên Thiện Văn thật chiêm ngưỡng vẻ đẹp của Trường Giang . Trong giấc ngủ hồn nhiên, nàng vừa mang vẻ đẹp dịu dàng, thanh thoát, lại đậm thêm một chút buồn u uất bờ vào giọt lệ còn đọng trên mi . Thiện Văn bỗng nghe

lòng mình xao xuyến, cảm giác mà năm xưa, lần đầu tiên gặp Bích Khuê đã từng đến với chàng . Cảm giác ấy đến bây giờ Văn vẫn còn nhớ từng chút một.

Thiện Văn chắc chắn sẽ không kiềm chế được lòng mình , nếu như chàng không nhìn thấy bức ảnh của Bích Khuê còn treo trên tường.

Ông cẩn thận sờ lên từng đồ vật trong phòng ngủ của vợ . Đây là tấm gương , cây lược mà nàng dùng chải tóc , mái tóc dài óng ả cho đến tận bây giờ vẫn còn in đậm trong lòng ông , mái tóc mang hương thơm ngọt ngào như vẫn còn phảng phất đâu đây . Chiếc giường ngủ đã có ngay từ những ngày đầu họ mới cưới nhau, rồi cặp gối giờ đây đã sờn cũ , rất cũ nhưng nàng vẫn còn giữ lại.

Trong tận đáy lòng ông , vang lên tiếng gọi thống thiết :

- Kiều Anh ơi ! Anh đã mất em , vĩnh viễn mất em rồi...

Hai giọt lệ âm thầm rơi trên má người đàn ông . Bây giờ ngồi đây ,nhớ lại chuỗi ngày đã qua , ông thấy mình thất bại cả cuộc đời . Hình ảnh mà ông mãi mãi không bao giờ quên được là lúc Kiều Anh hấp hối . Giọng nàng yếu ớt và lúc ấy một bàn tay nàng vươn lên nắm lấy tay ông :

- Anh Định , em có chuyện này muốn nói với anh.

- Hãy để anh gọi bác sĩ , có chuyện gì đợi em khỏe rồi hãy nói.

- Không - Ông nhìn thấy nụ cười héo hắt trên môi nàng - Chuyện này đáng lẽ em phải nói từ lâu lắm rồi , nếu không nói ra bây giờ , e rằng không còn kịp.

Ông nắm tay vợ nghẹn ngào :

- Vậy thì em hãy nói đi , anh chờ em nghe đây.

- Vâng , em nói đây - Thế là bà nói ra tất cả nỗi lòng ấp ủ của mình từ bấy lâu nay - Anh có còn nhớ không , đầu tiên chúng ta gồm có ba người . Em không chối là em đã đem lòng yêu Nhật Hoàng . Nhưng cuối cùng em là vợ của anh . Thật lòng mà nói , những ngày tháng chung sống đầu tiên , lòng em vẫn còn thương Nhật Hoàng . Nhưng sau này thì không còn nữa , dần dần tình yêu của anh đã chinh phục được em , làm hình bóng Nhật Hoàng phai dần , phai dần trong lòng em.

- Anh còn nhớ đó là những năm tháng hạnh phúc nhất đời anh.

Đôi mắt thiếu phụ chợt ngời sáng :

- Phải, đó cũng chính là những năm tháng em cảm thấy hạnh phúc nhất . Rồi cho đến khi Nhật Hoàng ngã bệnh . Anh cũng biết là anh ấy sống độc thân , có phải không ? Ngày xưa em yêu Nhật Hoàng cũng chính vì sự cô độc đáng thương của anh ấy . Lúc mà Nhật Hoàng ngã bệnh, bên cạnh anh ấy không có lấy một người thân để mà săn sóc . Và em , em đã lén anh đến lo lắng cho anh ấy . Cũng may là lúc ấy bé Trường Giang đã ra đời . Em mang bệnh từ khi ấy nên con chúng ta không bị ảnh hưởng.

Ông bàng hoàng nói :

- Có nghĩa là em chỉ vì sẵn sóc cho Nhật Hoàng mà lây bệnh thôi sao ?
- Phải , lúc ấy tình yêu của em đã dành trọn cho anh rồi . Đối với Nhật Hoàng , em chỉ cảm thấy thương tội , cho anh ấy mà thôi.

Ông lồng lên như một gã điên :

- Thế sao em nói với anh rằng em và Nhật Hoàng hai người... hai người...
- Là bởi vì em cảm thấy tự ái khi mà anh đã không tin tưởng em . Anh Định , đó là do lỗi của em , em đã lừa dối.

Ông ôm mặt kêu lên , giọng đầy uất nghẹn :

- Kiều Anh , có phải là chúng ta đã tự giết chết cuộc đời nhau rồi không ?
- Là lỗi do em , sau đó em định xin lỗi anh , định nói ra sự thật nhưng mà đột ngột em phát hiện anh có vợ ở bên ngoài , đó là Tuyết Mai.
- Là bởi vì anh muốn trả thù.

- Em biết , nhưng vì tự ái , cuối cùng em đã không nói ra . Để cho suốt mười mấy năm dài vợ chồng chúng ta hiềm khích lẫn nhau vì một chuyện không có thật . Anh Định , trong giờ phút cuối cùng này , em xin được nói thật tất cả , rằng cuộc đời em chỉ có duy nhất mỗi mình anh mà thôi . Em yêu anh , trước đây và bây giờ vẫn vậy . Dù cho đã có lúc chúng ta hờn giận nhau , dù cho ngoài em anh còn có một người đàn bà khác . Xin anh hãy thứ lỗi cho em.

Nước mắt rơi đầm đìa trên má ông , lần đầu tiên trong đời ông mới khóc nhiều thế này.

- Kiều Anh ơi , em không có lỗi , là lỗi do anh . Anh đã ghen tuông mù quáng làm xúc phạm đến lòng tự trọng của em . Hãy tha lỗi cho anh...
- Là lỗi của hai chúng ta - Nàng nói bàn tay siết chặt ông lần cuối - Chúng ta yêu nhau nhưng không biết rộng lượng mà tha thứ cho nhau . Em thì nhỏ mọn , tự ái còn anh thì trả thù độc ác . Bây giờ nhận ra thì đã muộn mất rồi.
- Kiều Anh...

Ông bỗng gọi tên nàng thật nồng nàn tha thiết , rồi bằng tất cả sự dịu dàng , ông đặt lên má nàng một nụ hôn ngọt ngào say đắm . Họ như sống lại những năm tháng yêu thương đậm ấm , nghe tình yêu trỗi dậy trong lòng huyết mạch.

Sau đó ông dịu dàng đứng lên , tay trong tay , vai kề vai họ cùng đi dạo lần sau cuối cùng những nơi mà họ đã từng đi qua trong hạnh phúc . Cuối cùng nàng đã ngất lịm trong trên tay ông , trên môi nàng nở nụ cười mãn nguyện. Giọng nàng lúc đó vẫn còn vang vọng mãi cho đến bây giờ.

- Được chết trong vòng tay anh , được đi bên cạnh anh lần sau này , em thật sự đã cảm thấy sung sướng và mãn nguyện lắm rồi.

Tất cả những gì vì nàng mà có thể nhớ được , ông đều nhớ hết rồi , giờ đây

trở về với thực tại , ông bỗng nghe môi mình mẩn đắng , cảm giác cô đơn tràn ngập trong lòng mặc dù bây giờ bên cạnh ông vẫn còn có vợ có con.

Lụy Tình

Chương 19

Những ngày sau đó , tuy rằng nàng không còn bị hạ nhục bởi hình ảnh Bích Khuê nữa nhưng tình cảm giữa nàng và bà Quỳnh vẫn không hề tốt hơn . Nàng cứng cỏi nên đối với bà ra , nàng rất lạnh lùng . Còn bà Quỳnh , tuy đã có hối hận nhưng không nói ra , bà chờ Trường Giang phải tỏ thái độ nhân nhượng trước.

Nàng đang ngồi suy nghĩ băng quơ thì con bé Khả Kỳ chạy tới :

- Dì ơi dì , dì đưa con đi chơi đi dì.
- Không được đâu , bà nội la chết . Con không nhớ lần đi chơi trước sao ?
- Chúng ta không đùa trên cỏ nữa , bà nội sẽ không mắng đâu.
- Nhưng mà bà nội không có thích chúng ta đi chơi Khả Kỳ ạ !

Con bé cúi đầu , nước mắt chảy dài trên má , giọng nó thật buồn :

- Bà nội nói thương con nhưng bà có bao giờ chơi với con đâu . Cha cũng vậy , cha nói yêu con nhưng người lúc nào cũng bận rộn công việc . CON suốt ngày cứ bị nhốt trong ngôi nhà này , buồn muốn chết luôn.

Thật là tội nghiệp cho con bé quá chừng , Trường Giang ôm nó vào lòng :

- Thôi được rồi, bé con ạ ! Dì sẽ đưa con ra ngoài chơi !
- Dì nói thật hả dì ?
- Thật chứ . Con chờ dì thay đồ đã nhé.

- Hoan hô dì ! Con biết mà , chỉ có dì là thương yêu con nhiều nhất.

Sau cái chết của mẹ , Trường Giang rất buồn , cho nên có thể nói lần đi chơi này cả nàng và bé Khả Kỳ cùng hứng thú như nhau . Nàng đưa con bé vào công viên đến Đầm Sen rồi lại qua hồ Kỳ Hòa , vào Thảo Cầm Viên ngắm hươu , ngắm vượn , ra bến Bạch Đằng ăn kem dừa . Mãi cho đến tận chiều tối , Trường Giang mới tuyên bố :

- Chúng ta về thôi Khả Kỳ ạ !
- Con không co muốn về.
- Con nhìn xem , trời đã tối rồi kìa . Chắc chắn về giờ này chúng ta sẽ bị mắng , phải ráng chịu đấy cô bé ạ !

Con bé tiu nghỉu :

- Vậy thì về . Dì ơi , mai một dì dẫn con đi chơi thế này nữa nghe dì.
- Ừ , lần sau nhất định chúng ta sẽ đi xa hơn và vui vẻ hơn.

Khả Kỳ chợt nắm tay Trường Giang lắc lắc , nó chỉ sang bên kia đường :

- Dì có biết bà đó không dì ?

Trường Giang bật thốt :

- Tuyết Mai...

- Đúng rồi , bà ta thường tới nhà chơi bài với bà nội.

Trường Giang tự hỏi :

- Sao bà ta ở đây nhỉ ?

Bên kia đường , bà Tuyết Mai định lái xe đi thì trong nhà có một người đàn ông chạy ra đưa cho bà ta cái xác tay . Họ nói cười với nhau một lúc rồi chiếc xe của cha nàng lao vút đi , sau đó gã đàn ông cũng biến mất sau khung cửa.

Nghi ngờ thoáng qua trong đầu Trường Giang , nàng ghi nhớ ngôi nhà ấy rồi vội vã đưa Khả Kỳ trở về.

Vừa bước chân vào nhà , lập tức giông tố nổi lên :

- Trời ơi ! Cô dẫn con bé đi đâu suốt cả ngày nay vậy ?

Trường Giang biết lỗi nên nhỏ nhẹ :

- Xin lỗi mẹ , tụi con ham chơi nên quên cả trời tối.

- Ham chơi ? Cô đâu phải đưa con nít lên ba đâu mà nói là ham chơi . Đi cả ngày trời không hề nói với chúng tôi tiếng nào , làm cả nhà ngồi đứng không yên.

Thiện Văn kéo con gái vào lòng , chàng nhìn Trường Giang trách :

- Chút xíu nữa là tôi đã báo cảnh sát rồi.

Bà Quỳnh tiếp tục đay nghiến :

- Cô càng lúc càng coi tôi không ra gì cả . Gia đình này không bao giờ chấp nhận một đứa con dâu ngỗ ngược như thế đâu.

Bé Khả Kỳ đột ngột nói :

- Bà nội đừng có mắng dì nữa . Chính con đã đòi dì đưa đi chơi , ở nhà một mình hoài con buồn lắm.

- Im miệng ! - Bà Quỳnh giận dữ mắng - Con học đâu cái thói trả treo như vậy . Đừng thấy ta và cha con thương rồi sanh hư nghe chưa.

Bé Khả Kỳ thút thít khóc :

- Dạ con đâu dám.

Trường Giang không chịu đựng được nữa , nàng nói một hơi dài :

- Các người , ai cũng nói là thương yêu Khả Kỳ , nhưng có ai hiểu được nó sống trong nhà này rất là cô đơn không ? Một đứa bé như nó cần phải có bạn bè , cần phải được quan tâm , chăm sóc và thương yêu bằng cử chỉ , hành động chứ không phải chỉ bằng lời nói.

Nàng quay sang Thiện Văn lúc này đang đờ đẫn nhìn nàng :

- Anh nói rằng anh yêu con gái anh nhưng có bao giờ anh dành cả một ngày để gần gũi bên con xem nó muốn gì , thích gì hay không ? Đừng có tưởng

rằng anh mau cho nó nhiều búp bê , nhiều quần áo đẹp , cho nó tiền và ăn uống sung sướng là đủ , là chứng tỏ hết trách nhiệm của người cha . Khả Kỳ cần có một người để trò chuyện thật sự , không chỉ là những con thú nhồi bông vô tri vô giác.

Gian phòng chìm trong im lặng . Chỉ có tiếng khóc thút thít của Khả Kỳ và hơi thở nặng nhọc của Trường Giang . Rồi nàng nói tiếp :

- Xin lỗi , tôi biết con dâu của nhà họ Lương không có ăn nói ngang ngược như tôi , nhưng không phải vì vậy mà tôi thay đổi con người thật của mình.

Nàng nhìn Khả Kỳ , giọng âu yếm và dịu dàng hẳn đi :

- Khả Kỳ , dì đưa con đi tắm.

Mãi cho đến khi họ gần đi khuất , Thiện Văn mới nói được :

- Các người không ăn cơm sao ?

- Con không có đói , thưa cha.

Còn lại hai mẹ con , họ nhìn nhau không ai nói được lời nào cả . Người giúp việc tên Trúc đứng kế bên dè bịu :

- Cô ấy hồn hào quá, đâu có như mợ ngày xưa.

Thiện Văn chợt quát lên giận dữ :

- Tôi không muốn nghe chị nhận xét Trường Giang.

Cô ta thè lưỡi sợ hãi rồi vội vã rút lui ra ngoài . Lát sau Thiện Văn cũng đi lên lầu . Còn lại một mình , bà Quỳnh không biết nên tỏ ra tức giận hay là phớt lờ thái độ của con dâu . Dầu sao những lời nói của nó cũng không phải là sai.

Trong phòng riêng , bé Khả Kỳ nhìn Giang ái ngại :

- Dì ơi, xin lỗi dì , con đã làm cho bà nội mắng dì.

- Con không có lỗi Khả Kỳ ạ . Lỗi là của người lớn , họ thiếu trách nhiệm với con.

- Nhưng bây giờ con đã có dì rồi , con không có sợ buồn nữa.

- Dì không thể ở đâu suốt đời với con được, Khả Kỳ ạ ! Nhưng mà trước khi đi , dì hứa sẽ sắp xếp cho con một cuộc sống thật hạnh phúc.

Con bé hốt hoảng nắm chặt tay nàng :

- Con không hiểu được đâu - Nàng ngập ngừng giải thích - Dì và cha con... chả có liên hệ gì cả.

Bé Khả Kỳ chợt khóc :

- Ngày xưa mẹ Bích Khuê bỏ con ra đi , bây giờ cả dì cũng vậy . Tại sao ai cũng muốn bỏ con và cha hết vậy chứ ?

Nàng xúc động ôm chặt con bé vào lòng :

- Con đừng khóc nữa , kéo dì cũng khóc theo con đây này , Khả Kỳ ạ.

- Con không biết đâu , con không có để cho dì đi đâu.

Khả Kỳ chợt nhìn thấy Thiện Văn đứng ngoài cửa , nó vùng chạy khỏi tay Trường Giang rồi chạy ra nắm tay cha kéo vào phòng :

- Cha ơi ! Dì đòi đi đó , cha nói đi , cha nói cho dì ở lại với cha con mình đi cha.

Thiện Văn nhìn sững nàng , chàng dường như đau buồn lắm trước hình ảnh này . Mãi một lúc sau Văn mới nói được.

- Trường Giang , em không thấy là Khả Kỳ nó đau đớn lắm sao ?

- Thôi được - Trường Giang đành phải nói - Dì sẽ không đi , dì sẽ ở lại đây với con, Khả Kỳ ạ.

Con bé chúi vào lòng nàng , ôm chặt nàng trong vòng tay bé bỏng của nó.

- Dì nói thật phải không dì ? Dì không có gạt con , phải không ?

- Ừ , dì nói thật , dì sẽ ở lại đây với con.

Nhìn cảnh tượng ấy , Thiện Văn bỗng thấy mình vô lý khi vì hình ảnh xa xăm của Bích Khuê mà đánh mất đi hạnh phúc hiện tại của mình . Nhưng khi đứng trước hình ảnh của Bích Khuê , chàng không có can đảm dẹp bỏ nó đi . Chàng biết Bích Khuê vẫn còn là một ảnh hưởng lớn lao trong đời sống tình cảm của gia đình họ.

Đến khi trở về phòng riêng , Thiện Văn chất vấn nàng :

- Tại sao em lại nói với Khả Kỳ là sẽ ra đi ?

- Bởi vì tôi muốn đi khỏi đây.

- Em không thể nào ăn nói ngang ngược như vậy được . Chúng ta đã có hợp đồng rồi kia mà.

- Tôi chấp nhận hôn nhân với anh vì muốn mẹ tôi vui lòng , nay người đã mất rồi . Tôi không còn lý do gì mà ở lại đây nữa.

Thiện Văn lớn tiếng :

- Nhưng còn tôi , tôi cưới cô là vì Khả Kỳ , nay con tôi chưa khôn lớn , cô không thể nào ra đi được.

- Vậy thì anh phải thuê một bà vú nuôi.

- Cô nói như vậy mà nghe được sao ? Chẳng lẽ cô không thấy là Khả Kỳ nó rất mến cô , nó không thể nào mà xa cô được ?

Trường Giang nghẹn lời . Rõ ràng là Khả Kỳ mến nàng và ngược lại , nàng cũng rất mến thương con bé . Cuối cùng Trường Giang đành phải nói :

- Tôi sẽ cố gắng chờ đợi thêm một thời gian nữa.

Thiện Văn biết là không nên đòi hỏi nhiều hơn nữa . Chàng mà cứng rắn thì Trường Giang sẽ càng cứng rắn hơn . Cô gái này đây , đang từng giờ từng phút làm cho tình cảm vốn lạnh nhạt trong lòng Văn sống dậy. Ngập ngừng một lúc , chàng lấy trong túi áo một chiếc khăn tay , giọng chàng nhỏ nhẹ :

- Cái này tôi tặng em . Chiếc khăn trước đã cũ lắm rồi , em đừng dùng nó nữa.

Thấy Trường Giang kinh ngạc , chàng thêm :

- Không phải là tôi ghen với Tuấn Kiệt, nhưng một khi còn mang danh nghĩa của gia đình này , tôi mong mỗi em đừng tỏ ra quá thân thiện với người con

traí nào khác . Tôi không muốn danh dự mình bị chà đạp.

Trường Giang cảm thấy tội nghiệp cho Thiện Văn . Con người sinh ra và lớn lên trong thế giới xa hoa và quyền lực , được giáo dục bởi một bà mẹ luôn coi trọng danh dự của mình đến độ đánh mất đi tình cảm thuần túy của một con người . Quả thật , Thiện Văn đáng thương hơn là đáng trách.

Đêm đó bỗng dưng Thiện Văn không ngủ trên giường như mọi khi , chàng vừa lui cui dọn xuống nền gạch vừa hỏi :

- Từ trước tới nay em không hề sợ tôi sẽ... sao ?

Trường Giang trả lời rất thật :

- Bởi vì tôi biết tình cảm của anh đã nguội lạnh mất rồi . Có chăng nó chỉ sống dậy khi người vợ yêu quý của anh trở về.

- Còn tôi , tôi bắt đầu cảm thấy không an toàn nữa . Trường Giang , tôi nói cho em biết , em càng lúc càng làm cho tình cảm trong tôi sống dậy đó.

Nàng nhìn vào mắt Thiện Văn , hoảng sợ khi biết rằng anh ta nói thật : - Vậy thì tôi cần phải đề phòng mới được.

Thiện Văn thở dài . Chàng không hiểu tại sao mình lại nói ra sự thật ấy .

Phải chăng cho đến bây giờ , Bích Khuê vẫn còn là một ảnh hưởng lớn lao trong đời chàng . Bích Khuê ơi , cho đến bao giờ tôi mới quên được hình dáng em đây !

Trường Giang đau đớn nhìn cảnh vắng lặng của gia đình nàng . Mỗi một lúc chị Thúy mới từ nhà sau bước lên . Thấy nàng chị mừng rỡ :

- Cô Giang , cô mới về hả ?

- Em mới về . Nhà cửa sao mà vắng lặng quá vậy chị ?

- Bà Tuyết Mai và hai đứa con đi suốt ngày . Ông chủ thì cứ ở mãi trong phòng , nhà này mỗi lúc càng thêm quạnh quẽ , cô Giang à ?

- Cha em dạo này có khỏe không chị ?

- Ông chủ ăn rất ít cho nên nhìn ông thấy sa sút . Còn bà Tuyết Mai thì mỗi lúc càng thêm quá quắt , nếu không vì ông chủ , tôi nghỉ việc từ lâu rồi cô Giang à !

- Chị ráng săn sóc cho cha em , đợi một thời gian nữa em sẽ trở về.

- Cô và cậu Văn cùng về đây à ?

- Không , tới chừng đó rồi chị sẽ biết . Bây giờ em lên thăm cha một chút.

Giang không tìm thấy cha trong phòng của người . Nàng sang phòng mẹ , ở đó Giang bắt gặp cha đang thẫn thờ nhìn vào khung ảnh của mẹ trên bàn thờ . Nàng xúc động gọi:

- Cha...

Ông Định quay lại Giang sững sờ khi nhìn thấy gương mặt thay đổi đến không ngờ của cha.

Nàng ghen ngào :

- Sao cha lại ra nông nỗi này chứ ?

- Trường Giang ơi , mẹ con đã bỏ cha ra đi vĩnh viễn rồi.
 Trường Giang không kiềm được xúc động , hai cha con ôm nhau khóc nghẹn ngào . Trên bàn thờ , khói hương quyện vào nhau nghi ngút . Giọng cha hòa trong tiếng nấc nghẹn :

- Cha đã hủy hoại cả cuộc đời của mẹ con . Làm cho gia đình chúng ta mười mấy năm sống trong đau khổ . Trường Giang ơi , cha hận mình , hận mình quá đi thôi.

- Nhưng mà mẹ đã không trách cha...

- Nhưng cha không thể tự tha thứ cho mình.

Trường Giang rời khỏi tay cha , trịnh trọng nói :

- Bằng cách tự nhốt mình ở đây ư ? Cha sai rồi , mẹ nhìn thấy cảnh này , người không có yên lòng đâu.

- Chứ con biểu cha phải làm sao bây giờ ?

- Con muốn cha phải chấn chỉnh gia đình . Bà Tuyết Mai không phải là người tốt , cha cần phải lưu ý nhiều mới được.

- Cưới Tuyết Mai , đó chính là sai lầm lớn nhất trong đời của cha.

Trường Giang cười buồn :

- Mẹ nghe được câu nói này , chắc người sẽ vui lòng lắm.

Ngày hôm đó Trường Giang ở lại với cha cho tới chiều . Khải Bình và Khải Hoàn có về nhưng bà Tuyết Mai thì vẫn không thấy.

Trước khi ra về , Trường Giang quyết định nói với cha về chuyện Tuyết Mai :

- Hôm qua con bắt gặp bà ta đi với một người đàn ông , nhà ông ta ở số...

Con nghĩ cha cần phải chú ý chuyện gia đình nhiều hơn mới được. Ông Định nhìn con gái nói :

- Con bây giờ có vẻ trưởng thành lắm rồi . Thế con và Thiện Văn sống thế nào , hai đứa có hạnh phúc không ?

- Điều mà con quan tâm nhất bây giờ là sức khỏe của cha . Cha phải ăn nhiều , ngủ nhiều một tí và nhất là phải cạo râu đi . Để như thế này , trông cha già lắm.

Con gái đi rồi , cảm giác cô đơn trống trải lại trở về với ông . Chợt nhớ lời con gái, ông Định gọi :

- Khải Hoàn đâu rồi , mẹ con hôm nay đi đâu cả ngày vậy ?

- Con không biết cha à !

Ông Định thở dài , cảm thấy mình già đi trước tuổi.

Trường Giang thật sự cảm động khi thấy bé Khả Kỳ ngồi ở ngoài cổng chờ nằng . Vừa thấy nằng bước xuống xe con bé đã lao vào lòng nằng khóc nấc lên :

- Dì ơi , vậy mà con tưởng dì bỏ con luôn rồi chứ !

Nằng siết chặt con bé vào lòng , những muốn khóc theo nó :

- Khờ quá , di đâu có thể bỏ con được chứ , Khả Kỳ ?

Có tiếng Thiện Văn :

- Cả ngày nay nó không có ăn uống gì , cứ ngồi ở đâu bảo là chờ Giang .

Anh và bà nội nói mấy cũng không chịu vào nhà.

Trường Giang giật mình vì tiếng anh ngọt ngào và rất đột ngột của Thiện Văn . Nàng lảng tránh tia nhìn đã bắt đầu nồng ấm của Thiện Văn bằng cách quay sang bé Khả Kỳ :

- Con khờ quá Khả Kỳ ạ . Tại sao lại tự hành hạ mình như vậy chứ ?

- Sáng con thức dậy thì di đã đi rồi , con sợ...

- Từ nay đừng khờ như vậy nữa nghe chưa.

- Nhưng mà di phải hứa là đừng bao giờ bỏ con mới được.

Trường Giang ngập ngừng , nhìn sang nàng thấy Thiện Văn đang nhìn mình chờ đợi . Nàng thở dài đáp :

- Di hứa !

Khả Kỳ reo lên :

- Hay quá ! - Con bé chột nhãn mặt - Bây giờ con đói bụng quá rồi , di ơi !

- Di ăn cơm cùng với con , chịu hông ?

Thế là Khả Kỳ đi giữa , mỗi tay nắm một người , gương mặt con bé sáng người hạnh phúc . Bên kia đường có một người phụ nữ nhìn theo họ , môi khẽ mỉm một nụ cười.

Quanh họ là ánh sáng nhạt nhòa của đèn ngủ , ngăn cách họ chỉ là gang tấc mà thôi . Nằm dưới nền gạch , Thiện Văn gác tay lên trán , suy nghĩ miên man về hoàn cảnh hiện tại của mình . Cuối cùng , chàng nói :

- Bé Khả Kỳ càng ngày càng quyến luyến em đó Trường Giang.

Trường Giang cũng không ngủ được , hình ảnh lúc chập tối của Khả Kỳ làm nàng xúc động cho đến tận bây giờ.

Nàng đáp :

- Anh hãy tìm cách nói dần cho con bé hiểu.

Thiện Văn giả vờ hỏi :

- Anh phải nói làm sao bây giờ ?

- Cha tôi lúc này rất cô đơn , người rất cần có tôi ở bên cạnh.

- Cha em còn có bà Tuyết Mai và hai đứa con trai kia mà

- Họ không phải là người để ông tâm sự . Thiện Văn , chúng ta cần phải tìm cách nói với bé Khả Kỳ mới được.

- Khó lắm , con bé chắc chắn là không có thể chấp nhận đâu !

Trường Giang hơi bực :

- Vậy thì tự tôi sẽ nói với nó.

Im lặng một lúc , Thiện Văn chột hỏi :

- Chẳng lẽ sống trong gia đình này bấy lâu em không có một chút quyến luyến nào sao ?

Không có tiếng trả lời , Thiện Văn biết là nàng giả vờ ngủ.

Ông Định ném cuốn sổ chi tiêu trong gia đình tới trước mặt bà Tuyết Mai , ông gằn giọng :

- Em mới nắm giữ tiền bạc không đầy một tháng tại sao lại có sự hao hụt to lớn như thế này ?

Bà Tuyết Mai tái mặt , nhưng lập tức điềm tĩnh :

- Là do bà vợ yêu quý của ông tiêu hao chứ không phải tôi.

- Em nói dối ! Thật là không biết xấu hổ khi đổ lỗi cho người đã chết . Mấy mươi năm qua Kiều Anh không hề tiêu hao một đồng một cắc mà không có lý do.

- Phải rồi , trong mắt anh thì bà ta lúc nào cũng tốt cả , chỉ có mẹ con tôi là xấu xa mà thôi.

Ông Định trừng mắt quát lên :

- Hãy trả lời câu hỏi của tôi , đừng có ở đó mà so đo với người đã chết.

Túng quá bà ta nói liều :

- Anh bắt đầu nhỏ mọn từ bao giờ vậy ?

- Hơn một chục triệu đồng mà cho là nhỏ mọn à ?

- Anh không cần phải hạch sách theo kiểu ấy nữa . Tôi ăn xài phung phí đó !

Ông Định nhìn đăm đăm vào gương mặt người đàn bà . Sự lo âu và dối trá hẳn rõ trong ánh mắt bà ta . Nỗi nghi ngờ trong lòng ông càng lớn hơn .

Cuối cùng ông dịu giọng , :

- Thôi được , nhưng mà từ nay tôi không muốn trường hợp ấy xảy ra nữa.

Bà Tuyết Mai thở phào nhẹ nhõm . Lỡ như mà ông ấy cứ hỏi tới thì không biết giải thích làm sao đây.

Bà Tuyết Mai sửa lại chiếc áo cho trắng thơm , vuốt lại mái tóc trước khi bước vào nhà . Vậy mà bà vẫn phải rùng mình trước ánh mắt sắc như dao của chồng . Không chịu được ánh nhìn ấy , bà bực tức hỏi :

- Anh làm gì mà nhìn soi mói vậy ?

Ông lạnh lùng hừ trong cổ :

- Tôi muốn nhìn xem trong trái tim em chất chứa những gì ?

Tuyết Mai chột dạ :

- Ăn nói gì mà kỳ cục vậy ?

- Không có kỳ chút nào đâu. Em hãy ngồi xuống đó đi, chúng ta nói chuyện với nhau.

- Ngồi thì ngồi, tôi sợ gì chứ ?

Ông Định gọi lớn :

- Dạ, ông chủ gọi tôi.

- Làm phiền cô lên lầu gọi Trường Giang và tìm Khải Hoàn, Khải Bình vào đây cho tôi.

Lát sau tất cả đã cùng có mặt ở phòng khách . Như một sắp xếp tự nhiên,

Trường Giang ngồi bên cạnh cha còn hai anh em Hoàn thì ngồi với mẹ. Ông Định nhìn khắp lượt rồi chậm chạp lên tiếng. Gương mặt ông trang nghiêm nhưng không giấu được nỗi buồn, sự thất vọng và niềm đau đớn :

- Tuyết Mai, có một điều tôi muốn nói trước với cô là hãy nói ra tất cả sự thật, đừng có giấu giếm làm gì, bởi vì tôi đã biết hết rồi.

Bà Tuyết Mai tái mặt, nóng lòng như ngồi trên đồng lửa vậy.

- Tôi muốn hỏi em - Giọng ông Định đều đều - Em vừa đi đâu về ?

- Tôi...

- Hãy nói sự thật.

- Thì tôi đi mua sắm ngoài phố chứ đi đâu.

Ông Định trừng mắt :

- Em gạt tôi mười mấy năm qua, bây giờ còn muốn gạt tôi nữa sao?

- Thôi đủ rồi, tôi không chịu nổi cách nói bóng gió của ông đâu.

Ông Định bật dậy, nắm cổ tay bà ta siết mạnh :

- Nói... cô vừa đi đâu về ?

Hai người nhìn nhau đăm đăm, ánh mắt họ cùng dữ dội và dường như trong mắt bà Tuyết Mai, chất chứa cả sự căm hận.

Bàn tay ông Định mỗi lúc càng siết chặt hơn, giọng ông rít lên :

- Nói mau, nói việc làm đê tiện của mình cho tất cả cùng nghe đi.

Nhìn sự quyết liệt trong thái độ của ông Định, bà Mai biết là mọi chuyện đã đổ bể, bà ta đâm liều :

- Ông muốn nghe lắm sao?

- Phải. Tôi muốn nghe tận tai sự xấu xa được nói ra từ miệng cô.

Tuyết Mai vùng mạnh khỏi bàn tay ông, gương mặt bà ta hất cao lên :

- Không có gì gọi là xấu xa cả. Tôi yêu Thiếu Phong và anh ấy cũng yêu tôi.

Bây giờ ông đã biết rồi thì tôi cũng không cần phải giấu giếm nữa.

- Vậy thì tại sao cô phải giấu giếm tôi mười mấy năm qua? Cô thừa hiểu là tôi sẽ đề cô tự do kia mà.

- Ông không biết thật sao? Là bởi vì ông giàu, ngoài đồng tiền ra, ông chẳng có gì nữa cả.

Ông Định căm hận, sự căm hận thể hiện qua từng lời nói quyết liệt :

- Giỏi lắm ! Cô dám nói như vậy trước mặt tôi thật là đáng khen. Nhưng mà cô sẽ bị trừng phạt, và cả gã đàn ông đó nữa. Các người cả gan căm sùng lên đầu tôi thì cũng có gan nhận lãnh hậu quả.

- Ông làm gì được tôi chứ ? Cùng lắm là tôi sẽ ra khỏi nhà này...

- Cô sẽ ra đi với hai bàn tay trắng. Ngôi nhà mà gã đang ở cũng là tiền của tôi, tôi sẽ lấy lại. Khải Hoàn và Khải Bình hai đứa nó sẽ ở đây với tôi. Thử coi không có tôi, cô và gã tình nhân của mình sống ra sao cho biết.

- Lại là trả thù - Bà Tuyết Mai cười phá lên - Mười mấy năm trước ông trả thù người vợ yêu quý của mình bằng cách cưới tôi. Còn bây giờ, ông lại

muốn đem thù hận trút lên đầu chúng tôi.

- Kiều Anh là do sự sai lầm của tôi. Nhưng cô, cô xứng đáng nhận lấy quả báo.

- Tại sao? Tôi và Thiếu Phong yêu nhau, chẳng lẽ tình yêu thật sự là có tội hay sao?

- Nhưng...

- Ông đừng có nói ông là chồng của tôi. Ông tưởng rằng tôi không biết ông cưới tôi là chỉ vì muốn trả thù người vợ trước thôi sao. Mười mấy năm chung sống, thử hỏi có bao giờ ông đối xử với tôi chân thành, ngọt ngào như một đôi vợ chồng yêu thương thật sự không ?

Ông Định dờ dẫm nhìn và lắng nghe người đàn bà trước mặt nói :

- Ông thù tôi ư? Ha ha... Người thù hận ở đây chính là tôi mới đúng . Ông còn nhớ không, ngày mà ông đau đớn cảm giác vì bị vợ phản bội, ông đã đến với tôi, đã năn nỉ ngọt ngào để có được tình yêu của tôi, để cưới tôi làm vợ với mục đích trả thù vợ của mình.

Suốt mười mấy năm, ông xem tôi như một trò tiêu khiển, buồn thì đến với tôi, cãi nhau với vợ thì đem tôi ra làm tấm bình phong để mà thách thức hận thù . Thử hỏi, có phải cả cuộc đời của tôi đã chết trong tay ông không ?

Bà Tuyết Mai nói một hơi với vẻ xúc động và cả nước mắt nữa . Lần đầu tiên Trường Giang mới nhìn thấy người đàn bà đánh đá này khóc, cũng lần đầu tiên nàng thấy thương hơn là hận . Thật vậy, bà ta rất đáng thương.

Nhìn sang cha, nàng thấy ông dờ dẫm như người mất hồn . Sự thật phơi bày khiến ông một lần nữa lại là người mang tội.

- Trong giờ phút đau buồn ấy, Thiếu Phong đã đến với tôi - Bà Tuyết Mai tiếp tục nói - Đàn ông các người khi muốn thì ai cũng ngọt ngào đến dễ sợ . Nhưng dẫu sao đó cũng là tình yêu của tôi. Bây giờ các người đã biết tất cả rồi, vậy thì tôi sẽ ra đi. Dẫu sao đây cũng là một sự giải thoát, giải thoát cho tất cả chúng ta.

Ông Định chợt hỏi :

- Cô không hận tôi sao?

- Tôi hận ông thì ai sẽ hận tôi. Thôi thì chúng ta coi như không hề biết nhau vậy.

Bà chợt quay sang Trường Giang nhìn nàng và nói :

- Trường Giang, người mà tôi cảm thấy có lỗi duy nhất là cô . Đã có lúc tôi đối xử không phải nhưng mà xin cô hiểu cho, sống trong hoàn cảnh không có tình yêu thương thật sự như tôi. Tôi phải đấu tranh để mà giành giật sự sống cho tôi và con của tôi. Đã có lúc tôi muốn hất bỏ cô khỏi gia đình này để mà độc chiếm tất cả, nhưng bây giờ hiểu ra, tôi mới thấy mình thật sự làm một điều lắm lỗi.

Trường Giang nhìn sững người đàn bà, không ngờ bà ta có thể nói ra những

lời lẽ tốt đẹp nhường ấy . Trong phút chốc, bao nhiêu sự hiềm khích ngày xưa không còn trong lòng nàng nữa . Giang nói :

- Đây là một bi kịch . Vậy thì chúng ta hãy tự xem mình như một diễn viên, mà diễn viên thì không ai có lỗi cả.

- Cám ơn cô - Bà Mai mỉm cười - Trong giờ phút này, câu nói ấy là câu nói có ý nghĩa nhất.

Bà quay sang ông Định :

- Tôi sẽ ra đi và không đòi hỏi bất cứ điều gì cả . Khải Bình, Khải Hoàn, chúng ta đi thôi.

Ông Định ngăn lại :

- Không được, chúng nó phải ở lại đây với tôi.

Bà Tuyết Mai nhìn ông với vẻ thương tội :

- Chúng không phải là con của anh đâu.

Ông Định trừng mắt thét, rõ ràng đây là một nỗi đau của ông :

- Cô nói láo !

- Anh nhìn xem, chúng có chỗ nào gọi là giống anh đâu.

- Nhưng chúng là con của tôi.

- Hãy can đảm mà nhìn sự thật đi, anh Định ạ . Anh có giữ chúng bên mình bằng bạo lực thì cũng không được gì đâu.

Gương mặt người đàn ông biến đổi lạ thường . Trong phút chốc ông như già đi hàng mấy mươi tuổi . Trường Giang nhìn cha đau đớn mà xúc động .

Nàng hiểu nỗi đau đớn đến tận cùng của cha lúc này . Ông coi như đã mất tất cả rồi . Mất vợ, mất con, mất tình yêu, lòng tự tin và sự can đảm.

Nàng bước đến bên cha, ôm cánh tay người rồi nói :

- Cha ơi, cha còn có con đây nè ! Nếu như cha không thương con thì con cũng đi luôn cho rồi.

Ông Định bỗng níu chặt lấy con hốt hoảng :

- Đứng... đừng Trường Giang... Con đừng có bỏ cha.

Rồi ông bật khóc, khóc như một đứa trẻ . Mà không, đau đớn hơn ông khóc như một người đàn ông từng trải vừa bị thất bại, thất bại đến trắng tay.

Ngoài kia, Tuyết Mai và hai đứa con của mình lặng lẽ ra đi. Họ đi hoàn toàn với hai bàn tay trắng . Ít ra đó cũng là một cử chỉ lương thiện mà bà Tuyết Mai làm được trong giờ phút này.

Lát sau, ông dần dần bình tĩnh trở lại . Giọng ông buồn náo nùng :

- Họ đi hết rồi sao ?

- Vâng - Trường Giang đáp - Dì ấy ra đi mà không mang theo một thứ gì cả, cha à.

- Rồi họ làm sao mà sống được ?

- Thế cha không hận dì ấy sao ?

- Con thấy cha còn có tư cách để hận người ta sao ? Tuyết Mai nói đúng,

chính cha đã giết chết cuộc đời của bà ấy . Cha phản bội mẹ con, Tuyết Mai phản bội cha, đây là một sự trả báo công bằng mà . Cuối cùng, cha đã mất tất cả.

Trường Giang không nói thêm gì nữa . Nàng để cha một mình với nỗi đau của người bởi nàng biết an ủi chỉ làm cha mặc cảm thêm mà thôi.

Sau đó, nàng gọi điện về nhà họ Lương . Thiện Văn tiếp nàng . Giọng nói của Văn bây giờ đã ngọt ngào hơn:

- Alô... À, em đó hả ? Bao giờ em trở về ?
- Xin lỗi, đêm nay tôi phải ở lại với cha.
- Có chuyện gì xảy ra ư ?
- Dì Tuyết Mai đã ra đi rồi ! Cha bây giờ rất cô đơn.

Im lặng một lúc Văn hỏi :

- Thế chừng nào em về ?
- Chưa biết được . - Suy nghĩ một lúc nàng tiếp - Thiện Văn anh hãy tìm cách nói với Khả Kỳ đi. Tôi cần phải về ở đây để săn sóc cho cha.
- Khả Kỳ nó xuống tới kia, em nói chuyện với nó nha.
- Cũng được.

Có tiếng Văn gọi con rồi chàng nói nhanh vào máy :

- Hãy đợi thêm một thời gian nữa, Trường Giang. Chúng ta cần phải chuẩn bị tâm lý cho bé Khả Kỳ . Nó nhất định là không muốn em rời xa nó đâu. Đây quả thật là một vấn đề khó nghĩ cho Trường Giang . Nếu nói thẳng ra thì có vẻ tàn nhẫn với Khả Kỳ quá.

Có tiếng con bé bên kia đầu dây:

- Alô dì ơi, dì đang ở đâu vậy ?
- Dì đang ở nhà của ông. Thế nào Khả Kỳ, con có khỏe không ?
- Con khỏe lắm . Chừng nào dì trở về ?
- Đêm nay e rằng dì không về với con được, Khả Kỳ ạ . Dì phải ở đây săn sóc cho ông.

Giọng con bé buồn hiu:

- Vậy mà con cứ tưởng là dì sắp về.

Trường Giang thở dài . Con bé quyến luyến nàng là vậy, thử hỏi nàng làm sao mà nói xa nó được !

- Ngày mai dì sẽ về với con, Khả Kỳ ạ !
- Thật nhé, ngày mai dì về nhé !
- Thật mà . Dì có bao giờ gạt con đâu, phải không Khả Kỳ ?
- Con biết chứ, con biết là dì thương con nhất mà . Dì ơi, dì nói chuyện với cha nha.

Rồi giọng Thiện Văn:

- Cho anh gọi lời thăm sức khỏe chạ Chiều mai đi làm về, anh và con sẽ lái xe đến đón . Nhớ giữ gìn sức khỏe nha Trường Giang.

Giang gác máy . Nàng bồi hồi nhận ra giọng nói của Thiện Văn giờ đây trở nên đậm ấm, ngọt ngào hơn . Không được, nhất định là nàng phải ra đi thật sớm, kéo sẽ không bao giờ còn có cơ hội nữa . Rõ ràng là tình cảm của Thiện Văn ngày một thay đổi.

Lúc nàng trở lại thì cha không còn ở phòng khách nữa . Nàng tìm thấy người trong phòng của mẹ . Cha đang lặng yên nhìn di ảnh của mẹ trên bàn thờ nghi ngút khói hương . Nghe tiếng chân nàng, cha nói :

- Mẹ con là người đàn bà đáng khâm phục . Những ngày sau cuối, có lần mẹ đã nói với cha là Tuyết Mai rất đáng thương.

- Mẹ cũng từng nói với con, làm người mà không có một tình yêu thật sự chân chính thì thật là bất hạnh có lẽ lúc ấy mẹ nói trường hợp của dì ấy , nhưng mẹ không biết là dì còn có...

Giọng ngập ngừng không nói hết . Nàng không muốn khơi gợi vết đau nhức nhối của cha Nhưng ông Định hiểu cái ngập ngừng của nàng.

- Thiếu Phong không phải là người đàn ông tốt đâu. Cha đã cho người đi điều tra, biết được hẳn ngoài Tuyết Mai còn quan hệ với rất nhiều phụ nữ khác, trước đây và bây giờ vẫn vậy . Hẳn ta chuyên sống bằng tiền của phụ nữ.

- Con không tưởng được trên đời lại có thứ người đê tiện như vậy.

- Tuyết Mai rồi đây sẽ phải khổ.

Trường Giang quan sát cha, nhận ra người đang lo lắng cho Tuyết Mai .

Trong hoàn cảnh này, nàng không trách cha như ngày xưa nữa . Dầu sao cha và bà ấy đã từng là vợ chồng, mười mấy năm chung chăn chung gối dù không yêu nhưng cũng có một chút cảm tình . Hơn nữa, bà Tuyết Mai ngày nay đâu còn đáng căm ghét như ngày xưa nữa.

Bất giác nàng nhìn ảnh mẹ nói :

- Cha cứ làm những gì cha muốn, con nghĩ ở tuổi vàng mẹ không có trách cha đâu. Ngày xưa, mẹ chẳng từng nói dì Tuyết Mai đáng thương đó sao?

Ông Định choàng một cánh tay lên vai con âu yếm :

- Con thật là giống mẹ, Trường Giang ạ ! Có cứng cỏi, có ngang bướng nhưng cũng rất tình cảm, thông minh, tế nhị và sâu sắc . Thiện Văn nó may mắn mới gặp được con.

Nàng xấu hổ giấu mặt vào ngực cha:

- Cha ơi, cái đó người ta gọi là mèo mẹ khen mèo con đấy.

Bất giác hai cha con cùng nhìn lên bàn thờ, nơi có một hình ảnh suốt đời đáng yêu, đáng kính và ghi sâu trong lòng họ .

Lụy Tình

Chương 20

Gã đàn ông nhìn sững ba mẹ con:

- Ủa ! Sao các người lại tới đây ? Có chuyện gì xảy ra vậy ?
- Ông ấy biết chuyện của tụi mình rồi. Thiếu Phong, mẹ con em phải dọn tới đây ở đó.
- Tại sao ? Tại sao hần lại biết được chứ ?

Tuyết Mai vùng vằng :

- Anh đừng có hạch sách em nữa có được không ?
- Nhưng mà anh muốn biết.
- Vào nhà rồi hăng nói.

Khi tất cả vào trong, Thiếu Phong nôn nóng hỏi :

- Chuyện xảy ra thế nào, em kể cho anh biết đi.
- Em cũng không biết nữa. Tự dưng lúc chiều em từ đây trở về, ông ấy gọi em lại rồi kể vanh vách chuyện của tụi mình. Sau đó ông ta đuổi em đi.

Thiếu Phong nhìn ba người từ đầu tới chân :

- Em ra đi thế này sao ?
- Anh hỏi vậy là sao ?
- Nghĩa là ... em không hề đem gì theo hết à ?

Bà Tuyết Mai có vẻ bức :

- Anh bảo em đem theo cái gì chứ ? Ngay cả căn nhà này ông ta còn đòi lấy lại nữa là.
- Có mà nằm mơ, nhà đứng tên của anh mà - Hần ta chợt quay sang hai đứa con trai nãy giờ vẫn còn ngồi khép nép ở một góc - Còn hai đứa này ...
- Lão đòi bắt nhưng em không chịu - Tuyết Mai vẫy tay gọi - Hai đứa lại đây chào cha.

Hai anh em rụt rè bước lại trước mặt người đàn ông được gọi là cha mình. Cả hai lúc này ỉu xiu chứ không còn vênh váo như ngày xưa nữa. Khả Hoàn lên tiếng trước : - Thừa cha. Thiếu Phong không thềm đáp lại, hần tiếp tục hỏi :

- Ngay đến bí mật này lão cũng biết nữa sao ?
- Không, là do em nói. Nó là con của chúng ta mà.

Thiếu Phong gắt león :

- Trời ơi ! Sao em ngu quá vậy ? Lão không biết thì hãy để cho lão nuôi, dẫn chúng đến đây làm gì ?

Bà Tuyết Mai kinh ngạc :

- Nhưng chúng là con của mình mà.
- Tôi biết - Hần ta đổi giọng lạnh lùng hần đi - Nhưng em làm gì để nuôi

chúng đây. Ngay cả đến như em còn ... còn không biết làm sao nữa là ...

- Anh nói thế mà nghe được sao ? Nó là con của anh, anhỡ lòng nào để cho người khác nuôi ?

- Thì mười mấy năm qua, tôi có được gọi tiếng cha nào đâu. Giá như em để chúng ở lại với lão, lâu lâu trở về với tiền còn có tích sự hơn.

- Thì ra con người của anh là vậy ?

Bà Tuyết Mai đau đớn nhìn rõ mặt trơ tráo đã dần lộ diện của người đàn ông mà bà đem lòng yêu mến mười mấy năm qua.

- Anh lúc nào cũng chỉ biết có tiền. Vì tiền, anh sẵn sàng đánh đổi cả con của mình sao?

- Tôi không có tranh luận với em nữa - Hắn ta đứng lên lạnh lùng nói rồi bỏ đi cũng dứt khoát và lạnh lùng không kém - Nhà này thì em có thể ở nhưng hãy liệu mà tìm cách sinh sống đi. Tôi không có chịu trách nhiệm đâu.

Bà Tuyết Mai gọi với theo:

- Thiếu Phong ...

Nhưng hắn ta đã đi xa rồi. Gương mặt thiếu phụ bỗng chốc hằn khắc nỗi tuyệt vọng đến ghê gớm. Sự phũ phàng bội bạc của người đàn ông bà hết mực yêu thương đã khiến cho lòng bà đau đớn đến cùng cực. Phải chăng đây cũng chính là sự trả giá, món nợ mà bà đã vay của ông Định. Món nợ nguy tình !

Bên tai bà có giọng đứa con trai:

- Mẹ ơi, bây giờ chúng ta phải làm sao đây ?

Tuyết Mai ngẩng lên nhìn, gương mặt bà đã nhòa lệ từ lúc nào rồi. giọng nói bà cũng thế, ngập đầy nước mắt :

- Hai con có hận mẹ không ? Chính mẹ đã đưa hai con đến ngõ cùng này.

- Sao mẹ lại nói như thế ? Là mẹ sanh chúng con ra mà, có khổ có đau, mẹ con mình cùng gánh chịu.

Tuyết Mai xúc động đến nghẹn ngào :

- Mẹ thật không ngờ, ngày thường cứ tưởng là các con chỉ biết rong chơi mà thôi.

Ba mẹ con bó gối nhìn nhau. Cuối cùng, Khải Bình không chịu được đã lên tiếng :

- Chúng ta phải chờ cha đến chừng nào đây hở mẹ ? Con đói bụng quá rồi.

Khải Hoàn mắng em:

- Khải Bình, em không thể nhịn một lúc được hay sao chứ ?

- Nhưng mà em đói bụng. Mình chỉ mua một cái bánh mì thôi, chả lẽ một cái bánh mẹ cũng không có tiền sao ?

- Mẹ ra đi không mang theo một đồng nào của người ta cả. Ráng một chút đi con, cha các con sắp về tới rồi đó.

Khải Bình nhăn nhó :

- Quần áo cũng không có để mà thay, con ngứa ngáy quá đi, hay là mình về nhà cũ đi mẹ ?

- Khải Bình, đâu phải là con không biết chúng ta không thể trở về đó được nữa.

- Nhưng mà ...

- Em không nhìn thấy mẹ khóc sao hả ? Chúng ta đừng có làm cho mẹ đau buồn thêm, em biết chưa ?

Bà Tuyết Mai nghẹn ngào :

- Là lỗi của mẹ đã làm cho các con phải khổ. Mẹ xin lỗi ... xin lỗi hai con. Mãi cho đến tận trưa Thiếu Phong mới trở về. Nhìn mẹ con họ, hấn ta cúi gắt :

- Các người làm gì mà nước mắt đầm đìa vậy ?

Bà Tuyết Mai gạt lệ nói :

- Con nói đói bụng, anh...

Hấn ta gạt ngang:

- Đói bụng thì mua đồ cho nó ăn, tại sao lại khóc ?

- Nhưng em không có tiền.

- Cái gì ? - Hấn ta kinh ngạc hỏi - Cô không có mang theo một đồng nào hết sao ?

- Anh cũng biết mà, em còn mặt mũi nào để lấy tiền của người ta.

- Trời ơi ! Sao mà cô ngu quá đỗi vậy ? Hấn ta giàu có như vậy, lấy vài ba triệu thì có nhằm nhò gì đâu chứ ?

Bà Tuyết Mai cố nuốt nghẹn vào lòng :

- Anh đưa tiền em đi mua thức ăn. Ba mẹ con nhịn đói từ chiều hôm qua tới nay rồi.

- Tôi làm gì có tiền mà cô hỏi ?

Tuyết Mai nhìn sững gã đàn ông. Con người trơ tráo, lạnh lùng và tàn nhẫn của gã lúc này đã hiện nguyên hình. Bà Tuyết Mai không đành lòng được nữa, giọng bà tức nghẹn :

- Thế tiền tôi đưa cho anh trước đây đâu ?

Thiếu Phong xẵng giọng :

- Tôi xài hết rồi.

- Anh nói dối ! Mười mấy triệu bạc, chỉ trong vòng một tháng mà anh xài hết sao ?

- Cô tưởng mười mấy triệu là nhiều lắm sao ? Những người đàn bà khác cho tôi còn nhiều gấp mấy lần như thế kia kìa.

- Thiếu Phong ...

Bà Tuyết Mai đứng bật lên, quắc mắt nhìn gã đàn ông trước mặt đầy vẻ căm hờn. Thiếu Phong càng trơ tráo hơn, đều giả hơn :

- Cô làm gì mà nhìn tôi dữ vậy , ngạc nhiên lắm sao ? Cô cũng thấy đó, tôi

có tài cán gì đâu ngoài cái mã đẹp trai và giọng nói ngọt ngào. Nếu không sống nhờ vào các bà các cô thì tôi biết làm sao bây giờ ?

- Thì ra bấy lâu nay anh gạt tôi chỉ vì muốn lợi dụng tiền bạc ?

- Cô đã biết rồi thì từ nay đừng có trông mong vào tôi nữa.

Đau đớn và tuyệt vọng, bà Tuyết Mai cố bám víu lần sau chót :

- Còn con của anh, anh phải có trách nhiệm với chúng chứ.

- Tôi không còn nhớ là mình có bao nhiêu đứa con nữa. Vả lại, có gì chứng minh chúng là con của tôi đâu ?

Tức hận dâng trào trong lồng ngực, bà Mai bước tới một bước, vung tay tát mạnh vào má Thiếu Phong :

- Đồ sở khanh, đều giả ...

Thiếu Phong vuốt má, nụ cười rất đều trên môi:

- Coi như là tôi trả nợ cho cô. Nhà này bây giờ do tôi đứng tên, nghĩ một chút tình, tôi cho ba mẹ con ở tạm, nhưng phải biết điều. Nếu không ... hừ, tôi có thể đuổi đi bất cứ lúc nào.

Bà Tuyết Mai cắn hờn nhìn trừng trừng người đàn ông đã lừa dối tình cảm và tiền bạc của bà mười mấy năm qua. Cuối cùng bà bỗng thở ra một tiếng, nói lên cái chân lý mà mình vừa nhận thức được.

- Rồi anh sẽ phải trả giá như tôi đang trả bây giờ, ông Định đã từng phải trả. Chúng tôi lừa dối nhau và rồi tất cả sẽ bị trừng phạt.

Thiếu Phong bĩu môi:

- Hoang đường !

- Và tôi tin chắc người phải trả giá nặng nề nhất chính là anh. Là anh chứ không phải ai khác đâu, Thiếu Phong ạ !

Khải Hoàn bỗng chen vào ; - Thôi đi mẹ, ông ấy đã không nhìn nhận thì tại con cũng không cần có cha làm gì. Một người cha như vậy thà không có còn hơn.

- Đúng lắm, chú em mày thật là sáng suốt. Từ nay các người hãy tự mà lo liệu lấy.

Quả thật không người nào có thể vô liêm sỉ hơn thế nữa. Con người thật của Thiếu Phong làm cho bao tình cảm tan biến đi trong lòng Tuyết Mai. Bà giờ đây chỉ còn có thù hận mà thôi.

Lúc đó có tiếng chuông cửa reo. Thiếu Phong ra mở cửa. Lát sau hắn dẫn vào một thằng bé chừng mười mấy tuổi. Hắn hờ hững nói :

- Đó, là bà ta đó.

Thằng bé nhìn Tuyết Mai hỏi :

- Thừa có phải là là Tuyết Mai.

- Đúng là tôi, có chuyện gì không ?

- Có một ông nhờ tôi chuyển mấy món đồ để cho bà. Tất cả còn ngoài xe, để tôi khuôn vô.

Lát sau, thằng bé vừa sách vừa đẩy vào ba chiếc vali. Nó bảo :

- Máy thứ này là của bà, xin bà nhận cho tôi về.

Tuyết Mai nhìn sững vào ba chiếc vali không cần nói bà cũng biết chúng từ nhà ông Định đến đây. Chùng mở trong ấy không thiếu một thứ gì của bà và hai con. Từ quần áo, giày dép cho đến các thứ nữ trang và cả một ít tiền nữa.

Bên cạnh, có giọng Thiếu Phong :

- Xem ra lão già cũng còn thương cô lắm. Theo tôi, các người nên trở về đó đi !

Đề ngoài tai những câu nói vô liêm sỉ ấy, bà Tuyết Mai quay sang hai con:

- Các con, chúng ta ra ngoài mua thức ăn đi.

Khả Bình mừng quýnh quýng, nó đuổi theo mẹ gương mặt sáng rỡ. Còn Khải Hoàn nó đi ngang Thiếu Phong mà không nhìn lấy một cái.

Đêm nay Thiếu Phong lại đi. Nhà chỉ có hai phòng ngủ nên Khải Bình và Khải Hoàn phải ngủ chung với nhau. Chúng nó còn trẻ, ăn no là đi ngủ liền, nhưng Tuyết Mai thì không thể. Những sự kiện dồn dập làm bà cảm thấy mọi mệt đến rã rời, mệt nhưng không tài nào ngủ được.

Buổi chiều soạn trong quần áo thì có thấy một phong thư mà nét chữ của ông Định. Bây giờ bà mới lấy ra đọc.

Tuyết Mai !

Không biết em có cảm giác như tôi không, chứ riêng tôi thì sau chuyện vừa rồi, tôi cảm thấy mình già đi hàng chục tuổi.

Mỗi người chúng ta, ai cũng bước qua rồi cái thời tuổi trẻ. Nhưng tuổi trẻ của em đã băng hoại trong vòng tay tôi, vòng tay một người đàn ông tội lỗi. Nói như Trường Giang, chuyện của chúng ta là một bi kịch. Bây giờ em đã đi rồi, dẫu sao tôi cũng cầu chúc cho em hạnh phúc. Có một điều tôi muốn nói với em, Thiếu Phong không phải là người tốt, em cần phải thận trọng mới được.

Tuyết Mai, tôi biết dù có xin lỗi em trăm ngàn lần cũng vậy, cũng không thể nào cho lại em tuổi trẻ mà tôi đã cướp đi. Vậy thì tôi sẽ không tạ lỗi em bằng lời nói mà bằng cả tấm lòng, bằng tất cả những gì tôi có thể làm được cho em sau này. Xin em hãy nhận ở tôi lòng hối hận, ăn năn chân thành nhất.

Tạm biệt ! Chúc em và các con của mình hạnh phúc.

Thư không có ký tên. Bà Mai gấp mảnh giấy lại rồi nhìn ra trời mênh mông. Vậy là anh ấy đã nhìn ra lỗi lầm của mình rồi. Một người thật sự hối cải thì không có lỗi. Nếu giờ có ông ở đây, chắc hẳn bà sẽ mỉm cười, vui vẻ mà tha thứ cho ông. Mặc dù kẻ đau khổ nhất bây giờ chính là bà chứ không phải là bất cứ ai khác.

Thiếu Phong bây giờ đã hiện nguyên hình là gã sở Khanh, coi như không còn trông mong vào hắn được nữa. Bà muốn làm lại từ đầu, mặc dù có muộn màng nhưng nhất định phải làm lại bởi vì ngoài bà còn có tương lai của các

con bà nữa.

Bên ngoài có ánh đèn xe rồi tiếng mở khóa lách cách. Lát sau, Thiếu Phong ngất ngưỡng đi vào, bên cạnh hắn là một cô gái trẻ xinh đẹp, ăn mặc rất khêu gợi.

Họ bước vào phòng, giọng Thiếu Phong nồng nặc hơi rượu :

- Đó, anh có dỗi em đâu, anh đã bảo hôm nay nhà anh có một con vợ già mà. Cô gái nhăn mặt :

- Anh cưới vợ hồi nào vậy, sao lúc trước em không thấy ?

Bà Tuyết Mai tái mặt. Thì ra trước đây hắn từng dẫn tình nhân về. Con giận dâng lên trong lòng như đợt sóng trào, bà tức giận không phải vì ghen mà vì cảm thấy oán hận và ghê tởm con người của Thiếu Phong. Tuyết Mai thét lên :

- Đi ngay, các người đi khỏi nhà tôi ngay lập tức !

Cô gái níu tay anh, tìm chỗ khác đi.

Thiếu Phong ghì lại :

- Không có đi đâu hết - Rồi hắn đến trước mặt bà, giọng nhão nhẹt vì rượu - Cô đuổi tôi à ? Sao lại có chuyện ngược đời như vậy chứ ? Nhà này là của tôi mà, do tôi đứng tên mà, có phải không ?

Giận quá bà mắng :

- Đồ vô liêm sỉ !

Thiếu Phong phớt lờ đi :

- Mặc kệ bà ta. Cúc Phương, em lại đây, chúng ta bắt đầu đi là vừa.

- Nhưng mà ...

- Không có nhưng nhị gì cả. Còn cô ... - hắn quay sang bà - Nếu có hứng thú thì ở đó mà nhìn.

Không dẫn được nữa, bà bước tới tát vào mặt hắn nhưng bàn tay cứng rắn của hắn đã giữ bà lại. Hắn rít lên :

- Cô dám đánh tôi à ? Từ xưa tới nay chưa có phụ nữ nào dám đánh tôi cả.

Lần trước đã tha cho cô rồi, lần này thì không thể nữa.

Hắn vùng mạnh tay làm bà té nhào vô tường. Nước mắt trào ra trên má thiếu phụ. Bà đau đớn, bất lực, oán hận nhìn đôi tình nhân.

Hoàn và Bình nghe vội chạy sang, không muốn con nhìn thấy cảnh xấu xa ấy, bà vội dẫn hai con chạy ra khỏi phòng. Đêm đó Khải Hoàn đã tỏ ra chững chạc hẳn, nó lo cho mẹ :

- Mẹ ngủ trên giường đi. Con và em Bình ngủ dưới gạch được rồi.

Tuyết Mai ôm hai con vào lòng khóc nghẹn ngào :

- Các con ơi, mẹ bị quả báo thật rồi.

- Mặc kệ Ông ta đi mẹ ! Từ nay, mình đừng mà đến hắn nữa là được rồi.

Suốt đêm đó, bà Tuyết Mai không hề chợp mắt. Trong lòng bà, trái tim đang rỉ máu đau đớn.

Bé Khả Kỳ nằm gọn trong lòng cha. Từ ngày có dì Giang về đây, nó ngoài tình thương của dì, còn được cha gần gũi săn sóc nhiều hơn. Có thể nói Trường Giang đã chiếm trọn tình cảm trong lòng nó.

- Cha ơi... - Khả Kỳ hỏi - Tại sao dì cứ đòi bỏ cha con mình đi hoài vậy cha? Tại sao cha không giữ dì ở lại ?

- Tại sao ư ? Tại vì cha không đủ sức giữ dì của con đâu.

- Tại sao mà cha không đủ sức ? Chẳng phải cha đã từng nói, không có gì cha muốn là không được cả ?

- Nhưng dì con là ngoại lệ.

Thiện Văn biết không thể giấu con bé hoài được, chàng đành phải nói ra:

- Tới một lúc nào đó, dì sẽ đi khỏi đây.

- Con không chịu đâu - Mắt Khả Kỳ rướm lệ. Vậy mà dì dối với con, dì nói là sẽ ở đây suốt đời với con. Hự.. hự..

- Khả Kỳ, con ngoan, đừng có khóc nữa.

Con bé được thể càng khóc lớn hơn. Tiếng khóc của con xoáy vào lòng Thiện Văn đau buốt. Bất giác Thiện Văn nhìn thấy khuôn hình của Bích Khuê trên đầu giường con.

Bích Khuê ! Tại sao em không ở bên anh và con ? Tại sao người mà con yêu mến không phải là em mà là Trường Giang. Khuê ơi, có biết anh đã chờ đợi em ba năm rồi không. Những ba năm dài đằng đẵng làm mệt mỏi lòng anh, em có biết là Trường Giang đang từng lúc làm xao động tình cảm trong lòng anh không ? Bích Khuê, nếu như mà em vẫn bền biệt thì anh sợ rằng... anh sẽ không còn kiên nhẫn để mà chờ đợi nữa.

Lụy Tình

Chương 21

Đêm đã khuya dần, trong lòng chàng Khả Kỳ vẫn còn khóc thút thít. Thiện Văn dỗ dành, chàng bỗng nghĩ khôi hài rằng đây chính là tiếng ru của con gà trống. Con gà trống ấy dỗ con của mình :

- Ngủ đi Khả Kỳ ạ, rồi sáng mai dì sẽ trở về với con.

- Không, con sẽ không ngủ đâu. Con chờ dì về để hỏi tại sao dì đã gạt con.

Con gà trống thở dài bất lực. Nó biết tiếng ru của nó không ngọt ngào, êm ái, không du dương trầm bổng như con gà mái. Cuối cùng nó đành hỏi vu vơ :

- Con yêu dì lắm phải không Khả Kỳ ?

- Thế còn cha, cha không có yêu dì sao ?

- Chạ..

Văn ngập ngừng, chàng không trả lời được bởi rõ ràng trong chàng, tình cảm đang còn là một dấu hỏi. Khả Kỳ thở thở :

- Di đối với con thật là tốt. Di dẫn con đi chơi mua quà cho con, kể chuyện cho con nghe. Từ trước tới nay chưa có ai thương con như dì.

- Thế còn mẹ Bích Khuê, nếu như mà mẹ trở về, con sẽ chọn ai ?

- Con không biết. Nhưng mẹ đã bỏ con mà đi, chắc mẹ không thương con bằng dì đâu. Nhưng nếu được chọn, con muốn cả hai, mẹ và dì cùng ở với con.

- Nhưng nếu bắt buộc phải chọn một trong hai người, con sẽ chọn ai ?

- Thôi đi, con không chọn đâu, làm sao mà con có thể chọn được chứ ?

Cũng như con, Thiện Văn biết tình cảm của mình đang là một ngõ rẽ. Phân vân giữa sự chờ đợi mong manh và hạnh phúc đang có. Ai cũng nghĩ chàng là một người đàn ông thành đạt nhất. Họ đâu biết chàng cô đơn đã ba năm rồi.

Trường Giang cảm thấy rất là nhớ Khả Kỳ. Chẳng những nàng làm cho con bé quyến luyến mà ngược lại, chính nàng cũng thương nó.

Từ nhà cha trở về, người đầu tiên nàng gặp lại bà Quỳnh. Mặc dù nàng không phải là con dâu thật sự của bà ta, mặc dù sau này nàng sẽ ra đi, dù bà Quỳnh đã từng đối xử khắt khe với nàng. Nhưng nàng vẫn giữ lễ độ :

- Thưa mẹ ạ.

Giang chào. Bà Quỳnh nhìn nàng hỏi :

- Anh bên nhà có khỏe không ?

- Cám ơn mẹ, cha con khỏe nhiều rồi ạ !

Bà Quỳnh nhìn nàng một lúc rồi nói :

- Vắng con, Khả Kỳ nó buồn lắm ?

- Thế Khả Kỳ đâu rồi mẹ ?

- Nó chưa có xuống, chắc là còn ngủ - Để con lên thăm nó một chút.

Nói rồi, nàng đi lên lầu. Máy lúc gần đây nàng nhận ra chẳng những Thiện Văn thay đổi, mà bà Bích Quỳnh cũng dễ chịu hơn. Đã đến lúc nhà họ Lương chấp nhận nàng nhưng Giang không còn ở đây lâu được nữa. Nàng vì cha và vì không muốn hủy hoại tuổi trẻ của mình. Bỗng Giang nhớ bạn bè, nhớ thầy Kiệt, đã lâu rồi nàng không được gặp họ.

Trong phòng Khả Kỳ có cả Thiện Văn. Chàng đang đứng ngắm con gái của mình ngủ. Văn ăn mặc tươm tất, chắc là chuẩn bị đi làm. Nghe tiếng động, chàng quay lại nhìn nàng mỉm cười :

- Là em hả ?

- Khả Kỳ còn ngủ sao ?

- Suyt ! Đêm qua nó thức rất khuya.

Nàng nhẹ giọng trách :

- Sao anh để cho nó thức khuya chứ ?

- Anh làm sao ngăn được, nó nói là nhớ em.

Giang thở dài :

- Đâu không phải là cách đâu. Tôi không thể nào ở đây lâu hơn được nữa.

- Anh đã nói với con rồi.

- Nó bảo sao ?

- Khóc nhiều và rất giận em đã gạt nó.

Giang nhìn Khả Kỳ mà thấy thương vô cùng. Con bé mất đi tình thương của mẹ ngay từ nhỏ , thử hỏi nó làm sao mà không quyến luyến nàng ?

Có tiếng Thiện vẫn nảo lòng :

- Con bé sẽ không chịu nổi cú sốc này đâu. Nó bây giờ mến em còn hơn cả hình bóng Bích Khuê nữa.

Bất giác , Giang nhìn lên khung hình của Bích Khuê. Gương mặt lạnh lùng cao ngạo kia liệu sẽ ra sao, khi biết hình ảnh mình đang nhạt dần trong lòng những người thương yêu.

Vừa thấy nàng , con bé đã giận hờn quay nhìn đi chỗ khác. Trường Giang sà xuống cạnh nó trêu chọc :

- Thế nào Khả Kỳ , con giận đi đến độ không muốn nhìn mặt hay sao ?

- Con không biết đâu. Tại sao đi lại gạt con chứ ?

- Là đi không muốn làm cho con đau buồn , Khả Kỳ ạ.

Con bé bật khóc :

- Nhưng cuối cùng đi cũng bỏ con mà đi. Cuối cùng con cũng phải đau buồn mà thôi.

- Khả Kỳ , đi xin lỗi con. Đi ...

- Người lớn không có ai tốt cả ... - Con bé vừa khóc vừa nói - Cha hứa sẽ đưa mẹ Bích Khuê về với con , cuối cùng chẳng có. Đi hứa sẽ ở bên con, cuối cùng đi cũng bỏ con mà đi ...Hu ...hu ...

Trường Giang xúc động ôm con bé vào lòng. Nàng cũng rơi nước mắt vì nó :

- Đi không biết phải nói sao đây cho con hiểu Khả Kỳ ạ ! Nhưng mà đi có nỗi khổ của đi. Ở lại đây với con tất nhiên là đi rất muốn như thế. Nhưng còn tuổi trẻ của đi , còn tình cảm của cha con , còn có ông là cha của đi nữa. Tất cả bắt buộc đi phải ra đi , bắt đi phải xa con , Khả Kỳ ạ ! Ở lại đây, nói một cách nôm na , đi như là một con chim bị nhốt trong lồng vậy.

Khả Kỳ có vẻ nguôi ngoai khi thấy Trường Giang khóc. Nó ngẩng nhìn nàng , hỏi :

- Sao mà rắc rối quá vậy đi ?

- Nếu như đơn giản một chút thì đi không ngại gì mà không ở đây với con.

- Có nghĩa là ...

Trường Giang âu yếm vuốt tóc con bé :

- Nghĩa là đi phải ra đi. Nhưng đi hứa , đi sẽ thường xuyên trở về đây thăm

con , nếu như bà nội và con cho phép.

Con bé rúc vào lòng Trường Giang. Giọng nó gọi vừa tha thiết âu yếm , vừa tủi buồn vô hạn.

- Dì ơi ! ...

- Khả Kỳ , dì rất thương con , dì sẽ rất nhớ con , con có biết không ?

- Con cũng vậy , con thương dì và sẽ rất nhớ dì , dì ơi !

Thật dun rui làm sao , mới nhắc , mới nhớ đó đã thấy Tiểu Mi tới rồi. Hai cô bạn học ngày xưa kéo nhau ra vườn hoa tâm sự. Tiểu My mở đầu :

- Tao nghe nói mày không hạnh phúc , có phải không Trường Giang ?

Giang ngạc nhiên :

- Mày nghe ai nói mà kỳ vậy ?

My hỏi lại :

- Bộ không đúng sao ?

- Ồ thì ..đúng. Nhưng sao mày biết được ?

- Là thầy Kiệt nói với tao.

- Thầy Kiệt ?

- Mày ngạc nhiên lắm hả ?

Giang trầm ngâm nói :

- Thầy làm sao mà biết được chứ ?

- Chỉ có tình yêu mới khiến cho người ta quan tâm cho nhau. Nói cho mày biết , thầy lúc nào cũng lo lắng cho mày hết đó.

Giang nghe lòng mình xao xuyến. Nàng hoàn toàn có quyền cảm giác như thế bởi vì giữa nàng và Thiện Văn trong sáng. Tiểu My nhìn vào đôi mắt mơ màng của bạn hỏi :

- Mày đang nghĩ gì vậy Giang ?

- Tao ước được gặp thầy lúc này.

- Cái gì ? Mày ước gì mà kỳ cục vậy ?

- Không có gì kỳ chút nào đâu , nếu như mà mày biết chuyện của tao.

- Không bao lâu nữa tao và Thiện Văn sẽ ly dị.

Tiểu My kinh ngạc :

- Trời đất , gì mà lạ quá vậy ? Thảo nào thầy nói mày không có hạnh phúc.

Trường Giang đung đưa chiếc ghế xích đu , cử chỉ tinh nghịch y hệt cô học trò ngày nào :

- Nói như thế cũng không hẳn là đúng - Rồi nàng kể chuyện của mình cho bạn nghe - Mày cũng biết là Thiện Văn đã có một đời vợ , đúng không ?

Không đợi bạn trả lời nàng tiếp luôn:

- Đó là Bích Khuê. Và anh ta rất yêu vợ của mình.

- Nhưng bà ta đã bỏ đi rồi ?

- Thiện Văn vẫn còn mong một ngày Bích Khuê sẽ trở về.

- Vậy thì tại sao anh ta cưới mày ?

- Là vì con anh ta , vì bé Khả Kỳ cần có người chăm sóc , vì chiều theo ý muốn của mẹ , vì một người có địa vị như anh ta cần phải có vợ , vì anh ta biết tao không có yêu. Đó là tất cả lý do.

- Lý do sau cùng nghe có vẻ không xuôi tai lắm.

Trường Giang mỉm cười :

- Tao chưa từng thấy ai yêu vợ say đắm và chung tình như Thiện Văn này. Mặc dù Bích Khuê mất tích đã ba năm rồi nhưng anh ta vẫn nuôi hy vọng vợ sẽ trở về. Anh ta biết tao không yêu nên đã chọn tao để đóng một màn kịch vợ chồng.

- Nghĩa là ...

- Nghĩa là tao và anh ta chỉ có danh phận mà thôi.

- Trời đất ! - Tiểu My giơ cả hai tay lên trời. - Câu chuyện nghe sao mà hoang đường quá đổi.

- Nhưng lại có thật hoàn toàn.

- Thiện Văn sao mà hắn ta khủng quá đổi vậy và cả mày nữa , ai đòi lại đồng ý một vở kịch kỳ cục như vậy chứ ?

- Ngày xưa là vì mẹ tao.

- Nhưng bây giờ bác đã không còn nữa !

- Vấn đề bây giờ là ở chỗ Khả Kỳ , con bé rất mến tao , có ra đi cũng phải từ từ mới được.

Tiểu My lắc đầu nói :

- Câu chuyện của mày như một kịch bản vậy , Trường Giang ạ !

Giang mỉm cười hỏi :

- Khó tin lắm phải không ?

Tiểu My bỗng ghé tai bạn hỏi nhỏ :

- Vậy là mày vẫn còn con gái ?

Trường Giang đỏ mặt gắt :

- Cái con tiểu yêu , mày hỏi gì mà kỳ cục vậy ?

Tiểu My cười phá lên :

- Ha ... ha ... Thật không ngờ người ta có chồng mà vẫn còn con gái. Tao phải đi nói chuyện này với thầy Kiệt mới được.

Trường Giang cuống quýt :

- Trời ơi ! Mày định nói cái gì chứ ?

- Thì nói chuyện mày còn con gái ấy.

- Tao cấm mày ! Tiểu My , không được làm bậy nghe chưa.

- Sao lại bậy chứ ? Thầy Kiệt mà biết được được sẽ mừng quỳnh quáng lên cho coi !

- Trời ơi ! Tiểu My , tao năn nỉ mày mà , làm ơn đừng có nói với thầy nha.

Tiểu My bỗng đứng đứng lên rồi vụt chạy đi :

- Không được , tao nhất định phải nói cho thầy nghe - Tiếng con nhỏ còn

động lại - Yên trí đi , bà mai này không có đòi đầu heo đâu mà sợ.
 Trường Giang giậm chân thành thích , tức uất nhìn theo nhưng Tiểu My đã chạy mất tiêu. Xấu hổ , thẹn thùng và có một chút lo âu , hồi hộp nữa , nàng tự hỏi không biết thầy sẽ làm sao khi biết chuyện này ?
 Buổi chiều Giang đưa Khả Kỳ đi chơi gọi là trước khi đi hai dì cháu chia tay. Đi chơi vui là vậy nhưng con bé lúc nào cũng dàu dàu. Giang biết nó buồn , nàng thương con bé quá đỗi , nhưng chỉ có thể an ủi nó mà thôi.
 - Khả Kỳ ngoan , rồi dì sẽ trở về thăm con thường xuyên.
 Đôi mắt con bé đã lóng lánh nước :
 - Cũng đâu có bằng lúc dì ở với con.
 - Dì sẽ nói cha bớt công chuyện để dành thời gian cho con. Dì cũng nói bà nội để bà không đánh bài mà bỏ cháu của nội nữa.
 Con bé ôm tay nàng khóc , nước mắt tràn trên má nó :
 - Dì thật là tốt với con , chúng ta là một cặp dì ghẻ con chồng tốt nhất thế gian này.
 - Phải rồi , phải rồi ... Bởi vì Khả Kỳ là một đứa bé rất ngoan , rất dễ thương.
 Khả Kỳ đáp ứng :
 - Con ... không biết phải khen dì làm sao cho đúng đây.
 Trường Giang phì cười :
 - Thôi khỏi. Bây giờ tốt nhất là dì cháu mình vào quán ăn kem dừa.
 Họ vào quán , Trường Giang gọi hai phần kem dừa , bỗng có giọng nói :
 - Cho tôi một phần nữa chứ.
 Giang quay nhìn người vừa nói , nhận ra có một chút quen quen. Đó là một thiếu phụ còn khá trẻ và rất đẹp. Chiếc mũi cao ngự trị trên khuôn mặt thon thả và làn da trắng mịn màng , mái tóc búi cao cùng với trang phục quý phái làm toát lên vẻ đẹp cao sang , đài các và có một chút lạnh lùng , kiêu sa trong đôi mắt.
 Thiếu phụ mỉm cười , hỏi với giọng rất khẽ :
 - Sao , không nhận ra tôi ư ?
 Nhìn nụ cười này , Trường Giang mới sực nhớ ra !
 - Bích Khuê !
 - Phải , là tôi đây. Tôi có thể ngồi được không ?
 Qua một phút lúng túng , Trường Giang lấy lại bình tĩnh :
 - Mời chị ngồi.
 Bích Khuê kéo ghế ngồi cạnh Khả Kỳ , nàng hỏi băng quơ :
 - Hai người có vẻ thân thiết dữ ?
 - Khả Kỳ ! - Trường Giang trang nghiêm nói - Đó là mẹ của con đó Khả Kỳ ạ !
 Con bé có vẻ xúc động , nó nhìn chằm chằm Bích Khuê nhưng không nói gì cả. Trông con bé lúc này thật tội , dường như nó muốn gọi mẹ , muốn bắt

khóc nhưng không làm được. Trong khi đó , Bích Khuê vuốt tóc nó âu yếm :

- Con gái của mẹ lớn quá và xinh đẹp nữa.

Khả Kỳ bỗng hỏi , không ai ngờ nó hỏi được như thế trong lúc này :

- Tại sao mẹ bỏ con mà đi ?

Bích Khuê có vẻ lúng túng , gương mặt nàng cau lại rồi lập tức thư giãn.

Khuê cười nói :

- Là mẹ có nỗi khổ của mẹ , con ạ !

Lúc này Khả Kỳ mới bật khóc , nó khóc được và khóc ngon lành. Vừa khóc , nó vừa nói trong nước mắt - Mẹ đã bỏ con mà đi , bây giờ còn trở về đây làm gì nữa ?

- Coi kìa Khả Kỳ ! - Trường Giang chen vào - Con không được hỗn với mẹ như vậy - Con không có hỗn , con chỉ nói sự thật mà thôi.

- Mẹ biết , mẹ biết là mẹ có lỗi với con. Cho nên hôm nay mẹ mới trở về đây mà đón con theo mẹ.

Trường Giang nhìn sững người đàn bà trước mặt :

- Chị không phải trở về luôn à ?

Giọng Bích Khuê chế nhạo :

- Yên tâm đi cô bé ! Tôi không có ý định về giành của cô địa vị béo bở ấy đâu , tôi chỉ có muốn bắt Khả Kỳ mà thôi.

- Nhưng mà ...

- Nói thật , tôi không có mê cái chỗ đó đâu , một nơi có thể gọi là địa ngục.

Trường Giang đã lờ mờ đoán được phần nào câu chuyện. Bích Khuê ngày xưa có thể vì chán ghét cuộc sống tẻ nhạt ở nhà họ Lương nên đã bỏ ra đi.

Giang nói một câu thăm dò :

- Vậy thì chị đã bỏ con chị Ở địa ngục ấy suốt ba năm qua ?

- Thì bây giờ tôi trở về để rước nó đây. Hãy nói với Thiện Văn , ngày mai nhin chút thời giờ vàng ngọc của anh ta ở nhà để tiếp chuyện tôi.

Lúc ấy tiếng còi xe thúc giục ở bên ngoài , Bích Khuê hấp tấp đứng lên :

- Tạm biệt , ngày mai chúng ta sẽ gặp lại.

Nàng bỏ đi như chạy , quên cả việc nói với con một lời. Nhìn cử chỉ ấy , Trường Giang biết ngay là cô ta không hề yêu con của mình. Bên ngoài , nàng nhìn thấy Bích Khuê lên xe của một người đàn ông khá đẹp trai , họ cùng lao vút đi. Nàng lờ mờ nhận ra cái dáng quen thuộc của người đàn ông ấy.

Thiện Văn nóng ruột nhìn đồng hồ đeo tay :

- Hai người họ đi đâu mà lâu dữ không biết ?

Bà Quỳnh nhìn con , đột nhiên hỏi :

- Hai vợ chồng con cưới nhau bấy lâu , sao mẹ không nghe tin mừng gì hết vậy ?

Thiện Văn gượng cười :

- Chắc là phải chờ một thời gian nữa mẹ ạ !
- Mẹ thấy các con dường như không thân thiện lắm !
- Dạ đâu có , mẹ.
- Thiện văn - Bà Quỳnh đột nhiên nghiêm trang.
- Dạ , mẹ gọi con.
- Mẹ biết con còn thương nhớ Bích Khuê , nhưng mà đã ba năm rồi không có tin tức gì của nó , mẹ nghĩ chắc là không còn hy vọng gì nữa. Con bây giờ đã cưới Trường Giang rồi , mẹ muốn con phải đối xử tốt với nó.

Thiện văn ngạc nhiên nhìn mẹ hỏi :

- Chẳng lẽ mẹ quên Bích Khuê rồi sao mẹ ?
- Mẹ còn nhớ chứ ? Bích Khuê là đứa con gái kỳ lạ , nó gieo vào lòng chúng ta một ấn tượng khó mà quên được. Một ấn tượng mà cho tới bây giờ , suy nghĩ lại mẹ không biết là tốt hay xấu nữa. Ban đầu , mẹ cưới Trường Giang cho con , chỉ vì không muốn nhìn thấy con đau buồn vì cô đơn nữa.

Dừng lại một chút , ngược nhìn khung ảnh Bích Khuê trên tường , bà Quỳnh nói tiếp :

- Mẹ muốn con hãy dẹp bỏ tất cả hình ảnh Bích Khuê trong ngôi nhà này. Từ ngày Trường Giang bước chân vào đây , nó đã được lòng Khả Kỳ và làm cho mẹ cảm thấy có lỗi với nó. Chúng ta thật vô ý khi đã có Trường Giang rồi mà vẫn còn lưu lại hình ảnh Bích Khuê , đem Bích Khuê ra để mà so sánh với nó.

Thiện Văn thở dài. Đến như mẹ mà con yêu mến Trường Giang thì thật lòng không còn gì để nghi ngờ nữa. Thiện Văn biết chàng lầm lẫn khi vì hình ảnh Bích Khuê mà bỏ rơi Trường Giang trong suốt thời gian qua. Bây giờ muốn hàn gắn với nàng thật không phải là chuyện dễ dàng gì.

Thiện văn quyết định là bắt đầu từ hôm nay , chàng sẽ làm lại từ đầu , sẽ chinh phục Trường Giang như một chàng trai chinh phục cô gái mình yêu vậy.

Thiện Văn đột nhiên hỏi điều chàng vừa suy nghĩ trong lòng :

- Mẹ ơi , nếu như bây giờ Bích Khuê trở về thì mẹ sẽ chọn ai ?
- Mẹ nghĩ mẹ đã già rồi. Nếu có điều éo le ấy xảy ra thì ... mẹ sẽ để ba người tuổi trẻ các con tự mà giải quyết với nhau.

Hai mẹ con trò chuyện một lúc nữa thì Trường Giang và Khả Kỳ về tới.

Thấy con khóc , Thiện văn lo lắng :

- Có chuyện gì xảy ra vậy ?

Khả Kỳ ứa vào lòng cha khóc ngon lành :

- Cha ơi ...

- Khả Kỳ ngoan , ai làm cho con khóc vậy chứ ? Chiều nay cha về sớm định đưa dì và con đi chơi , không ngờ ở nhà hai người đã đi chơi trước rồi.

Chàng ngẩng nhìn Trường Giang , ý muốn hỏi nàng xem chuyện gì đã xảy ra

, bà Quỳnh cũng nhìn nàng chờ đợi. Giang tự hỏi hai mẹ con họ sẽ phản ứng ra sao khi biết chuyện này.

Giang từ từ nói , nàng rất bình tĩnh , thậm chí còn cười nữa :

- Ý định tốt đẹp của anh chắc là không còn cơ hội thực hiện nữa rồi ...Ngày mai chị Bích Khuê sẽ về đây.

Thiện Văn nhìn sững nàng , gương mặt liên tục biến đổi , mãi một lúc chàng mới nói :

- Em không nên đùa như vậy.

- Tôi không có đùa , đó là sự thật.

Thiện Văn vẫn chưa tin , chàng lay con gái hỏi :

- Khả Kỳ , con nói cho cha biết , có thật là con đã gặp mẹ không ?

- Phải đó cha - Khả Kỳ mếu máo khóc - Mẹ trở về và đòi bắt con đi.

- Mẹ đòi bắt con ?

- Tôi nghĩ vì chị ấy chưa biết mối quan hệ của chúng ta nên mới nói như vậy. Thiện Văn , anh hãy yên tâm , ngày mai tôi sẽ giải thích với chị ấy giúp anh.

Bà Quỳnh bỗng hỏi :

- Con nói thế là sao , giữa con và Thiện văn còn có mối quan hệ nào nữa ?

- Thiện Văn , tôi nghĩ là chúng ta không nên giấu mẹ nữa - Nàng quay sang bà Quỳnh - Thừa mẹ ... không , có lẽ con nên gọi bằng bác gái mới phải ...

Rồi nàng bắt đầu kể chuyện của mình và Thiện văn bấy lâu nay. Tưởng nghe xong câu chuyện này bà Quỳnh sẽ mừng lắm , nhưng không , bà chỉ nói sau một tiếng thở dài :

- Các con thật là nông nổi quá. Tại sao lại đem hôn nhân ra làm trò đùa như vậy chứ ?

- Nhưng đâu sao bây giờ cũng là một kết thúc tốt đẹp. Anh Thiện Văn có cơ hội đoàn tụ với vợ , bé Khả Kỳ sẽ được sống chung với cả cha lẫn mẹ , chị Bích Khuê sẽ trở về với cương vị của mình trong nhà này.

Gian phòng bỗng phút chốc chìm trong vắng lặng. Cuối cùng , bà Quỳnh đứng lên nói :

- Thiện Văn , như mẹ đã nói , mẹ để cho ba tụi con tự quyền quyết định tương lai của mình.

Thiện Văn gọi mẹ lúc mẹ chàng đã đi rồi :

- Trường Giang , tôi ...

- Anh không cần phải ray rút về tôi - Trường Giang cắt lời Văn - đây là kết quả mà tôi mong đợi.

Văn ngáp ngừng :

- Chẳng lẽ ... em không hề ... cảm thấy.

- Tôi hoàn toàn không có cảm giác gì cả.

Nàng khoan thai đi về phòng , ung dung như chẳng có việc gì xảy ra cả.

Nhưng cuối cùng nàng đứng sững lại vì tiếng gọi của Khả Kỳ.

- Dì ơi !

Con bé tuột khỏi tay cha , lao nhanh vào vòng tay dang rộng chờ đợi của Trường Giang. Nó bật khóc trong lòng nàng :

- Khả Kỳ , tại sao mà con khóc ?

- Dì đừng bỏ con , đừng bỏ con dì ơi.

- Dì đâu có bỏ con bao giờ. Khả Kỳ , dì chỉ trở về nơi ở của dì mà thôi.

Con bé càng khóc dữ hơn , làm Trường Giang cũng xúc động vì nó , giọng nàng nghẹn nghẹn :

- Con nghe dì nói nè Khả Kỳ. Mẹ con đã trở về rồi. Mẹ ruột của con, tất nhiên là sẽ thương yêu con lo lắng cho con. Còn dì , dì không thể nào ở lại đây được nữa , con có biết không ?

- Nhưng nếu cha và bà nội yêu cầu , dì có ở lại với con không ?

Trường Giang không ngẩng nhìn lên nên không nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Thiện Văn , nàng lắc đầu nói :

- Dì rất tiếc Khả Kỳ ạ ! Nhưng đó là số mệnh , dì không ở đây suốt đời với con được.

Đứa bé bỗng vùng khỏi tay nàng , giọng nó vừa buồn vừa tủi , đầy trách móc giận hờn :

- Con biết mà , dì đâu có thương con - Nói đi nói lại , cuối cùng dì chỉ muốn bỏ con mà thôi.

- Không phải đâu Khả Kỳ ...

- Con không biết ...

Khả Kỳ vừa khóc vừa chạy lên lầu , mặc tình tiếng gọi của Trường Giang phía sau. Nhìn theo con bé , Trường Giang thấy thương nó quá đỗi. Nàng muốn đi theo để an ủi , nhưng chợt nghĩ làm như vậy sẽ càng thêm quyến luyến. Lúc ấy Thiện Văn đã đứng lên , bước chân chàng khập khiễng đi về phía cầu thang. Giọng Văn không cảm xúc , không biểu hiện gì cả.

- Để anh an ủi nó.

Không biết Thiện Văn đang nghĩ gì , đang vui hay buồn trước sự việc xảy ra này ? Trường Giang lắc đầu , cố xua mọi ý nghĩ trong đầu. Dẫu sao màn kịch cũng sắp đến hồi kết thúc , một kết cục tốt đẹp dành cho nàng.

Thiện Văn bước vào phòng con , thấy nó ngồi khóc trên giường , đôi vai bé nhỏ run run theo từng tiếng nấc. Tội cho nó quá , chàng ôm nó vào lòng , đầm ấm gọi tên con :

- Khả Kỳ ...!

- Cha ơi !

Nó gọi chàng mà giọng nghẹn ngào đến tội , Thiện Văn buồn buồn hỏi :

- Tại sao con khóc Khả Kỳ ? Ngày mai mẹ sẽ về với con , chả lẽ con không vui mừng sao ?

- Nhưng mà con mất dì , dì sẽ bỏ con mà đi.
- Vậy thì con thương ai hơn , con thích ai hơn trong hai người , mẹ và dì ?
- Thế còn cha - Con bé bỗng hỏi lại - Cha có vui mừng khi mẹ trở về không , cha thương ai hơn giữa dì và mẹ ?

Thiện Văn sững sờ trước câu nói của con và cũng chính là câu hỏi của lòng chàng. Cuối cùng Văn đáp , như là giải đáp tình cảm của mình :

- Người đầu tiên cha thương là mẹ con , người ở trong lòng cha mấy năm qua cũng là mẹ con. Còn dì , dì chỉ mới có trong lòng cha gần đây mà thôi. Khả Kỳ , nếu phải chọn chúng ta không thể nào bỏ người mẹ đã sinh ra con , đã từng sống với cha con mình suốt quãng đời dài.

- Nhưng còn dì thì sao hả cha ?

- Dì là người dì tốt , rất tốt. Khả Kỳ , cha muốn con không nên giận dì , đừng làm cho dì buồn trước khi mà dì đi khỏi nhà ta. Cha có thể bảo đảm với con , ngoài tình thương của cha và bà nội , dì chính là người thương yêu con nhiều nhất.

- Dạ , con biết rồi cha. Bây giờ mình phải làm sao đây ?

- Chúng ta hãy qua phòng của dì đi.

Dẫu đẹp hay xấu , vui hay buồn thì vẫn gọi là kỷ niệm. Trường Giang trước giờ phút chia tay này , nàng không khỏi phải nhớ lại những gì đã xảy ra cho nàng trong gia đình họ Lương. Điều làm nàng thành công và hãnh diện nhất là đã thay đổi được bầu không khí giá lạnh trong gia đình họ Lương này.

Còn đang nghĩ vẩn vơ thì có tiếng gõ cửa , cha con Thiện Văn bước vào , Trường Giang nhìn họ mỉm cười hỏi :

- Thế nào , anh đã chuẩn bị cho buổi tiếp đón ngày mai chưa ?

- Có gì mà phải chuẩn bị chứ ?

Thiện Văn yếu ớt trả lời. Chàng biết, nếu như mà Bíc Khuê trở về sớm hơn một tháng thì có lẽ người vui mừng nhất là chàng. Nhưng mà niềm vui ấy bây giờ đã có bóng hình Trường Giang trong ấy.

Lụy Tình

Chương 22

Văn cười gượng:

- Anh đưa Khả Kỳ đến đây để mà xin lỗi em đấy, Trường Giang.

- Dì ơi, con thật có lỗi với dì.

Nàng ôm con bé vào lòng, hôn lên má nó.

- Dì đâu có giận con bao giờ. Bé con, sau này con sẽ chính là người làm dì

nhớ thương nhiều nhất.

- Thế còn cha, dì có nhớ cha của con không ?

Nàng bỗng ngược nhìn Thiện Văn , ở chàng không còn là ánh nhìn băng lạnh ngày nào nữa, giờ đây nó đã trở nên nồng nàn, tha thiết hơn. Nàng nói thật bình thản:

- Tất nhiên dì sẽ nhớ tất cả, nhưng ưu tiên thì vẫn là con.

Thiện Văn nói:

- Từ ngày đám cưới, anh chưa đưa em đi chơi bao giờ, hôm nay nhân dịp này, chúng ta ba người ra ngoài chơi một bữa, có được không ?

Nàng từ chối:

- Đâu cần thiết phải như vậy, anh Văn.

Lần đầu tiên Văn nghe nàng gọi tên mình một cách thân mật. Chàng dường như rất xúc động:

- Coi như là ... một ân huệ cho cha con anh, có được không ?

Giang không còn cách từ chối nữa:

- Sao mà lớn lao quá vậy. Thôi được ...

- Em thay đồ, để anh lo cho Khả Kỳ được rồi.

Trường Giang nhìn thấy vẻ chờ đợi của họ, nổi mong chờ suốt ba năm của cả gia đình họ Lương, từ bà Bích Quỳnh, Thiện Văn cho đến những người làm trong nhà và cả bé Khả Kỳ nữa.

Trên tường khung hình Bích Khuê vẫn còn treo ở đó. Nàng về thật đúng lúc, nếu chỉ trễ một chút nữa thôi thì đã lỡ làng rồi.

Cuối cùng sự chờ đợi cũng chấm dứt. Từ ngoài cửa có tiếng chị Trúc kêu lên đầy vẻ mừng rỡ, hân hoan:

- Bà chủ ơi! Cậu Hai ơi ! Mợ Hai về rồi nè, về rồi đây nè.

Bích Khuê lộng lẫy xuất hiện ở ngưỡng cửa, xinh đẹp và chải chuốt một cách cố ý. Thiện Văn nhìn sững vợ, người vợ đã không nói một lời vô cớ rời xa chàng những ba năm trời.

Bích Khuê dường như đi vào nhà, đến trước mặt bà Quỳnh, nàng cúi đầu:

- Chào mẹ ạ!

Bà Quỳnh gật đầu, mắt chớp chớp nhìn đứa con dâu bà rất yêu, rất thích một cách xúc động. Rồi Bích Khuê nhìn sang Thiện Văn , lúc này chàng đã đứng lên, họ nhìn nhau một thoáng Văn cũng xúc động nói:

- Em vẫn như xưa, không có gì thay đổi cả.

Bích Khuê mỉm cười, nụ cười làm gương mặt nàng bớt băng giá hơn. Giọng nàng trầm lặng:

- Còn anh thì thay đổi nhiều, già hơn một chút , nhưng có vẻ hạnh phúc hơn.

- Nàng nhìn sang Trường Giang , khẽ gật đầu rồi nói - Hôm qua chúng em đã gặp nhau rồi.

- Em ngồi xuống đi, câu chuyện ba năm của chúng ta không thể nào đứng

mà nói hết đầu.

- Con xin phép mẹ.

Rồi nàng ngồi xuống sau cái gập đầu của bà Quỳnh. Nàng cử động rất nhẹ nhàng, đôi chân tuyệt đẹp trong màu vớ bắt chéo vào nhau. Tất cả những cử chỉ ấy là sự hoàn hảo mà nàng đã học được ở bà Quỳnh, một điều mà Trường Giang không bao giờ làm được.

Nàng nhìn con gái, giọng nói triu mến:

- Khả Kỳ, sang đây cho mẹ Ôm một chút coi nào.

Con bé ngập ngừng trong vòng tay Trường Giang. Giang đẩy con bé:

- Sang với mẹ đi con.

- Không. Di sắp đi rồi, con muốn ở lại bên di.

Giọng con bé chỉ có hai người nghe, Trường Giang xúc động đến tê người.

Nàng những muốn siết chặt con bé vào lòng, hôn nó một cách thân thiết, nhưng mà ở đây thì không được.

Tiếng bà Quỳnh:

- Con chào mẹ đi Khả Kỳ.

Trường Giang đành phải nói:

- Tâm lòng của con, di biết rồi Khả Kỳ ạ. Con qua với mẹ đi.

Ngập ngừng một chút rồi con bé cũng bước đi. Nhưng nó dừng lại trước khi bàn tay vớ ra của Bích Khuê chạm vào nó:

- Thừa mẹ ạ!

Con bé chỉ nói có bấy nhiêu liền quay lại với Trường Giang làm tất cả cùng ngõ ngang và làm cho Bích Khuê ngượng ngùng. Gương mặt nàng sầm lại nhưng chỉ một loáng rồi trở lại với vẻ tươi cười:

- Cũng đúng thôi, đã ba năm rồi còn gì.

Thiện Văn không còn chịu đựng được nữa, chàng nôn nóng hỏi:

- Thế ba năm qua em đi đâu ?

Tất cả cùng lắng nghe, chờ đợi câu trả lời, giải đáp mà ba năm rồi không ai giải thích được.

Bích Khuê bình tĩnh lạ lùng, nàng từ từ nói:

- Chuyện của ba năm về trước những tưởng không cần phải nói ra bây giờ, chuyện cần nói là câu chuyện của chúng ta ngày hôm nay.

- Câu chuyện ngày hôm nay là nguyên nhân sự vắng mặt không lý do của em suốt ba năm. Tất cả mọi người ở đây ai ai cũng mong chờ để mà nghe lời giải thích của em.

Bà Quỳnh thêm vào:

- Cả nhà ta thắc thỏm, lo âu, chờ đợi con suốt ba năm qua, con có biết không Bích Khuê ?

- Cảm ơn mẹ đã lo lắng cho con, nhưng chính con cũng chờ đợi anh Văn suốt ba năm.

Tất cả cùng sững sờ kinh ngạc vì câu nói của Bích Khuê. Tại sao có chuyện chờ đợi kỳ cục như vậy chứ ?

Bích Khuê nói trong sự căng thẳng của cả những người đang có mặt trong phòng khách.

- Nhưng chuyện ấy để sau hãy nói, bây giờ con xin được nói mục đích sự trở về của con hôm nay ... là con muốn bắt Khả Kỳ ...

Sự xúc động tràn ngập trên nét mặt bà Quỳnh, Thiện Văn và cả bé Khả Kỳ nữa. Mãi một lúc Văn mới nói dứt đoạn:

- Em ... muốn bắt ... con ?

- Phải. Bởi vì anh đã có vợ, quyền nuôi con bây giờ là của em.

- Nhưng mà ...

Thiện Văn ngập ngừng nhìn sang Trường Giang , cô gái biết là đã đến lúc mình cần phải nói:

- Chị Bích Khuê , tôi có một vấn đề cần phải giải thích với chị.

- Hãy nói đi, tôi đang chờ nghe đây.

Thế rồi Trường Giang kể câu chuyện giả hôn của nàng và Thiện Văn.

Gương mặt Bích Khuê biến đổi từng lúc. Trường Giang nhìn thấy ngoài vẻ kinh ngạc, còn có cái gì đó hoang mang, lo âu trên gương mặt tuyệt đẹp của cô ta.

Khi nàng kể xong, Bích Khuê bật cười nhưng rất lạnh lùng:

- Câu chuyện của các người thật là hoang đường quá.

- Nhưng đó là sự thật - Thiện Văn hấp tấp chen vào - Bích Khuê , hoàn toàn không phải là giả dối đâu.

- Chắc chắn anh không tìm được người ủng hộ đâu, Thiện Văn ạ.

- Anh không cần ai ủng hộ hết, chỉ cần em tin anh là đủ rồi.

- Rất tiếc, em không thể nào tin anh được. Trên phương diện luật pháp, anh đã có vợ rồi thì con sẽ do em nuôi.

Thiện Văn nhìn sững vợ, chàng có vẻ đau đớn:

- Tại sao mà em cứ quyết liệt đòi bắt con vậy chứ ?

- Bởi vì anh đã tái giá. Xưa nay - Nàng quay sang Trường Giang - Xin lỗi nha cô Giang, nếu như lời tôi nói làm cho cô phật lòng - Xưa nay không có dì ghẻ nào tốt với con chồng cả. Em không muốn con em phải khổ.

Khả Kỳ bỗng xen vào:

- Nhưng dì Giang rất tốt với con.

- Con khờ lắm Khả Kỳ ạ! Một đứa bé như con thì làm sao biết phân biệt thế nào là tốt, thế nào là xấu chứ ?

- Tôi không cho mình là tốt ... - Trường Giang nghiêm trang nói - Nhưng điều mà tôi có thể nói và làm được bây giờ là tôi sẽ ký đơn ly dị và trả Thiện Văn về cho chị.

- Không cần đâu, đó không phải là mục đích của tôi.

- Tôi không cần biết mục đích của chị là gì. Nhưng dù có chị hay không, tôi và anh Văn vậy ly dị.

- Tùy cô, nhưng tôi thì không thể trở về.

- Chị Bích Khuê, tôi khuyên chị ...

- Thôi đủ rồi ...

Tiếng thét đột ngột của Thiện Văn làm ai cũng giật mình. Nhìn lại mới thấy gương mặt Thiện Văn nhăn nhúm vì đau khổ, trông rất khó coi, gương mặt ấy và đôi mắt ấy trừng trừng nhìn Bích Khuê.

- Em nói đi, tôi muốn biết lý do vì sao ba năm qua em bỏ nhà ra đi ?

Bích Khuê rất lạnh lùng:

- Điều ấy không liên quan tới anh.

- Tại sao lại không liên quan tới tôi ? - Thiện Văn đứng bật lên, chàng lớn tiếng vì rõ ràng là Văn rất xúc động - Tại sao khi tôi là chồng của em, khi cả gia đình này thương mến em, khi cả nhà họ Lương từ mẹ tới tôi cho đến những người làm trong nhà, ai ai cũng mong ngóng đợi chờ em. Em nói đi, tại sao, tại sao chứ ?

Im lặng ... Rồi giọng Văn tiếp tục, có đôi lúc nghẹn ngào vì xúc động:

- Cả gia đình này ba năm qua vì em mà buồn bã, vì em mà con chúng ta phải sống rất cô đơn. Và cũng chính vì em mà tôi đã đánh mất đi hạnh phúc của mình.

Nói câu này, ánh mắt chàng nhìn Trường Giang khiến nàng hiểu trọn vẹn ý nghĩa của nó. Nàng quay mặt đi, lảng tránh tia nhìn muộn màng ấy của Thiện Văn.

Bích Khuê rất lạnh lùng:

- Cám ơn tất cả những cái dành cho tôi ấy của anh Thiện Văn ạ!

- Em không có quyền cợt đùa trên tình cảm của tôi.

- Tình cảm! - Bích Khuê tiếp tục mỉa mai - Tôi chưa bao giờ thấy ai có thứ tình cảm lạ lùng như anh.

Rồi nàng nhìn thẳng vào Thiện Văn, hết sức nghiêm trang nói:

- Thiện Văn, tôi không có muốn nói ra lý do vì sao tôi phải ra đi nhưng vì anh muốn biết thì tôi phải nói. Đúng, nhất định tôi phải nói để anh tự biết mình là một người đàn ông tật nguyên.

Thiện Văn trừng trừng mắt nhìn Bích Khuê. Tức giận và đau đớn hằn sâu trên mặt chàng. Rõ ràng câu nói của Bích Khuê là quá đáng. Trường Giang thấy bất bình cho nỗi đau của Thiện Văn, nàng muốn can thiệp nhưng Bích Khuê đã nói tiếp:

- Không phải tôi nói thể xác của anh đau, mà là tâm hồn đấy. Anh là người đàn ông có tâm hồn bị thương tật. Vậy thì kể ra cả thể xác và tâm hồn của anh đều không có lành lặn.

Thiện Văn rít lên, đây là lần đầu tiên Trường Giang thấy chàng giận dữ đến

như vậy.

- Nói, cô hãy nói đi, hãy nói cái chỗ thương tật của tôi.

- Dĩ nhiên là tôi sẽ nói. Anh còn nhớ không:

đám cưới của chúng ta vào mùa xuân, cho đến ngày tôi ra đi thì vừa đúng năm năm. Lúc về làm vợ anh, tôi vừa tròn hai mươi tuổi.

Thiện Văn có vẻ mơ màng. Những ngày tháng hạnh phúc được nhắc lại làm ngây dại trái tim và tâm hồn đang rỉ máu của chàng.

- Hai mươi tuổi được người ta cưới về làm vợ, đó là lúc tôi đem mơ ước của mình dệt thành mộng đẹp. Nhưng hồi ơi! ... - Bích Khuê có vẻ đau đớn, xót xa. Nhìn nàng, Trường Giang biết đó là những xúc cảm rất thật - Anh là người chồng không có tình cảm. Anh có còn nhớ không ?

- Hai năm dài chung sống, anh có được mấy lần đưa tôi đi dạo phố, có mấy đêm anh về trước mười hai giờ ? Và suốt năm năm dài ấy, anh nhớ lại xem, thời gian mà anh dành cho tôi, người vợ của anh có được là bao nhiêu ?

Thiện Văn nghẹn ngào phân bua:

- Nhưng nào phải anh ăn chơi trác táng gì đâu ?

- Phải, anh không có ăn chơi, không rượu chè cờ bạc. Nhưng anh lúc nào cũng chăm lo công việc của mình, anh chú tâm vào sự nghiệp đến độ quên đi tất cả.

- Nhưng là anh lo cho tương lai của anh, của em, và của con chúng ta.

- Anh lầm rồi, cái mà người vợ cần không phải chỉ có sự nghiệp mà còn có tình cảm, còn có sự nồng nàn quấn quýt ... Những đêm đi làm mệt mỏi trở về, anh nhớ lại xem, thời gian anh dành cho tôi có được bao nhiêu ?

Thiện Văn nhìn sững vợ. Chàng không biết phải nói sao khi vấn đề tế nhị ấy được nàng nói ra một cách thẳng thắn và rất đúng sự thật.

Đau đớn, thật là đau đớn cho chàng. Rất lâu chàng mới nói được một câu:

- Em đòi hỏi ở tôi nhiều quá.

- Có thể tôi quá đáng trong những đòi hỏi nhưng anh cũng phải công nhận là anh đã có lỗi với tôi. Nhưng chẳng phải chỉ có bao nhiêu đó mà thôi đâu.

Quay sang bà Quỳnh, Bích Khuê nhã nhặn nói:

- Xin lỗi mẹ, nếu như những lời nói sau đây của con có gì không phải.

- Chẳng lẽ bà già này cũng mang lỗi với con nữa sao ?

- Con còn nhớ những năm tháng con làm dâu của mẹ, nhớ một cách rõ ràng và không bao giờ quên được.

Nàng dừng lại một chút để sắp xếp, bà Quỳnh giục:

- Hãy nói tiếp đi.

- Con biết không phải là mẹ ghét con, nhưng vì cách giáo dục của mẹ, vì khuôn phép của gia đình đã làm con ngột thở suốt năm năm. Ở trong nhà này con luôn luôn bị gò bó bởi những phép tắc mà mẹ đặt ra. Nào là cách đi đứng, cách nói chuyện, cách ăn mặc và ngay cả cách dùng cơm nữa, ở đây

phải đi ngủ đúng giờ và phải dậy đúng giờ, phải biết lúc nào nên nói và lúc nào không thể nói. Có quá nhiều những phép tắc, lễ nghi mà con phải cố gắng hết sức để tuân phục, để làm mẹ vui lòng. Trong khi đó Thiện Văn lại lạnh lùng xa cách làm con cảm thấy quá cô đơn. Cuối cùng, con đã không chịu đựng được và đã ra đi.

Bích Khuê dừng lại, bức màn bí mật ba năm đã được vén lên. Bà Quỳnh và Thiện Văn im lặng như những bức tượng hóa thạch. Sự thật phũ phàng được nói lên, mà họ, chính họ không thể nào tự tha thứ cho mình được. Điều mà Trường Giang ý thức được lúc này là nàng rất cảm thông với Bích Khuê.

Phải, những gì mà Bích Khuê vừa nói là cảm giác của Trường Giang trong thời gian qua. Thì ra Thiện Văn không chỉ lạnh lùng với nàng mà ngay cả Bích Khuê ngày xưa cũng vậy. Đó là cá tính, là thói quen của nàng.

Nhưng sao nàng vẫn thấy ở Bích Khuê có cái gì đó không phải. Rõ ràng Bích Khuê là người có cá tính rất mạnh. Những đòi hỏi của nàng tế nhị nhưng rất quyết liệt và cuối cùng nàng đã bỏ nhà ra đi.

Vấn đề là ở đây, nàng ra đi và bỏ luôn cả con gái của mình. Càng nghĩ, Trường Giang càng thấy bất nhẫn quá. Và hôm nay cũng vậy, cách thức mà Bích Khuê trở về đòi con cũng có cái gì đó lạnh lùng, không giống như một bà mẹ thương con chút nào cả.

Bích Khuê nói tiếp:

- Thiện Văn, tất cả những gì có thể nói được tôi đều nói cả rồi. - Nàng nhìn sang Khả Kỳ - Tôi rất thương con tôi nên suốt ba năm qua tôi chờ đợi anh kết hôn để mà chính thức về đây đòi quyền được nuôi Khả Kỳ. Đó là mục đích của tôi hôm nay.

Thiện Văn lẩm bẩm nói một cách vô thức:

- Không ai ... không ai có thể chia rẽ cha con tôi được đâu.

- Nhưng tôi nhất định sẽ làm được điều đó.

- Đừng có hòng! - Thiện Văn thét lớn, mắt chàng long lên trông rất dễ sợ.

Trường Giang vội can thiệp:

- Chị Khuê, những điều chị vừa nói ra, không dễ chịu với anh ấy chút nào cả. Hay là chị hãy quay lại vào một dịp khác, chúng ta sẽ bàn bạc sau.

Suy nghĩ một chút, Bích Khuê gật đầu:

- Cũng được, ngày mai tôi sẽ quay lại.

- Tôi tiễn chị.

Hai người đàn bà cùng đi ra ngoài. Thiện Văn bỗng nói với theo:

- Bích Khuê, cô đừng trở lại vô ích, Khả Kỳ không có đi theo cô đâu.

Giọng Bích Khuê dứt khoát:

- Tôi nhất định sẽ giành lại con tôi.

Lát sau họ lại song song với nhau trên con đường dẫn ra cổng chính. Bích Khuê nhìn quanh rồi nói băng quơ:

- Ở trong ngôi nhà sang trọng thế này thì sướng thật, nhưng ...

Nàng không nói nữa. Trường Giang chợt hỏi:

- Chị nói thật đi, chị trở về đây với mục đích gì ?

Bích Khuê dừng lại, có một chút bối rối trong mắt mình:

- Tại sao cô lại hỏi như vậy ?

- Bởi vì chị thật sự không có thương yêu bé Khả Kỳ.

Lần này thì Bích Khuê dừng hẳn lại, nàng nhìn chăm chú vào Trường Giang hỏi:

- Vậy thì theo cô, tôi vì cái gì ?

Trường Giang cũng nhìn thẳng vào mắt đối phương, trầm tĩnh trả lời:

- Vì cái gì à ? Ngày mai chính chị sẽ nói cho tôi biết.

- Vậy thì hãy chờ ngày mai đi.

Ra khỏi cửa, Bích Khuê vẫy một chiếc xích lô, nói tên đường rồi cả người và xe cùng lao đi. Mục đích của Bích Khuê là gì thì Trường Giang chưa biết, nhưng có một điều chắc chắn là, cô ta không hề thương yêu con mình thật lòng.

Trường Giang dừng lại một chút khi thấy Thiện Văn ôm Khả Kỳ trong lòng và hai cha con cùng khóc. Văn ôm siết con, nghẹn ngào nói:

- Khả Kỳ ơi, đừng có bỏ cha nghe con!

- Tại sao mà gia đình mình phải chia ly như thế này hở cha ? Dì thì đòi bỏ đi, mẹ lại muốn bắt con phải xa cha, tại sao gia đình chúng ta không sống vui vẻ với nhau hở cha ? Tại sao vậy chứ ?

- Là tại cha, cha đã làm lần để cho con phải xa mẹ xa dì. Khả Kỳ ơi, cha hận mình lắm, cha hận mình lắm!

Thiện Văn nghiêng rặng đầy phần uất, Khả Kỳ ôm mặt cha nói:

- Cha ơi, đừng làm con sợ, cha ơi!

Tận mắt chứng kiến những giọt nước mắt của con người cứng cỏi như Thiện Văn, Trường Giang biết là chàng đau lòng lắm. Người đàn ông đã hai lần cưới vợ, vậy mà giờ đây có thể nói là thất bại cả hai lần, thử hỏi sao mà không đau đớn được chứ ?

Nàng bước vào, dừng lại trước mặt hai cha con họ, nghiêm trang nói:

- Bây giờ không phải là lúc ôm nhau khóc như vậy đâu, Thiện Văn ạ!

Văn ngẩng lên, lau vội nước mắt trên má. Con người cứng cỏi của chàng, không muốn để Trường Giang nhìn thấy sự đau khổ. Nhưng dường như quá đau đớn quá lớn nên chàng không giấu được qua lời nói và ánh mắt, giọng Văn xót xa:

- Tôi biết phải làm gì bây giờ đây chứ ?

- Anh thương Khả Kỳ thì phải tìm cách giữ nó lại với anh. Tôi có cảm giác Bích Khuê không thật lòng thương Khả Kỳ đâu, để Khả Kỳ đi theo chị ấy sẽ bị đau khổ.

Văn cương quyết:

- Tôi sẽ không bao giờ để mất Khả Kỳ.
- Nhưng nếu chị ấy viện lý do anh đã cưới vợ ? Thiện Văn , điều mà chúng ta cần làm bây giờ là phải ly dị.

Văn nhìn sững nàng, mãi một lúc chàng mới bật thốt:

- Tôi thật sự là một gã đàn ông không ra gì, phải không Trường Giang ?
- Anh hãy dành thời gian ngẫm nghĩ lại những gì chị Khuê nói, tự nhìn lại mình, anh sẽ thấy con người thật của anh, Thiện Văn ạ!

Văn đứng lên, buồn bã và đầy thất vọng:

- Em không nói tôi cũng biết mà, người như tôi lánh xa càng sớm càng tốt. Đáng Văn bỏ đi buồn thiếu não, Khả Kỳ định chạy theo nhưng Trường Giang ghì nó lại.

- Hãy để cha con một mình Khả Kỳ ạ!

Đây là lần đầu tiên họ ngồi nói chuyện với nhau một cách thân tình. Trước mặt Trường Giang , bà Quỳnh giờ đây không còn là một mệnh phụ cao quý với vẻ lạnh lùng đến khắc khổ nữa. Trải qua cú sốc vừa rồi, bà đã thay đổi hoàn toàn.

- Bích Khuê nó đã làm cho ta phải tự nhìn lại mình. Trường Giang , ta xin lỗi con vì những đôi xử không phải đã qua, và ta cũng sẽ phải xin lỗi Bích Khuê nữa.

Giang im lặng bởi nàng không biết phải nói gì trong lúc này. Thật là trớ trêu và khó xử khi nhận lời xin lỗi từ một người lớn tuổi hơn mình rất nhiều.

Bà Quỳnh bỗng nói về quá khứ của mình:

- Mấy chục năm về trước ta từng làm dâu như các con bây giờ. Bà nội Thiện Văn lúc ấy, tức là mẹ chồng ta còn khó khăn và khắc khổ hơn nhiều. Nhưng ta đã chịu đựng được, không phải vì ta giỏi hơn các con mà vì trào lưu lúc ấy, vì tư tưởng chung của con người lúc ấy.

Trường Giang nhìn bà Quỳnh với ánh mắt cảm thông.

- Đó là một thiệt thòi mà ngày xưa người phụ nữ phải gánh chịu, phải không bác ?

- Con nói đúng, Trường Giang ạ! Các con bây giờ tư tưởng đã tiến bộ hơn nên dám đấu tranh, để người già như ta nhìn thấy khuyết điểm của mình.

- Thật ra, đó không phải là khuyết điểm của riêng bác, mà là ảnh hưởng truyền thống của một thế hệ.

- Con nói đúng lắm. Ta đã áp dụng một lối giáo dục mà ngày xưa chính mẹ chồng ta đã dạy cho ta. - Bà Quỳnh bỗng bật cười - Cái thời của những khuôn vàng thước ngọc ngày xưa nay đã không còn nữa.

Lần đầu tiên, Giang nhìn thấy sự cởi mở chân tình của bà Quỳnh. Nàng tiếp tục lắng nghe.

- Nhưng sự ra đi của Bích Khuê làm cho ta cảm thấy nó tiến bộ quá mức cần

thiết, đến độ bỏ quên đạo đức phẩm hạnh của một người phụ nữ.

Trường Giang bây giờ mới thấy bà Quỳnh ngoài những ấu trĩ cổ hủ ra, bà còn có một cách nhìn rất sắc bén.

- Bích Khuê ngày xưa không bao giờ chống đối lại ta dù nửa lời hay một cử chỉ. Nó lúc nào cũng tuân phục khiến ta cứ tưởng mình đã làm đúng, trong khi rõ ràng tư tưởng của nó thì lại chống đối.

Bà nhìn vào Trường Giang, có vẻ âu yếm:

- Bích Khuê và con khác nhau ở chỗ ấy. Để mất con, đó là điều làm ta luyến tiếc nhất, Trường Giang ạ. Và ta nghĩ, Thiện Văn nó cũng như ta.

Lần đầu tiên, Trường Giang mới có cảm giác hạnh phúc kể từ khi bước chân vào nhà họ Lương.

- Con cảm ơn bác, sau này con sẽ nhớ mãi những ngày tháng ở đây.

Bà Quỳnh đùa:

- Bà già khắc khổ này được con thương tưởng thì thật là may mắn - Bà nhìn lên đồng hồ về lo âu - Giờ này sao mà Thiện Văn nó vẫn chưa về nhỉ?

Hôm nay Thiện Văn không có đi làm, vậy mà bây giờ đã hơn mười giờ rồi vẫn chưa thấy chàng về. Bà Quỳnh chột thờ dài nói:

- Đứa con của ta xưa nay rất tự tin và cao ngạo, chuyện xảy ra lần này là một cú sốc lớn đối với nó.

- Bác đi nghỉ trước, để con chờ anh ấy về được rồi.

Bà Quỳnh nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi:

- Trường Giang, ta hỏi thật con, đối với Thiện Văn, con có chút tình cảm nào không? Là bác muốn hỏi con nghĩ sao nếu chúng tôi đề nghị con ... đừng có đi nữa.

Trường Giang đáp ngay, không cần phải suy nghĩ:

- Con rất cảm thông cho anh Văn trong hoàn cảnh này, nhưng mà con... đã có người yêu rồi.

Nói câu này, nàng bỗng nghĩ đến thầy Kiệt. Thật là xấu hổ cho mi Trường Giang ạ, người ta đã nói gì với mi đâu mà ...

Bà Quỳnh thật vọng:

- Thật đáng tiếc, bác tiếc cho Thiện Văn nó đã để mất con.

Trò chuyện một lúc nữa, bà Quỳnh đi nghỉ trước.

- Thiện Văn nó về, nếu có chuyện gì hãy gọi bác.

Trường Giang nhìn theo cho đến khi người đàn bà đi khuất. Hơn mười một giờ rồi mà Thiện Văn vẫn chưa về. Tội nghiệp, Văn chắc chắn là đau đớn lắm.

Nàng ngồi chờ Thiện Văn đơn giản chỉ là muốn an ủi chàng trong giờ phút đau buồn này mà thôi. Đợi mãi khiến Trường Giang thiếp đi lúc nào không biết. Đến lúc nàng nghe có ai lay mình, giật mình thức giấc thì đã gần hai giờ sáng. Thiện Văn đang đứng trước mặt, chàng có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn

cố cười với nàng:

- Sao em ngủ ở đây ?

- Tôi chờ anh rồi ngủ quên luôn, sao mà anh về khuya quá vậy ? Gần sáng rồi còn gì.

Văn có vẻ xúc động, chàng nhìn nàng đắm đuối :

- Tại sao em lại ngồi đây chờ anh hằng mấy giờ liền ?

Giang biết là hành động của mình rất dễ làm người ta hiểu lầm. Nàng đính chính cho mình :

- Là vì tôi biết anh rất cần có một người để tâm sự vào lúc này.

- Vậy thì em có còn muốn nghe anh nói không ?

- Dẫu sao bây giờ cũng gần sáng rồi mà, có phải không ?

Thiện Văn ngồi xuống ghế, lúc này Giang mới phát hiện ra Văn uống rượu, thứ mà trước đây chàng không hề dùng tới.

Văn thú nhận :

- Hôm nay anh đi uống rượu , lần đầu tiên đắm mình trong cảm giác say sưa, mới phát hiện ra rằng anh đã sống quá khắc khổ trong suốt thời gian qua.

Khắc khổ với mình và ngay cả với những người thân nữa.

- Vậy thì anh không trách chị Bích Khuê.

- Không trách, nhưng ... cũng không còn gì nữa cả.

- Tại sao vậy ? Tại sao không còn gì nữa cả ?

- Là bởi vì anh đang so sánh giữa em và Bích Khuê. Tại sao em chỉ mới vài tháng đã làm cho anh và cả mẹ anh nhận ra sai lầm của mình, trong khi Bích Khuê suốt năm dài vẫn không làm được điều đó.

Thiện Văn đứng lên, chàng đi về phía khung hình của Bích Khuê , dừng lại ngắm một chút rồi từ từ gỡ nó xuống cuộn tròn trong bàn tay của mình, giọng Văn xúc động:

- Anh không trách Bích Khuê, anh còn thấy đáng thương và có lỗi với cô ấy nữa là khác. Nhưng mà Bích Khuê thật sự đã chết trong lòng anh rồi.

Trường Giang hiểu là Thiện Văn đau xót lắm, nhưng chàng hành động vậy là có lý. Nếu là nàng, nàng cũng không tha thứ cho một người vợ dám bỏ nhà, bỏ chồng con ra đi chỉ vì bất mãn.

Thiện Văn lại từ từ nói tiếp, chàng không có vẻ gì là say cả - đó là ưu điểm của chàng, luôn luôn biết tự kiềm chế mình.

- Lúc này trở về, anh đứng ngắm em rất lâu ...

Bỗng dưng, Trường Giang đỏ mặt xấu hổ chết đi được.

- Em có biết không, trong giấc ngủ em rất là xinh đẹp - Giọng Thiện Văn lần đầu tiên rất mực tha thiết - Trường Giang, em hãy ở lại, đừng có bỏ anh và con được không ?

Trường Giang lúng túng, nàng biết Thiện Văn nói thật, rất thật lòng chứ không phải vì giờ phút đau buồn mà nói như vậy. Những thay đổi gần đây

của Văn, đâu phải là n không nhìn thấy. Nhưng đã trễ mắt rồi, Thiện Văn đã không trân trọng n , đã không giữ lấy n ngay từ những giây phút đầu tiên, thì dẫu bây giờ tình cảm có đến một cách chân, vẫn không còn là điều quý giá nữa. Nàng tìm cách chối từ.

- Anh còn cơ hội để thuyết phục chị Bích Khuê mà.

- Bích Khuê đã chết trong lòng anh, thật sự chết trong lòng anh rồi Trường Giang ạ !

- Anh đã chờ chị ấy những ba năm.

- Và anh cảm thấy hối tiếc, tiếc nhất là những ngày tháng gần đây, khi em bắt đầu đi vào cuộc đời anh.

Dừng một chút, Văn nói tiếp, giọng nói càng chân thành tha thiết hơn:

- Em có biết không, trước khi Bích Khuê trở về, anh đã biết là anh yêu em. Thật đó, anh thề là anh nói thật.

Lụy Tình

Chương 23

Trường Giang có vẻ xúc động:

- Em biết, nhưng mà ...

- Em còn nhớ không ... - Thiện Văn cắt lời nàng, giọng chàng dồn dập - Buổi chiều hôm đó, anh từ công ty về sớm để đưa con và em đi chơi, anh và mẹ lúc đó dự tính là đẹp bỏ tất cả hình ảnh của Bích Khuê. Trường Giang, anh hứa với em sau này anh sẽ thay đổi con người của anh, lối sống của anh.

- Nhưng anh quên một điều, nếu chúng ta không ly dị, chị Bích Khuê sẽ có cơ hội bắt Khả Kỳ.

- Có nghĩ là nếu Bích Khuê bỏ ý định bắt Khả Kỳ, em sẽ đồng ý ?

Trường Giang thấy là không thể phản kháng một cách yếu đuối được nữa.

Nàng đứng lên đối diện với Thiện Văn cứng cỏi như bản chất của mình :

- Thiện Văn, tôi rất muốn anh làm tất cả để giữ Khả Kỳ lại, vì nói là con của anh chứ không phải vì tôi. Nếu như anh muốn có một người em gái thì tôi rất sẵn lòng.

Giọng Trường Giang dứt khoát:

- Làm em gái của anh, em vẫn có khả năng săn sóc cho Khả Kỳ.

- Nhưng anh không muốn ...

- Anh đi nghỉ đi, ngày mai còn phải gặp chị Bích Khuê nữa.

Nàng quay đi rất dứt khoát. Thiện Văn đau đớn nhìn theo, chàng nói một mình:

- Anh sẽ làm tất cả, tất cả những gì có thể làm được để có em, Trường Giang ạ !

Gã cảm thấy mệt mỏi, tuổi tác làm mất đi phong độ hào hoa một thời của gã đàn ông suốt đời sống bằng sắc đẹp và miệng lưỡi của mình. Gã biết đây là cơ hội , là cú làm ăn sau cùng của gã, nếu như mà thất bại thì kể như tuổi già cũng đi đứt. Vậy mà nó đang có nguy cơ thất bại.

Gã nhìn sang Bích Khuê, cô ta đang chuẩn bị cho lần gặp mặt quyết định này. Gã nói, gương mặt đẹp trai không có vẻ gì là vui cả.

- Em ráng nghe Bích Khuê. Tất cả tương lai chúng ta là ở chuyên đi này của em đó.

- Em đã nói với anh rồi mà Thiếu Phong , đừng có đặt quá nhiều hy vọng vào vụ này. Tuy rằng Thiện Văn rất thương con, nhưng nếu hấn và con bé đó ly dị thì chúng ta không còn đe dọa được nữa.

Thiếu Phong bực dọc:

- Anh thật không tin được câu chuyện hoang đường của chúng nó. Cưới nhau mà không ăn ở là nghĩa làm sao ?

- Còn em thì tin chuyện đó có thật. Hấn ta tôn sùng em, cho đến bây giờ trong nhà hấn vẫn còn hình ảnh của em.

- Xem ra Thiện Văn rất yêu em.

- Dĩ nhiên rồi - Bích Khuê đã trang điểm xong, nàng ngồi xuống cạnh Thiếu Phong trách - Chứ đâu có như anh, tốt ngày cứ bỏ bê người ta.

- Coi em kìa , nói mà không biết suy nghĩ. Anh già rồi, em không bỏ anh thì thôi chứ ai mà dám bỏ em.

Bích Khuê dí tay vào trán Thiếu Phong:

- Phải, anh già rồi nhưng mà vẫn còn đẹp trai, miệng lưỡi vẫn còn ngọt ngào, thiếu gì cô trẻ tuổi yêu anh.

- Trẻ thì không thiếu thật nhưng không có ai bằng em cả, cục cưng ạ.

- Em không biết, xong vụ này, chúng ta phải chính thức đám cưới đó. Em không có chịu sống lén lút thế này nữa đâu.

- Thì dĩ nhiên rồi , chẳng phải ba năm qua chúng ta chỉ chờ đợi có ngày này thôi sao ?

Bích Khuê nhìn đồng hồ:

- Bây giờ em phải đi, anh ở nhà đợi tin lành nhá.

Bích Khuê đi một lúc thì Thiếu Phong cũng đi. Suốt cuộc đời hào hoa của ông ta, chưa có giây phút nào gọi là rảnh rỗi, và cũng chưa bao giờ ông thật lòng yêu người đàn bà nào, kể cả Bích Khuê.

Đúng như trước đây đã nói, bà Quỳnh không tham dự vào câu chuyện của bọn họ, nên buổi gặp mặt hôm đó không có bà. Trường Giang thấy không có lý do gì ở lại nên cũng tìm cách rút lui.

- Hai người hãy nói chuyện với nhau, tôi lên lầu với Khả Kỳ.

Thiện Văn đề nghị:

- Em hãy ở lại đây đi, Trường Giang.

Giang lắc đầu dứt khoát:

- Ở đây không có chuyện của em.

Nói rồi nàng bỏ đi. Vừa khuất cầu thang lầu, nàng bắt gặp Khả Kỳ đứng ở đó. Nàng thì thầm hỏi:

- Sao con lại đứng ở đây ?

Con bé có vẻ lo lắng và sợ hãi:

- Dì ơi, con không muốn đi theo mẹ đâu.

- Nhưng nghe lời chuyện người khác là xấu lắm, con có biết không ?

- Xin lỗi dì, nhưng mà ... con ... con sợ.

- Được rồi - Trường Giang hiểu tâm trạng con bé lúc này nên nói - Con cứ ở đây, dì cũng sẽ đứng đây với con.

Bên dưới, sau một lúc im lặng, Bích Khuê mở đầu:

- Vợ của anh cũng xinh đẹp và dễ thương đó chứ.

- Đó là người tôi yêu quý nhất.

Khuê nhìn lên vách hồi, có một chút cột dừa:

- Hình ảnh người đàn bà đánh khinh ấy, anh đã đẹp rồi ư ?

- Bích Khuê ! - tb nghiêm trang nói - Tôi hôm nay thành thật xin lỗi em vì những lỗi lầm ngày xưa. Đúng, tôi công nhận là mình có lỗi với em.

- Tất cả những gì của ngày xưa tôi đã quên hết rồi, quên kể từ ngày hôm qua. Nàng ngồi thẳng lưng trên ghế rõ ràng Bích Khuê cũng cảm thấy căng thẳng lắm.

- Thiện Văn bây giờ đã có vợ rồi sẽ có con. Không cần biết vợ anh bây giờ đối xử với con tôi ra sao. Tôi vẫn muốn bắt về để mà lo lắng cho nó.

Trên lầu, Trường Giang nghe bàn tay Khả Kỳ trong tay mình run lên. Nàng bỗng ôm cứng nó vào lòng.

- Vậy thì tại sao ba năm trước em không dẫn con theo ?

- Bởi vì lúc đó tôi chưa thể lo cho con được ?

- Có nghĩ là bây giờ em đã có thể lo cho Khả Kỳ ?

- Đúng vậy, tôi muốn được chăm sóc nó. Anh cũng biết mà, mẹ con tôi đã xa nhau quá lâu rồi.

Thiện Văn đứng lên, đi lại trong phòng. Chàng có vẻ bồn chồn:

- Em nói là sẽ lo được cho con, lo một cách chu đáo, lo cho cả tương lai của nó ?

- Dĩ nhiên tôi sẽ không thể nào so sánh với anh được, về vật chất. Nhưng bù lại con tôi sẽ có tình thương của mẹ và nhất là nó không phải sống với dì ghẻ.

Thiện Văn mím chặt môi hỏi từng tiếng một :

- Nếu mà tôi không đồng ý ?

Bích Khuê quyết liệt:

- Tôi sẽ nhờ luật pháp can thiệp. Người đàn ông đã tái giá không có quyền nuôi con, anh cũng biết mà.

- Em không nghe nói tôi và Trường Giang sẽ ly dị nhau sao ?

- Nếu thật sự như vậy thì tôi đành phải chịu. Nhưng ... - Nàng đứng lên đối diện với Thiện Văn - Tôi không tin hai người sẽ ly dị. Nhìn trong ánh mắt anh và cả mẹ anh nữa, tôi biết hai người rất yêu thương cô bé xinh đẹp ấy. Thiện Văn chết lặng mất một lúc. Chàng trừng trừng nhìn Bích Khuê đầy vẻ tức giận.

- Thế nào, tôi nói có đúng không ?

- Phải ... - Văn gần từng tiếng một - Tôi sẽ không ly dị, nhưng cũng không để mất Khả Kỳ đâu.

- Vậy thì rất tiếc, chúng ta phải nói chuyện với nhau ở tòa án.

Bây giờ tới phiên Thiện Văn nhìn Bích Khuê một cách chăm chú. Cuối cùng, chàng nói:

- Tôi biết em không phải là người mẹ thương con thật sự. Bằng chứng là ba năm qua em đã không một lần thăm viếng. Vậy thì ... em hãy nói đi, mục đích của em là gì ?

Bích Khuê lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nàng biết là mình đã có quyền hy vọng. Nhưng Khuê không vội vàng gì lật con bài tẩy của mình :

- Mục đích của tôi là muốn được nuôi con.

- Không phải đâu - Thiện Văn run giọng - Em hãy nói thật đi, nói thật mục đích của em đi.

- Mục đích ... - Bích Khuê thở dài nhưng rất khoan thai - Liệu tôi có mục đích thì anh sẽ làm gì ?

Thiện Văn mừng rỡ, chàng nói nhanh :

- Tôi sẽ làm tất cả cho em, chỉ cần em không bắt Khả Kỳ là được.

Bích Khuê quay người bước đi :

- Vậy thì tôi cần phải suy nghĩ lại.

- Khoan đã !

Thiện Văn bước tới nhìn thẳng vào Bích Khuê. Chàng nói không cần do dự:

- Em hãy nói đi, nói ngay bây giờ, tôi không có từ chối đề nghị của em đâu, miễn là đừng có quá đáng.

Bích Khuê đùa cợt:

- Biết làm sao mới gọi là không quá đáng đây ?

- Vậy thì phải nghe em nói mới biết được.

Bích Khuê không đùa nữa :

- Tôi biết là anh giàu lắm ...

Thiện Văn nhìn sững người vợ cũ:

- Em muốn tiền ?

- Thì cứ cho là như vậy đi ?

Thiện Văn rùng mình, chàng lùi lại một bước biểu lộ sự ghê tởm của mình. Người vợ, người mẹ trước mặt chàng đang tro tráo nói về một vụ mua bán, là bán con. Không còn có sự đề tiện bỉ ổi nào hơn thế nữa.

Bích Khuê dường như cũng có một chút nhột nhạt, cô ta tránh không nhìn vào mắt Thiện Văn nữa.

Giọng Văn vang lên:

- Vậy thì em nói giá đi !

Có một thoáng băng khuâng của lòng lương thiện và sự hối hận. Nhưng cuối cùng Bích Khuê cũng nói, giọng run run:

- Năm mươi triệu, anh ... có cho là nhiều không ?

Thiện Văn bỗng bật cười:

- Không có nhiều đâu, để đổi lại đứa con và hạnh phúc cả đời người.

Bích Khuê mím môi, dứt khoát lần sau cuối:

- Quyết định như vậy đi , tôi muốn năm mươi triệu.

- Tôi có thể đưa cô ngay bây giờ, nhưng là séc.

- Được, tôi muốn lấy séc.

- Vậy thì chúng ta cần phải làm một hợp đồng mới được - Thiện Văn hơi mỉa - Hợp đồng mua bán con, để sau này tôi không bị làm phiền nữa.

Bích Khuê đỏ mặt trước giọng nói lảng mạ ấy. Nhưng vì hạnh phúc của mình và Thiếu Phong, cô ta đã cố gắng chịu đựng.

- Anh nói sao cũng được.

- Mời cô vào phòng của tôi, chúng ta ký hợp đồng.

- Cũng được ...

Trường Giang bước từng bậc thang xuống lầu, bên cạnh nàng là bé Khả Kỳ, gương mặt nàng tái xanh vì giận, giận cho việc làm ti tiện của Bích Khuê.

Nàng bước tới trước mặt Bích Khuê, thẳng thừng đay nghiến:

- Tôi chưa bao giờ thấy gương mặt của người mẹ đem con mình đi bán.

Không còn xấu xa nào hơn thế nữa.

Bích Khuê đang giọng:

- Đây không phải là việc của cô.

Hai người phụ nữ nhìn trừng trừng nhau. Bên cạnh, Thiện Văn thấy Trường Giang như lớn hẳn lên, vững vàng và uy nghi như một nàng tiên nhân hậu.

Rồi nàng nhìn chàng nói:

- Tôi không hiểu tại sao anh lại chấp nhận mua con của mình, trong khi rõ ràng nó là con của anh, sẽ ở với anh.

Văn nhìn nàng thiết tha :

- Giang, em cũng biết mà, anh không có muốn ly dị đâu. Anh sẵn sàng đổi dù nhiều hơn thế nữa để có em và con.

Trường Giang quyết liệt:

- Anh không có được gì đâu, dù hôm nay anh có mất tiền cũng vậy. Nếu như anh còn muốn giữ tình cảm tốt đẹp của chúng ta thì hãy chấp nhận ly dị.

- Anh không muốn, anh thật sự không muốn ly dị mà.

Bích Khuê bồn chồn giục:

- Chúng ta vào ký giấy đi Thiện Văn.

- Không được.

Bích Khuê rít lên, đầy vẻ căm tức:

- Tại sao ? Tại sao cô lại xen vào chuyện nay ?

- Tôi không muốn con người bị ối như cô được toại nguyện - Nàng nhìn Thiện Văn, dịu dàng hơn - Anh hãy suy nghĩ đi, em muốn được làm em gái của anh, làm cô của bé Khả Kỳ và em nhất định sẽ không bao giờ thay đổi. Thiện Văn biết là nàng nói thật. Người con gái cứng cỏi này đã muốn điều gì thì nhất định phải làm cho bằng được.

tn nói tiếp :

- Bán con, đó là một việc làm bỉ ối. Em tha thiết mong muốn anh đừng tiếp tay cho việc làm ấy. Em không còn gì để nói nữa, anh hãy tự quyết định đi.

Nói rồi, Trường Giang bỏ đi, bé Khả Kỳ gọi với theo:

- Di ơi, di chờ con với.

Thiện Văn chết lặng nhìn theo bóng nàng cho đến khi khuất hẳn. Chàng hiểu, chàng lại một lần nữa đánh mất hạnh phúc của mình. Trước kia là Bích Khuê, còn bây giờ là Trường Giang. Thiện Văn ơi, mi thật là vô dụng biết bao.

Cuối cùng, chàng nhìn Bích Khuê nói:

- Cô về đi ...

- Anh ...

- Tôi không muốn làm cho Trường Giang thất vọng.

Bích Khuê cố dè nén thất vọng.

- Anh đúng là gã đàn ông vô dụng , ngày xưa vẫn vậy và bây giờ cũng không có gì thay đổi.

- Cho nên bây giờ tôi muốn làm một cái gì đó có ý nghĩa. Tôi không muốn trong mắt Trường Giang, tôi cũng vô dụng như cô đã nói.

- Anh ...

Văn lạnh lùng:

- Cô về đi !

- Được, nhưng anh liệu mà ly dị cho sớm đi, nếu không sẽ phiền phức lắm đó.

Bích Khuê đi nhanh ra ngoài, cảm tức Trường Giang không biết bao nhiêu mà nói.

Hắn giận dữ hỏi:

- Cô nói sao, nó không chịu đưa tiền à ?

- Lúc đầu thì chịu, nhưng tất cả chỉ tại con bé Trường Giang - Bích Khuê vẫn tất kể lại câu chuyện.

Hắn ngồi chết lặng như thế này không biết bao lâu rồi, từ khi Bích Khuê đem về cái tin buồn mà hắn không mong đợi. Suốt cuộc đời hắn, có thể nói là sống trong nhung lụa và trên sự lợi dụng đàn bà. Bây giờ ...

Suốt thời trai trẻ, có cô gái nào hắn muốn mà không được đâu chứ. Nhưng bây giờ thì khác, tuổi tác đã làm cho hắn mệt mỏi và hắn biết, hắn không thể tiếp tục sống bằng cách đi chinh phục nữa.

Hắn đặt tất cả hy vọng vào cú làm ăn cuối cùng này, hắn đã nuôi dưỡng, o bế, săn sóc Bích Khuê suốt ba năm qua để chuẩn bị cho kế hoạch này, vậy mà kế hoạch ấy bây giờ đã thất bại, thất bại đến trắng tay. Hắn cảm thấy bất lực và càng cảm thấy bất lực hơn nữa.

Bích Khuê bước tới, vòng tay ôm lưng hắn an ủi :

- Anh đừng có buồn nữa, chúng ta vẫn có thể sống bằng sức lao động của mình mà.

- Lao động ? - Hắn gắt gỏng - Cô nói thử xem cô có thể làm được gì ?

Bích Khuê chết lặng ... Cũng như hắn, nàng có biết đến lao động là gì đâu.

Khuê nói đại :

- Thì chúng ta vẫn sống như lâu nay từng sống.

Hắn bật cười, nụ cười có vẻ đau khổ :

- Cái thời ấy đã qua rồi.

- Anh nói gì em không hiểu ?

Hắn đứng dậy, bực dọc :

- Là tôi nói tôi đã hết thời rồi.

- Anh nói cái gì mà hết thời ? Tại sao gọi là hết thời.

Hắn quay lại, nhìn người tình vụng trộm của mình với vẻ chán chường. Bao giờ cũng vậy, khi không còn lợi dụng tiền bạc được nữa, hắn luôn cảm thấy chán dù cô ta xinh đẹp ngần nào cũng mặc. Hắn lạnh lùng đến tàn nhẫn.

- Từ nay cô hãy tự lo cho mình đi. Đừng trông mong vào tôi nữa.

- Thiếu Phong ... Thiếu Phong ... !

Bích Khuê gọi với theo, nhưng gã đàn ông đã bỏ đi hết sức lạnh lùng, lạnh lùng đến tàn nhẫn. Căn phòng phút chốc chỉ còn lại mình nàng, trống trải và cô đơn đến lạ lùng.

- Di ơi, di nói cho con biết tại sao đi - Nép gọn trong lòng Trường Giang, Khả Kỳ vừa khóc vừa hỏi - Tại sao mẹ sanh con ra rồi lại bỏ con, tại sao bây giờ mẹ trở về, đòi tiền của cha chỉ vì cha thương con, muốn nuôi con ?

- Khả Kỳ yêu mến của di ...

Nàng nói, cố dịu ngọt dỗ dành :

- Con có biết không, mẹ thì bao giờ cũng yêu con cả ...

- Nhưng mẹ của con ...

- Phải , mẹ con không yêu con , bởi vì trên đời này không có gì là tuyệt đối cả.

Dừng lại , hôn lên tóc con bé , nàng âu yếm nói :

- Con còn nhỏ lắm , nhưng con là đứa bé thông minh. Dì muốn con từ nay hãy quên mẹ đi , quên cái người không thương yêu mình ấy để mà vui vẻ sống. Bởi vì bên cạnh con có tình thương của cha , của bà nội và của dì.

- Nhưng rồi dì cũng sẽ bỏ con mà đi.

- Dì đâu có đi xa , dì về nhà của dì và sẽ tới thăm con thường xuyên.

Con bé vẫn khóc rưng rức trong lòng nàng. Có tiếng chân xào xạc và Thiện Văn đến cạnh họ ngay sau đó. Trường Giang nhìn chàng chờ đợi :

- Bích Khuê đã về rồi - Văn mặt mũi nói - Cô ta không được gì cả.

Trường Giang mỉm cười nhưng không nói gì. Thiện Văn nói , mắt chàng nhìn mông lung :

- Chúng ta sẽ phải ly dị , kéo Bích Khuê làm khó.

Im lặng một chút rồi Trường Giang nói , sau khi đã suy nghĩ thật kỹ hành động , quyết định sắp tới và tình cả hiện tại của mình.

- Em vừa mới bảo Khả Kỳ là hãy quên mẹ nó đi , anh không trách em chứ ?

Thiện Văn ngồi xuống , nắm tay con kéo vào lòng mình , con bé đã bớt khóc , nó gọi :

- Cha ...

- Dì con nói đúng - Văn hôn lên má con - Người mẹ không có lương tâm ấy , con phải quên đi , càng sớm càng tốt.

- Từ nay , anh hãy dành nhiều thời gian cho con và cho mình hơn. Điều mà anh cần làm nhất là hãy tìm cho Khả Kỳ một người dì khác , thương yêu và lo lắng cho nó.

Văn lắc đầu rất buồn :

- Sẽ không còn ai thương Khả Kỳ như em thương nó đâu , Trường Giang ? Trường Giang tránh nhìn vào mắt Thiện Văn. Nàng nhìn lên trời xanh bao la , gió quyen vào cây , quần quýt quanh nàng làm rối tung mái tóc. Chợt nàng nói :

- Gió có nhiều loại khác nhau , tuy đều là gió trời cả , song chúng mang theo hương vị của những khoảng không gian mà chúng đi qua. Ngọn gió của em là trường học bạn bè , là những ngày tháng rong chơi vui đùa rất trẻ con. Em muốn được thở trong bầu không khí ấy , sống dưới ngọn gió của em thêm một thời gian nữa.

- Nhưng thời gian qua chứng tỏ rằng em đã trưởng thành rồi.

- Thời gian qua ... em chỉ muốn xem nó như là một chuyến phiêu lưu.

Thiện Văn thở dài , chàng biết không gì có thể lay chuyển được nàng :

- Trường Giang , anh sẽ nhớ em , mãi mãi nhớ em.

- Em rất vui lòng , nếu như anh đừng vì thế mà quên rằng , anh còn rất trẻ ,

cần phải tìm cho mình một hạnh phúc mới và cho cả bé Khả Kỳ nữa.

Thiện Văn không nói gì , chàng cố nhìn nàng , thật gần, thật lâu, đậm đà tha thiết. Nếu như trước đây ánh mắt chàng như thế thì ...- Trường Giang nghĩ - Nàng không còn cơ hội để trở về cuộc đời xưa cũ nữa.

Nàng bỗng nghe thèm quá , nhớ quá , lớp học và bạn bè thân thương. Lần khuất đường như có cả bóng thầy trong nỗi nhớ của nàng.

Nàng nghe vắng vắng dường như Thiện Văn hỏi :

- Em định bao giờ thì ... ra đi ?

Suy nghĩ một lúc nàng quyết định :

- Em muốn đi chơi với anh và bé Khả Kỳ.
- Dĩ nhiên rồi , Trường Giang !
- Alo ...Cha ơi , là con đây.

Nàng nghe bên kia đầu dây , giọng cha tự tin và khỏe khoắn hơn ngày mẹ mới mất rất nhiều :

- Trường Giang đó hả , có chuyện gì vậy con gái ?
- Dạ không , con chỉ muốn hỏi xem cha có khỏe không đó mà. Nghe giọng nói của cha , dường như là thoải mái lắm vậy ?

Ông Định bật cười trong máy :

- Con thật là tài. Phải , cha khỏe và rất là vui vẻ.
- Vậy thì con mừng cho cha.
- Chừng nào thì con có thể về thăm cha ?

Trường Giang suy nghĩ. Nàng dĩ nhiên là đã có thể ra đi. Nhưng đi ngay lúc này thì có vẻ không ổn lắm. Thiện Văn chưa ổn định qua cú sốc vừa rồi , Khả Kỳ thì rất quyến luyến nàng. Cuối cùng Giang quyết định :

- Chắc là phải vài hôm nữa. Nhưng có chuyện gì không vậy cha ?
- Không , cha chỉ muốn giới thiệu với con một người.

Nàng tò mò :

- Là ai vậy cha ?
- Là người quen của con nhưng cha thì chỉ mới quen đây thôi. Chính người bạn mới này đã ổn định tâm lý cho cha.
- Vậy thì con phải cảm ơn bác ấy mới được.
- Phải ... phải ... - Tiếng cha cười giòn trong máy - Khi nào gặp thì con hãy cảm ơn bác ấy. Còn bây giờ con gái còn chuyện gì để nói với cha nữa không ?
- Con thì không , còn cha ?
- Vậy thì tạm biệt con. Hẹn gặp lại khi nào con về.
- Chào cha !

Nàng gác máy , thắc mắc trong lòng , tự hỏi không biết người đó là ai mà cha nói rất quen với nàng.

Trường Giang xúc động khi thấy Thiện Văn chuẩn bị chuyển đi rất chu đáo.

Chàng bảo tài xế lau chùi xe chuẩn bị máy thật tốt để đích thân chàng lái xe. Họ sẽ đi nghỉ hai ngày ở Vũng Tàu. Công việc công ty Văn hoàn toàn giao cho phụ tá của mình.

Chàng đi phố mua cho nàng nhiều áo mới và chiếc áo ấm cổ cao rất quý.

Chàng nói :

- Khi mà em đi rồi , anh muốn em đem theo tất cả những thứ này.

Tối hôm đó , Thiện Văn một mình xem lại mấy cuộn băng video hôm đám cưới và chàng đã khóc. Nghe Khả Kỳ nói lại chuyện ấy , Trường Giang bồi hồi , cảm thấy thương cho Văn biết bao.

Buổi sáng , lúc lên xe bà Quỳnh tiễn họ ra tận cổng , người đàn bà quý phái ấy nói với vẻ rất chân tình.

- Chúc các con một chuyến đi vui vẻ.

Thiện Văn ngồi vào tay lái , bé Khả Kỳ ngồi trong lòng Trường Giang , họ rất là vui vẻ trên suốt đoạn đường ra biển.

Đêm đó , sau khi dỗ cho Khả Kỳ ngủ , con bé ngủ rất nhanh vì đi xa và vui đùa thắm mệt. Trở về phòng của mình , Trường Giang thấy Thiện Văn ngồi ở ghế chờ đợi. Lần đầu tiên nàng thấy Văn hút thuốc , trông vẫn còn vụng về.

- Sao hôm nay anh lại hút thuốc ?

Nàng ngồi vào ghế đối diện. Văn dúi mẩu tàn vào cái gạt bằng thủy tinh trên bàn.

- Em có muốn uống gì không ? - Văn hỏi - Để anh gọi bồi đem lên.

- Không , còn anh ?

Văn lắc đầu :

- Anh cũng không uống gì cả.

- Hút thuốc không có lợi lắm đâu.

Văn nói sâu xa :

- Nhưng một người ngoài công việc ra không còn biết thú vui nào khác như anh thì thật là tai hại.

- Điều tai hại nhất anh đã nhìn thấy rồi , đâu cần phải tập hút thuốc và uống rượu.

Văn nhìn đắm đuối vào mắt nàng :

- Em lo cho anh vậy , sao không ...

- Anh cần tìm một người thương yêu anh chân thành , thật sự lo lắng cho anh

...

- Tại sao người ấy không phải là em ?

- Em ... - Trong lúc bối rối , nàng nói đại - Em đã có người yêu rồi.

Mặt Văn tối sầm lại :

- Là ai ? Có phải người thầy giáo hôm nọ ?

Nàng lại một lần nữa nhận bừa :

- Dạ.

Văn thở dài , đầy xót xa và thất vọng :

- Thật là may mắn cho anh ấy.

Im lặng một lúc , chàng tiếp :

- Ngày hôm nay , chúng ta ba người rất là vui vẻ , anh ước ao , thật sự mong muốn hạnh phúc ấy kéo dài mãi mãi. Nhưng em rồi sẽ ra đi , những ngày tới anh và Khả Kỳ chắc chắn sẽ buồn lắm Giang quay nhìn chỗ khác , nàng không muốn Thiện Văn biết là nàng xúc động thật sự. Văn mà tấn công kiên nhẫn không khéo nàng sẽ mềm mỏng. Nhưng thật tiếc cho Thiện Văn , con người vốn coi trọng sĩ diện của chàng đã dừng lại ở đó. Thiện Văn mãi mãi là Thiện Văn của sự cô đơn.

Ngày còn lại ở biển , Thiện Văn ít cười ít nói hẳn đi. Trường Giang biết chàng buồn, vì nàng mà buồn. Khả Kỳ cũng vậy , nó biết nàng sắp ra đi nên càng quẫn quýt hơn. Tình cả của hai cha con làm cho Trường Giang phải khổ sở và ray rứt. Nhưng cuối cùng nàng vẫn dứt khoát được tình cảm.

Lúc trở về , bà Quỳnh nghe tiếng xe đã ra tận thềm đón họ. Nhìn mặt con trai , gương mặt đầy buồn bã và thất vọng của nó đã cho bà biết tất cả.

Đêm đó , người mẹ ấy đã tìm vào phòng Giang. Bà tâm sự :

- Ta đã giao nhiệm vụ cho Thiện Văn thuyết phục con qua hai ngày đi biển.

Ta tuy rằng chưa có hỏi nhưng mà nhìn vẻ thất vọng của nó , ta đã biết tất cả.

Trường Giang gượng cười :

- Con thật là có lỗi với bác.

- Người có lỗi chính là chúng tôi , con không tha thứ cũng là đúng mà.

Giang ngồi xuống bên cạnh , nắm lấy bàn tay bà Quỳnh. Nàng chân tình nói :

- Con xin bác đừng nghĩ như vậy , chuyện đã qua con không bao giờ ghi nhớ trong lòng. Bác cũng biết , trước đây con ưng anh Văn vì là muốn mẹ con vui lòng , nhưng mà lúc đó con rất đau khổ. Con ... con thật sự chưa muốn có gia đình trong lúc này đâu.

- Thiện Văn nó thật là đại dột - Bà Quỳnh tiếc rẻ nói - Nó biết con vì trả hiếu cho mẹ , vậy mà không biết quý trọng tình cảm của con.

- Không trách anh ấy được bác ạ ! Bởi vì lúc ấy còn có chị Bích Khuê.

- Con nói chưa muốn lập gia đình bây giờ , vậy thì khi nào ? Con nói đi , bác sẽ bảo Thiện Văn chờ con.

Trường Giang chớp mắt xúc động , nàng không ngờ người đàn bà trước đây lạnh nhạt với nàng bây giờ lại tràn đầy tình cảm thế.

Chương 24

Nàng nói trong bút rút vì không thể chiều lòng bà được :

- Con không có hứa với bác , nhưng trong lòng con đã nguyện là sẽ làm đứa em gái thật tốt của anh Văn.

Nói xong , nàng nhìn gương mặt buồn bã của bà Quỳnh mà ân hận. Tại sao nàng không hứa đại một lời để bà vui lòng trong lúc này ?

Nhưng biết làm sao được , bản chất nàng là cứng rắn và dứt khoát. Hứa dối cũng có nghĩa là đùa với tình cảm chân thành của người ta , điều ấy Giang không thể làm được.

Hắn nằm vật xuống giường , đầu nhức như búa bổ vì men rượu. Xưa nay hắn luôn tự chủ , chưa bao giờ uống đến say khướt như thế này. Nhưng hôm nay thì khác , hôm nay hắn vừa tìm tới một tình nhân cũ , bị mắng một trận và đuổi về như một con chó.

Hết rồi , thời của hắn đã hết thực sự rồi. Hắn cảm thấy uất ức , muốn đập phá một cái gì đó. Và thế là tiếng rì rào của máy may ở phòng ngoài làm hắn nổi giận. Hắn ngồi bật dậy xông ra ngoài , túm lấy cái máy may hất đổ nhào , hắn gào lên :

- Đẹp , đẹp tất cả ...

Bà Tuyết Mai nhìn sững hắn :

- Nhìn cái gì ? - Hắn quát - Thứ đàn bà dơ dáy như cô. Làm chướng mắt tôi quá !

Tuyết Mai nghe má mình nóng bừng , bà đứng bật lên , gằn giọng :

- Ai nói ai dơ dáy ?

- Là cô , không phải sao ?

- Phải , tôi dơ dáy , bỉ ổi , tôi đã phản bội chồng tôi , đem tiền của chồng để nuôi nhân tình. Nhưng người bỉ ổi nhất không phải là tôi mà chính là anh , gã nhân tình đã sống nhờn nhờ trên đồng tiền dơ dáy ấy , một gã đàn ông sống bám vào váy đàn bà.

Mắt hắn long lên dữ dội , trong đời hắn ghét nhất là câu "sống bám vào váy đàn bà". Hắn gầm lên :

- Đồ khốn nạn !

Tay hắn tát mạnh vào má bà Tuyết Mai , vẫn chưa đã giận , hắn túm ngực bà dựng dậy đâm đá túi bụi. Mãi cho đến khi anh em Khải Hoàn xông ra giật mẹ trên tay hắn , hắn mới thôi đánh , nhưng vẫn còn gầm gừ :

- Cho mày dám sỉ nhục tao , hừ. .. Tuyết Mai nhìn hắn bằng ánh mắt căm thù. Chưa bao giờ bà cảm thấy hận thù như lúc này. Vẫn chưa đã giận , hắn túm số quần áo nhận may gia công của bà xé xòen xọet. Cuối cùng , hắn

gầm lên , xông ra ngoài lao vào màn đêm mất hút.

Còn lại ba người , lúc này bà Tuyết Mai mới bật khóc. Khải Hoàn lo âu :

- Mẹ, mẹ có sao không ? Hay là tụi con đưa mẹ đi bệnh viện.

Bà Mai lắc đầu , nước mắt ràn rụa :

- Mẹ không sao.

Bà gượng dậy , bò tới bên đồng quần áo bị xé tan nát , xót xa cầm từng món lên , nước mắt chảy dài trên má bà.

- Hắn tàn nhẫn quá , thật sự là quá tàn nhẫn. Sinh kế của mẹ con mình , vậy mà hắn đành lòng hủy hoại đi.

Khải Hoàn ai ủi mẹ :

- Thôi bỏ đi mẹ , có khóc cũng không được gì.

Bà ôm con vào lòng , nức nở :

- Mẹ đã làm hại các con rồi.

- Không , là tụi con vô dụng không giúp gì được cho mẹ. Ngày mai em Bình ở nhà với mẹ , con sẽ đi tìm việc làm.

- Con còn nhỏ thế này thì làm được gì chứ ?

- Con làm tất cả , miễn là người ta chịu nhận con mà thôi.

Bà lại ôm con mà khóc. Cảm thấy ân hận vô cùng vì quả báo ngày hôm nay đã làm liên lụy bọn trẻ , những đứa trẻ vô tội.

Đây là chiếc vòng vàng cuối cùng , Tuyết Mai phải đem bán nó mà đền số quần áo bị xé rách cho chủ hàng. Số nữ trang còn lại trước đây bà đã bán dần để nuôi sống ba mẹ con và sắm một cái máy may làm kế sinh nhai.

Từ tiệm kim hoàn bước ra , người mà bà không muốn , không bao giờ muốn gặp đã đứng trước mặt :

ông Định.

Hai người nhìn nhau thật lâu. Bà bối rối phân trần :

- Xin lỗi , tôi phải bán chúng đi , bởi vì tôi không còn cách nào khác nữa.

- Không sao , tất cả là của em mà !

Bà nói với một chút tự trọng :

- Sau này có tiền tôi sẽ trả lại cho anh.

Ông nhìn thấy những vết thương tím bầm trên mặt bà , một chút thương cảm trỗi dậy trong lòng. Ông nhẹ nhàng nói :

- Em lên xe đi, tôi đưa về.

- không cần , tôi đi bộ được mà , nhà cũng không xa lắm.

- Tôi biết - Ông nói như là biết rõ về bà lắm vậy - Nhưng mà tôi muốn nói chuyện với em.

- Giữa chúng ta có chuyện gì để mà nói đâu.

Bà rảo bước , ông nắm bàn tay bà ghì lại :

- Lên xe đi !

- Không.

- Đừng có trẻ con như vậy , Tuyết Mai.

Vài người đi đường đứng lại nhìn họ giằng co , bà đành phải chiều ý ông.

Ngồi vào xe rồi , bà cộc lốc :

- Có chuyện gì ?

Ông bảo tài xế :

- Lái xe tới bệnh viện.

Xe nhẹ nhàng lao đi , ông nhìn sang bà dịu dàng :

- Em không cần phải thù hận tôi như vậy. Lỗi lầm ngày xưa của mình , tôi đã nhận ra rồi.

Bà nhìn sững ông , rõ ràng là bất ngờ trước vẻ nhận lỗi chân thành ấy , bà cứ ngỡ là ông sẽ hận bà , rất hận , vì đã cả gan cấm sùng ông. Sự thật trái ngược làm cho bà lúng túng :

- Ông ...

- Nếu như có thể được , xin em hãy bỏ qua tất cả cho tôi. Từ nay chúng ta sẽ là bạn ?

- Ông không cần phải tỏ ra nhân hậu như vậy. Sự thật ông hận tôi bao nhiêu cứ việc nói ra đi.

- Phải , ban đầu tôi rất giận em , nhưng sau cùng tôi nhận ra lỗi lầm của mình. Kiều Anh và Trường Giang không ai trách em cả.

Bà biết là ông nói thật , sự thật sao quá đổi bao dung và rộng lượng , sự rộng lượng làm bà cảm thấy tội lỗi cho tội lỗi của mình. Bà cúi gằm mặt không dám nhìn lên , không dám đối đầu với người mà bà đã đem lòng phản bội.

Xe dừng lại , ông nắm tay đưa bà vào bệnh viện trong nỗi kinh ngạc của bà.

Ông dịu dàng nói :

- Những vết thương của em cần phải được bác sĩ chăm sóc, không khéo chúng sẽ nhiễm trùng.

Bà chết lặng vì bất ngờ, vì cử chỉ mà suốt mười mấy năm chung sống, ông chưa một lần có với bà.

Sau đó ông đưa bà về nhà, lúc xe dừng lại trước cửa, ông nhìn bà thâm trầm:

- Chuyện cũ hãy để cho nó lãng quên trong lòng chúng ta. Còn Thiếu Phong, tôi sẽ làm cho hắn đối xử với em tốt hơn.

Nói xong, ông dúm vào tay bà cọc tiền rồi nhanh chóng vào xe bảo tài xế chạy đi, nhanh đến nỗi bà không kịp chối từ.

Bà đứng lặng nhìn theo bóng xe lao đi rồi mắt hút, bất giác có vài giọt lệ rơi trên đôi má khô cằn. Những giọt lệ già nua có khác, lăn chậm trên má, tuy ít nhưng không phải là không đau xót. Ngược lại, rất đổi xót xa.

Hắn nắm tay cô gái, giọng say khướt:

- Em cùng đi với anh, chúng ta vui vẻ đêm nay.

Cô gái gỡ tay hắn ra.

- Nhưng mà em muốn thấy "xia" trước đã.

Hắn trợn mắt:

- Làm gì mà gấp gáp dữ vậy, tôi có bao giờ quýt em đâu.
- Trước đây lại khác, Thiếu Phong ạ! Thời của anh đã hết rồi. Ai mà không biết bây giờ anh mắc nợ tứ giãng.

Hắn vỗ ngực:

- Ai, ai dám nói là tôi mắc nợ chứ ?

Như để đáp lời hắn, người bồi bàn bước lại:

- Thưa ông, không nên làm ồn ở đây ạ! Còn đây là hóa đơn, cảm phiền ông trả tiền giùm cho.

Hắn gạt phắt ra:

- Hãy ghi vào sổ.
- Chúng tôi được lệnh không bán thiếu cho ông nữa, thưa ông.

Cô gái cười phá lên:

- Đó, tôi nói có đúng không, hãy về nhà mà ngủ với con vợ già của mình đi.

Thiếu Phong ạ!

Hắn đờ đẫn trước sự thật phũ phàng. Thế giới của sự ăn chơi trác táng đã gạt tên hắn khỏi cuốn sổ vàng. Hắn rít lên, cổ tạo dáng vẻ oai phong lần sau cuối :

- Bọn thôi tha, ta không thèm chấp nhứt làm gì.

Hắn loạng choạng bước ra, nhưng gã bồi ngăn lại:

- Thưa ông, chưa tính hóa đơn ạ!

Phía sau có giọng nói lạnh lùng:

- Hãy để cho hắn đi.

Hắn quay lại, nhìn thấy lão chủ nhà hàng một thời bợ đỡ hắn. Gã chủ nói:

- Thiếu Phong, tôi không hy vọng thấy anh có mặt ở đây nữa.

Vậy đó, lúc hắn có tiền thì người ta bợ đỡ, nịnh hót, còn bây giờ ... hừ ... chúng đuổi hắn như đuổi một con chó hoang. Hắn nhổ toẹt xuống nền rồi khật khưỡng bước đi.

Ra khỏi nhà hàng, gió mát làm hắn tỉnh táo hơn. Hắn loay hoay tìm chiếc Honda, tài sản cuối cùng của hắn nhưng tìm mãi không thấy. Ở đây không có chỗ giữ xe hai bánh nên hắn vất bừa, bây giờ thì chiếc xe không còn nữa. Hắn cười gằn. Xúi quẩy đến thế là cùng!

Hắn đi ngật ngưỡng bên đường, bỗng một chiếc xe hơi dừng lại bên cạnh, hai gã đàn ông lực lưỡng từ trên xe lao xuống, không nói không rằng, chúng nhanh chóng lôi hắn vào xe, chiếc xe lao đi.

Cũng không nói một lời, bọn chúng thay nhau dắt hắn một trận. Trước khi thả hắn xuống đường, một trong hai tên gằn giọng:

- Từ nay liệu mà đối xử tốt với bà Tuyết Mai. Nếu không thì coi chừng cái mạng của mày đó.

Chiếc xe lao đi, hắn lồm cồm ngồi dậy, cảm thấy đau đớn không thể tả được.

- Bọn khốn kiếp!

Hắn nhớ là hắn chửi đến hàng trăm lần rồi câu này, bọn lưu manh thật là ác độc. Càng đau đớn, hắn càng giận run lên. Bây giờ thì hắn tỉnh rượu rồi, đủ tỉnh táo để biết rằng bọn chúng đánh hắn vì bà Tuyết Mai, và đủ tỉnh để nhận ra con đường này cách nhà không bao xa.

Hắn lê bước về nhà, mồm liên tục chửi rủa. Con người liều mạng của hắn bây giờ đâu còn biết sợ là gì nữa.

Về tới nhà, hắn hùng hổ xông vào, túm ngay lấy bà Tuyết Mai đang ngồi bên máy may lôi vào phòng, đóng chặt cửa lại, hắn tát vào má bà rồi gầm lên:

- Con khốn, mày dám kêu người đánh tao à ?

Thế rồi hắn bắt đầu đánh đá túi bụi. Mặc cho tiếng gào thét đớn đau của Tuyết Mai, hắn ra tay một cách ác độc và tàn nhẫn.

Hắn đánh cho đến khi người đàn bà ngã gục xuống mới thôi, hắn chỉ vào mặt bà:

- Con đàn bà khốn nạn này, mày tưởng là tao sẽ sợ chúng sao ? Thử coi tao với mày ai là người đau đớn hơn cho biết.

Rồi hắn mở cửa phòng, ném thân hình mềm oặt của Tuyết Mai ra ngoài như một con vật. Đóng sầm cửa lại, hắn mỉm cười ác độc.

Bên ngoài anh em Khải Hoàn ôm mẹ khóc nức nở. Cuối cùng chúng vực bà dậy đưa đi bệnh viện.

Những cái tát tai tới tấp và những cú đấm đau đớn dội lên người bà. Trong cơn đau thể xác và tâm hồn ấy bà nhìn thấy gương mặt thân quen với nụ cười hiền từ của ông, và lời hứa sẽ làm cho Thiếu Phong đối xử với bà tốt hơn.

Giật mình bừng tỉnh, như một phép lạ, gương mặt trong mơ ấy ở gần bà, rất gần, một bàn tay ông nắm tay bà ân cần:

- Em đã tỉnh rồi.

Bà ngơ ngác:

- Tôi ở đâu thế này ?

- Trong bệnh viện - Ông mỉm cười đáp - Hai đứa trẻ đã đưa em tới đây, trong khi bố rồi, chúng nhớ ra và tìm tới tôi.

Bà nhắm mắt, mệt mỏi:

- Chúng đã làm phiền ông.

- Không, là lỗi do tôi. Tôi nghĩ là Thiếu Phong sẽ hoảng sợ và đối xử tốt hơn với em, nhưng tôi đã lầm, con người cùng quẫn vì tuyệt vọng của hắn đâm ra liều lĩnh một cách thí mạng.

- Dầu sao tôi cũng cảm ơn ông đã tới đây.

- Điều cần nhất bây giờ là em hãy nghỉ ngơi cho khỏe, mọi chuyện còn lại đã có tôi lo liệu.

Ông vỗ nhẹ lên tay bà rồi đi ra. Lát sau hai đứa con trai vào thăm bà. Nhìn

chúng, bà bỗng ứa nước mắt:

- Mẹ đã làm liên lụy các con.

- Sao mẹ lại nói thế ? - Vẫn là Khải Hoàn, đứa bé này rất biết cách nói chuyện - Chúng con là con của mẹ mà, dĩ nhiên chuyện của mẹ là chuyện của bọn con.

Bà xúc động trong nhất thời không nói được, một lát sau bà hỏi:

- Các con đã ăn gì chưa ?

- Cha đã đưa bọn con đi ăn rồi mẹ ạ !

Bà ngạc nhiên:

- Cha ? Các con gọi ai ?

- Là người vừa từ đây đi ra. Ông ấy bảo nếu muốn, tụi con vẫn có thể gọi ông bằng cha.

Bà nhắm mắt, không muốn đón nhận ân huệ của ông cũng không được, giữa lúc bà phải nằm đây, bất động và bất lực. Bà đã xấu hổ và càng thấy mình xấu xa hơn trước tấm lòng bao dung quảng đại của ông.

Tuy nói rằng bà hận ông, nhưng đâu sao một người đàn bà ngoại tình là một điều xấu xa không thể nào tha thứ được.

Vậy mà bây giờ đây, chính ông đang tha thứ cho bà.

Bích Khuê chờ đợi trong tuyệt vọng, hai ngày rồi ba ngày vẫn không thấy Thiếu Phong trở về. Cuối cùng nàng biết rằng hắn đã thật sự bỏ rơi nàng.

Số tiền ít ỏi còn lại trong túi cạn dần. Nàng lê bước ra ngoài đi lang thang một cách vô định. Cho đến khi quá mệt mỏi, nàng trở về nằm vật ra giường mà khóc.

Nàng cay đắng nhận ra rằng Thiếu Phong không hề yêu nàng. Hắn chỉ muốn thỏa mãn xác thịt và âm mưu lợi dụng tiền bạc.

Có tiếng chuông cửa, nàng vùng dậy với một chút hy vọng, nhưng khi mở cửa, nàng chùng như ngất xỉu vì nỗi thất vọng tràn ngập trong lòng.

Người đứng trước mặt nàng nói giọng đều đều :

- Thưa cô, tôi đến đây để lấy tiền thuê nhà.

Nàng tựa vào tường, yếu ớt hỏi :

- Đã tới tháng rồi sao ?

- Vâng, tháng này và cả tháng trước nữa.

- Sao, tháng trước vẫn chưa trả tiền à ?

- Vâng, ông nhà bảo sẽ trả hết vào tháng này, khi mà cô lấy được số tiền lợi tức gì đó.

Bích Khuê cảm thấy như cả trời đất sụp đổ và nàng đang chơi vơi giữa khoảng không. Phải cố gắng lắm nàng mới nói được :

- Xin bà vui lòng chờ đợi vài hôm nữa, tôi ...

- Tôi e rằng không thể được nữa - Người đàn bà lạnh nhạt nói - Đã trễ lắm rồi. Vì nể tình bà đã thuê nhà này rất lâu nên tôi khát cho một tháng. Bây giờ

thì không được nữa.

Bích Khuê hoàn toàn tuyệt vọng :

- Vậy thì bây giờ tôi phải làm sao đây ?

- Tôi cho thời hạn ba hôm nữa, nếu không trả hết tiền thì tôi sẽ lấy lại nhà cho người khác thuê.

Người đàn bà đi rồi, Bích Khuê ngã gục trên nền gạch cay đắng, đau đớn, tủi nhục và tuyệt vọng. Đây là cái giá nàng phải trả cho sự phản bội của nàng.

Cái giá của người mẹ bán con.

Ba ngày sau giữa một đêm tối trời, một bóng trắng lặng lẽ đứng nhìn vào biệt thự của họ Lương. Cái bóng ấy đứng thật lâu, chừng như không biết mỏi.

Sau đó bóng trắng bước đi, lảo đảo cô đơn và vô định. Bóng trắng không biết đi về đâu và không biết tương lai sẽ ra sao.

Con gió xào xạc cuốn theo bước chân người ấy. Vài chiếc lá rơi, buồn ảm đạm cho đoạn cuối cuộc đời.

Trường Giang tần ngần xếp quần áo vào vali. Tâm trạng giữa lúc ra đi của nàng là buồn vui lẫn lộn. Bởi vì ở đây, tại ngôi nhà này nàng đã có cả niềm vui và nỗi buồn.

Có tiếng gõ cửa, Trường Giang đè nén tất cả cảm xúc vào lòng.

- Vào đi !

Là bé Khả Kỳ, nó bước tới bên nàng, ngồi xuống giường và Giang nhìn thấy đôi mắt nói đỏ hoe.

- Con có chuyện muốn nói với dì, phải không Khả Kỳ ? - Trường Giang nhìn nó và hỏi hết sức dịu dàng.

- Không, con tặng dì món quà này.

Đó là một bức tranh vẽ hai con mèo, trông nó rất tức cười, mèo chẳng ra mèo, cọp cũng không giống cọp. Nhưng nàng không cười, giọng nàng rất nghiêm túc.

- Dì cảm ơn món quà của con, Khả Kỳ ạ !

- Con vẽ xấu lắm, nhưng mà đó là hai con mèo, mèo mẹ và mèo con. Sau này nhìn thấy mèo con, dì sẽ nhớ tới Khả Kỳ.

Nàng ôm nó vào lòng, hôn lên tóc nó.

- Dì sẽ nhớ con, luôn luôn nhớ con đâu không nhìn thấy cô mèo xinh đẹp này.

Con bé bật khóc:

- Dì ơi ...

Có tiếng Thiện Văn, chàng đứng ở ngưỡng cửa để mở :

- Khả Kỳ, con cứ khóc hoài, làm dì giận con bây giờ đó.

- Không đâu, dì thương con, dì sẽ không bao giờ giận con, phải không dì ?

- Ủ, Khả Kỳ nói đúng, dì sẽ không bao giờ giận con cả, nhưng mà trừ phi

Khả Kỳ vẫn ngoan như lúc dì còn ở đây.

- Dạ, con biết rồi.

Nàng nhìn lên, bắt gặp Thiện Văn vội vàng quay đi. Tình cảm đầu có muộn màng của Văn vẫn làm cho nàng xúc động. Giọng nàng có một chút nghẹn ngào :

- Thiện Văn, xin cảm ơn những ngày tháng vui vẻ anh đã dành cho em.

- Có thật là vui vẻ không ?

- Em nói thật - Nàng khẳng định - Tất cả kỷ niệm ở đây, dù vui hay buồn, em mãi mãi ghi nhớ trong lòng.

- Cảm ơn em.

Sau cùng rồi cũng tới giờ chia tay. Những gì Thiện Văn bắt nàng mang đi nhiều đến nỗi chất đầy bốn chiếc vali. Trường Giang tưởng là bé Khả Kỳ sẽ ôm nàng mà khóc lần cuối. Nhưng không, con bé bỏ chạy lên lầu, để lại tiếng khóc nghẹn ngào trong phòng và trong lòng những người thân của nó. Lúc sắp ra xe, bà Quỳnh gọi nàng lại :

- Sợi dây chuyền này ta đã mang nó hơn ba mươi năm rồi và nó luôn mang đến sự may mắn. Tặng cho con và hãy tha thứ cho những lỗi lầm của ta.

- Cảm ơn bác !

Nàng cảm động hôn lên má người đàn bà.

- Con chúc sức khỏe bác !

Bà cười rồi lặng lẽ quay vào. Nàng tần ngần nhìn lại ngôi nhà nguy nga lần cuối rồi lên xe. Suốt đoạn đường đi, Thiện Văn dù cố gắng vẫn không một lần nở được nụ cười.

Nàng nhìn thấy chiếc xe quen quen đậu ở sân nhà nhưng không nhớ là của ai. Cho đến khi mở cửa phòng khách nàng mới giật mình khi thấy người đó là Tuấn Kiệt.

Kiệt cũng có vẻ bất ngờ, nhưng rồi chàng lập tức mỉm cười. Giang áp úng :

- Thừa thầy.

- Bất ngờ lắm phải không ? - Kiệt đỡ vali trên tay nàng và hỏi.

- Dạ phải, em hơi bất ngờ.

- Bác trai đi vắng, tôi định ở đây chờ bác về, nhưng ...

Trường Giang nhanh nhẩu cướp lời :

- Để em giới thiệu, đây là anh Thiện Văn, còn đây là thầy của em, thầy tên Tuấn Kiệt.

Kiệt chìa tay ra vui vẻ :

- Rất hân hạnh được biết anh Văn.

Văn bắt tay, nhưng yếu ớt :

- Để em đi làm nước.

- Thôi khỏi, Trường Giang - Thiện Văn ngăn lại - Tôi phải trở về với Khả Kỳ.

Giang quay lại, lúng túng nhìn hai người đàn ông bắt tay nhau.

- Xin lỗi, tôi bận nên không ở lại được.

- Ồ, không sao, lần sau gặp lại chúng ta sẽ nói chuyện.

Thiện Văn nhìn vào Kiệt nói :

- Anh là người may mắn. Hãy coi chừng địa vị của anh để làm cho người ta ghen tỵ lắm.

Trường Giang hoảng hồn, cứ tưởng là Tuấn Kiệt sẽ ngạc nhiên. Nhưng không, chàng cười như thể đã biết hết mọi chuyện rồi :

- Tôi biết mình may mắn. Hy vọng chúng ta sẽ là bạn.

- Được lắm chứ.

Rồi Thiện Văn quay người đi thật nhanh. Sau đó là ánh mắt Tuấn Kiệt nhìn nàng đắm đắm.

- Em bây giờ lớn hơn và xinh đẹp hơn ngày xưa.

Trường Giang đỏ mặt, có cảm tưởng như Kiệt đã biết tất cả chuyện của mình rồi. Bỗng nàng nhớ Tiểu My, nàng than thầm :

"Thôi chết rồi, chắc là con nhỏ đã khai hết với thầy rồi." Xấu hổ quá làm mặt mày Trường Giang đỏ ửng lên. Nàng lắp bắp :

- Để ... em đi làm nước ...

Cũng may, lúc nàng trở ra thì cha đã về. Chỉ tay vào mấy cái vali ông hỏi nửa đùa nửa thật :

- Không phải bị chồng đuổi định về ở với cha chứ ?

Giang đỏ mặt :

- Cha ...

Tuấn Kiệt cười tủm tỉm :

- Bị chồng đuổi thì không có, nhưng định về đây ở thật đó bác à.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhỏ Tiểu My đã kể hết cho thầy nghe rồi. Tiểu My ơi là Tiểu My, tội của người đáng chết một trăm ngàn lần.

Ông Định lắc đầu :

- Tuổi trẻ các con bây giờ thật là không hiểu nổi. Cậu Kiệt, cậu dạy học trò, những đứa trẻ này cậu có nhận xét gì ?

- Rằng nên hạn chế tuổi thành niên là mười sáu là vừa, bác ạ !

Trường Giang chen vào :

- Nếu mà cha và thầy tiếp tục đem tuổi trẻ của con làm đề tài thì con cần cầu viện bạn bè để mà hai bên tranh cãi công bằng mới được.

- Đó, thầy chưa, con đã biết bênh vực cho quyền lợi của mình ...

- Bởi vì thừa cha, lần sinh nhật thứ mười tám của con xảy ra cách đây đã sáu tháng rồi. Con đã là một công dân thành niên với đầy đủ tư cách.

Cha cười rung cả người. Điều mà Giang nhận thấy ở cha, từ này giờ là sự trẻ trung, yêu đời và tự tin hơn ngày xưa rất nhiều. Điều gì đã làm cho cha thay đổi ?

- Cha muốn con cùng cha tới thăm một người. Cậu Kiệt nữa, nếu không bận gì thì xin mời cùng đi với chúng tôi.

Dĩ nhiên là Kiệt không từ chối.

Trên xe, Trường Giang sức nhớ câu chuyện với cha qua điện thoại, nàng nói :

- Cha nói về người bạn mới của cha, có phải bây giờ chúng ta tới thăm người đó không cha ?

- Không phải. Đây, chính là người ngồi bên cạnh con đây.

Rồi ông vui vẻ nói trong sự ngạc nhiên của Trường Giang :

- Tôi bảo nó tôi vừa làm quen một người bạn mới, người ấy đã giúp tôi bớt buồn. Là tôi bảo cậu, nhưng nó nói là nó phải cảm ơn "bác ấy".

Tuấn Kiệt bật cười, còn nàng thì đỏ mặt vì ngượng, ngượng đến chín người. Thiệt là ...

- Hôm nay chúng ta đến đón một người xuất viện.

Cha nói khi xe dừng ở cửa bệnh viện, Trường Giang không nghĩ ra người đó là ai, cho đến khi gặp mặt. Cha tươi cười nói :

- Tuyết Mai, em xem tôi đưa ai tới đây này.

Giang mỉm cười trước ánh nhìn ngại và ngượng của bà Tuyết Mai. Cha đã không nói trước với nàng là ai, là bởi vì cha hiểu và tin nàng sẽ có thái độ thế nào. Nàng nói như một người từng trải :

- Cha con bảo là dì không được khỏe.

- Vâng - Bà Tuyết Mai gượng cười - Nhưng bác sĩ đã cho tôi xuất viện.

- Mừng cho sức khỏe của dì.

Ông Định giục :

- Thủ tục đã làm xong, bây giờ chúng ta có thể về được rồi.

- Tôi muốn chờ ...

- Hai đứa con đang chờ em ở nhà đây. Là tôi bảo chúng nó làm vậy.

Ông đỡ hành lý trên tay rồi dìu bà bước đi, phía sau Trường Giang thì thăm vào tai Tuấn Kiệt :

- Thầy có tin rằng trước đây họ hận thù nhau ?

- Tin chứ - Giọng Kiệt chắc nịch - Trên đời này có chuyện gì mà không có.

Cũng như tôi đã đánh mất nhưng cũng vừa tìm được báu vật của tôi.

Chàng nhìn sâu vào mắt cô học trò bé bỏng, báu vật mà chàng vừa tìm lại được. Giọng chàng thì thầm, quỵn rữ :

- Suốt thời gian em về làm dâu người ta, tôi lúc nào cũng ở bên cạnh em, trong bóng tối, âm thầm chỉ mình tôi biết mà thôi.

Lụy Tình

Chương 25

Ôi thầy ... Giang đã tìm lại được ánh mắt dịu dàng và giọng nói ngọt ngào của thầy.

Lúc xe dừng lại, Giang thấy cha vội vàng vòng qua mở cửa xe cho bà. Nàng biết đó là hạnh phúc, là sự tự tin mà cha vừa tìm lại được. Nàng và Tuấn Kiệt ngồi yên trong xe, để cha mặt tỉnh "ga lăng".

- Ngôi nhà này tôi đã mua lại của Thiếu Phong. Từ nay mẹ con em hãy yên lòng mà ở đây.

Giọng bà buồn lạnh lùng :

- Phải chăng ông đang muốn làm cho tôi phải sống trong ăn năn và hối hận ?

- Kẻ hối hận là tôi chứ không phải em, Tuyết Mai ạ. Hãy để cho tôi có cơ hội chuộc lại lỗi lầm của mình. Đó là lòng vị tha của em, tôi trông chờ sự tha thứ của em.

Ông ấy nói thật. Bà biết như thế nhưng không vì vậy mà vui sướng hơn. Ông thì thâm bên tai bà:

- Bọn trẻ đang chờ em trong nhà, có một buổi tiệc nho nhỏ, nếu em cho phép thì tôi sẽ trở lại khi hai đứa chúng nó về.

Bà im lặng, ông biết rằng đừng nên trông mong phụ nữ họ gặt đầu trong những trường hợp như thế này. Là nam nhi phải biết kiên nhẫn và nhẫn nhục. Cả một chút lì lợm nếu cần.

Lúc xe về tới nhà, cha nghiêm nghị hỏi :

- Con không trách nếu bây giờ cha trở lại đó chứ, Trường Giang ?

- Cha cũng biết là con không trách mà, phải không ?

Ông Định mỉm cười:

- Vậy thì cha đi. Cậu Kiệt nếu không có bận gì thì ở lại chơi với con gái tôi.

Kiệt nói khi chỉ còn lại hai người:

- Em và bác trai hiểu nhau đến độ không cần phải nói hết bằng lời.

- Chuyện đó xảy ra sau ngày mẹ mất.

- Bây giờ em trở về luôn, không đi nữa, có phải không ?

Trường Giang đỏ mặt:

- Sao thầy lại hỏi như vậy ?

- Em biết rồi mà, đâu cần phải hỏi tôi.

Trường Giang rảo bước, giận hờn, e lệ, thẹn thùng tất cả cùng có trong giọng nói và cử chỉ của nàng lúc này:

- Em không thèm nói nữa, thầy và nhỏ Tiểu My cùng một phe.

Cuối cùng Kiệt cũng đưa được cô bé đây, ngồi giữa cảnh trời mơ mộng và nhìn cô bé đôi má đỏ bừng vì e thẹn:

- Thầy ... sao nhìn em dữ vậy ?

- Để bù đắp thời gian qua tôi đã không nhìn thấy em. Trường Giang, em định làm gì cho tương lai ?

- Em muốn được tiếp tục đi học - Nàng đáp ngay như thể đó là ước mơ của nàng - Thầy có sẵn lòng cho em trở lại lớp không ?

- Em biết là tôi không mong đợi gì hơn thế nữa mà, Trường Giang. Cuối cùng Kiệt cũng đưa được cô bé ra đây, ngồi giữa cảnh trời mơ mộng và nhìn cô bé đôi má đỏ bừng vì e thẹn :

- Thầy ... sao nhìn em dữ vậy ?

- Để bù đắp thời gian qua tôi đã không nhìn thấy em. Trường Giang, em định làm gì cho tương lai.

- Em muốn được tiếp tục đi học - Nàng đáp ngay như thể đó là ước mơ của nàng - Thầy có sẵn lòng cho em trở lại lớp không ?

- Em biết là tôi không mong đợi gì hơn thế nữa mà, Trường Giang. Nàng thẹn thùng nói :

- Em đâu có biết, thầy có nói bao giờ đâu.

- Tôi nhớ có lần tôi nói có rất nhiều chuyện muốn nói với em...

- Em còn nhớ.

- Và lúc đó em hỏi tôi vì sao không nói. Tôi đáp rằng có nhiều chuyện không thể nói bằng lời được. Lúc đó và bây giờ cũng vậy - Ánh mắt thầy thiết tha nhìn nàng - Tôi không nói và sẽ không bao giờ nói khi nào em vẫn còn là học trò của tôi.

Giang chớp mắt, tròn xoe nhìn Kiệt nói :

- Bởi vì nói ra tôi sẽ cảm thấy mình phạm tội, làm cho mối quan hệ của chúng ta không còn vui vẻ và tự nhiên nữa. Trường Giang, em có hiểu tôi không ?

- Em hiểu.

Giang gật đầu, nhưng nàng tự hỏi cho đến bao giờ thầy mới nói ra được cái điều thầm kín ấy.

Ngay lập tức thầy nhìn thấy nỗi buồn của nàng :

- Em hiểu, nhưng tại sao em buồn ?

Nàng đáp, cũng không ngờ là mình dám nói như vậy :

- Em sợ, sợ cũng như chuyện vừa rồi.

Ôi, Giang ơi ! Sao mi ngu ngốc quá vậy ? Chẳng khác nào mi thú nhận là mi đã yêu rồi. Nhưng không còn kịp nữa, thầy đã nắm tay Giang trù mến hỏi :

- Em có còn giữ chiếc khăn tay không ?

- Lúc nào em cũng mang theo bên mình.

- Vậy thì sẽ không bao giờ, chúng ta cũng như chiếc khăn tay ấy, không bao giờ rời xa. Tôi hứa với em như vậy.

Lúc này Giang mới mỉm cười. Chuyện tình yêu của nàng và người thầy giáo,

lạ lòng đến độ khó tin. Thầy ơi, tại sao thầy yêu em chứ ? Một con bé, còn bé đến độ thầy không thể nào nói được là thầy yêu em ! Phải chờ cho đến tận bao giờ ?

Lúc Thiện Văn trở về, con chàng vẫn còn khóc. Lúc nhìn thấy chàng, nó nghẹn ngào :

- Dì đi rồi phải không cha ?

Văn ôm con vào lòng, cũng nghẹn lời như nó :

- Phải, Khả Kỳ ạ, dì đã đi rồi.

- Từ nay con lại phải sống một mình trong nhà này.

- Không đâu - Văn ôm chặt con hơn, nước mắt ứa trên mi chàng - Từ nay cha sẽ ở bên con, săn sóc và lo lắng cho con như dì vậy.

Con bé ngẩng nhìn chàng, mắt nó vẫn còn nhoà lệ :

- Thật không, cha nói thật không ?

- Cha nói thật. Bởi vì chính dì đã chỉ cho cha thấy lỗi lầm của mình. Khả Kỳ, cha xin lỗi con vì đã đối xử không tốt với con từ bấy lâu nay.

- Con không có giận cha đâu. Con chỉ buồn mẹ mà thôi.

- Quên đi, con hãy quên người đàn bà đó đi. Mẹ ... không có xứng đáng là mẹ của con đâu.

Vì khóc nhiều nên Khả Kỳ ngủ sau đó. Còn lại một mình, Thiện Văn thấm thía nỗi buồn thất gan ruột của chàng. Trường Giang ... Trường Giang ơi... !

Ông gấp thức ăn bỏ vào chén bà, triu mến :

- Ăn nhiều một chút đi Tuyết Mai, em gầy lắm đó.

Bà buông chén ngoảnh mặt đi :

- Ông đừng đối xử tốt với tôi nữa. Thà rằng ông oán hận, chửi tôi còn dễ chịu hơn thế này.

Ông nhìn bà nghiêm nghị :

- Tôi không có hận nên không thể nào mắng em được, Tuyết Mai.

- Vậy thì ít ra ông cũng đừng nên đối xử tốt với tôi.

- Là ì tôi muốn chuộc lại lỗi lầm của mình. Em quên rồi sao. Chẳng phải em đã từng chỉ trích tôi là gì - Phải, ông đã có lỗi với tôi nhưng tôi cũng đã phản bội ông, điều ấy cũng đã công bằng rồi.

Ông thở dài :

- Nói cho cùng tôi vì không muốn nhìn thấy em khổ sở.

- Tôi không cần ... không cần ông lo lắng.

- Bình tĩnh lại, Tuyết Mai ạ. Em có thể không cần tôi nhưng còn các con em thì sao, chúng còn có tương lai nữa chứ ?

- Con của tôi hãy để cho tôi lo.

- Nhưng mà chúng rất mến tôi.

Ông nháy mắt với Khải Hoàn, đã thoa? hiệp trước nên cậu ta nói không ngần ngại :

- Phải đó mẹ. Bọn con đã quen gọi ông bằng cha rồi nên không muốn thay đổi nữa.

- Các con ... - Bà trừng mắt nhìn Khải Hoàn rồi òa khóc - Các con phản bội ta.

Bà ôm mặt lao vào phòng. Bọn trẻ muốn đi theo nhưng ông đã giữ chúng lại.

- Hãy để mẹ các con yên tĩnh, bà ấy cần phải suy nghĩ - Ông mỉm cười với chúng - Chỉ cần chúng ta luôn luôn đoàn kết là được rồi.

Cắm một nén hương lên bàn thờ, ông Định nhìn lên ảnh vợ nói :

- Mẹ con suốt đời sống trong sự thù hận của cha. Tới chừng hiểu ra thì người đã không còn. Thậm chí không có cơ hội bù đắp cho người.

- Nhưng mà mẹ con trước khi nhắm mắt đã tha thứ cho cha.

- Đó chính là điều làm cho cha không hận Tuyết Mai. Người chết còn tha thứ thì tại sao chúng ta, những người còn sống phải hẹp hòi ! ?

Trường Giang nắm tay cha, hai cha con trở lại phòng khách.

- Con hiểu cha mà - Nàng nói - Thật ra bây giờ đi ấy sống ra sao ?

- Bà ta bị Thiếu Phong bỏ rơi, đánh đập và cha đã giúp cho bà ấy. Nhưng ...

- Di không muốn nhận sự giúp đỡ của cha, phải không ?

Ông Định nhìn con trùu mến :

- Con thật là giống mẹ. Ngày xưa Kiều Anh cũng thế, thông minh và quyết đoán.

- Vậy thì con sẽ làm như mẹ một lần nữa, con sẽ vị tha, sẽ giúp cha hàn gắn với di nếu cha muốn.

Ông Định chỉ cười không nói , lát sau ông hỏi sang chuyện khác :

- Còn con, con phải kể chuyện của con đi chứ ? Tại sao dọn về đây ở với cha ?

Nàng nói về cuộc hôn nhân giả của mình, kể về Bích Khuê, Khả Kỳ và cả gia đình họ Lương. Ông Định lắc đầu kêu lên :

- Con thật là ... cha không thể nào tưởng tượng nổi. Con đã làm một cuộc cải cách trong gia đình gia giáo ấy.

- Cải cách thì không dám nhận, nhưng mà ít ra tất cả họ giờ đây rất yêu con.

- Nhưng ngoài họ ra, còn có một người yêu con nữa đấy.

Ông Định cười ranh mãnh. Ông nhìn cô con gái rượu chờ đợi phản ứng của nó. Ông thấy mặt con đỏ lên.

- Thế nào, cha nói thế có đúng không ?

- Con đâu có biết, nhưng mà ...

- Nhưng làm sao, con gái ?

- Tại sao cha lại quen, quen ... thầy con ?

- Hạ.. hạ.. - Ông Định cười giòn - Tại sao mà con biết người cha nói là thầy của con ?

- Chạ.. - Nàng phụng phịu - Cha trả lời con đi.

- Thôi được, thôi được ... cha nói, là chính cậu ta tìm cách làm quen với cha. Chỉ mới đây thôi, có lẽ là sau khi biết chuyện của con.

- Chạ.. thấy thầy như thế nào ?

Nàng hỏi, má đỏ bừng e thẹn.

- Dĩ nhiên thầy là thầy của con, rất xứng đáng.

- Cha ơi, cha chỉ có mỗi con là con của cha. Vậy thì cha phải nhìn, nhìn người ta cho thật kỹ, kéo gả làm đưa con gái này, cha không có cơ hội gả thêm lần nữa đâu.

Ông Định cốc lên đầu con :

- Cái con bé này, chả lẽ là cha đã gả con một lần rồi sao ? Mai mốt là lần thứ hai, nhưng mà con phải coi chừng, đừng có giở trò, cha không có gả lần thứ ba đâu đấy nhé !

- Cha này, nói gì mà kỳ quá, cha làm như con gái của cha là ... là ...

Bà Tuyết Mai mở cửa, có vẻ ngạc nhiên khi thấy nàng :

- Là cô à ?

Trường Giang mỉm cười, cố tạo cảm giác gần gũi :

- Con đến thăm dì.

Ngập ngừng một chút rồi cánh cửa rộng mở :

- Mời vào.

Trong phòng khách. Trường Giang gặp anh em Khải Hoàn đang ngồi ủ rũ cạnh mấy chiếc vali. Thấy nàng chúng có vẻ ngượng nên chàng hỏi qua loa rồi rút lui.

Nàng nhìn mấy cái vali có ý dò hỏi, bà Tuyết Mai nói :

- Chúng tôi chuẩn bị ra đi.

- Ra đi ? - Trường Giang ngạc nhiên - Tại sao vậy ?

- Không tại sao cả. Đơn giản chỉ vì tôi không thể ở lại đây được. Cô ngồi xuống đi, để tôi lấy nước.

Lát sau, bà trở ra với ly nước lọc trên tay. Gương mặt thiếu phụ hằn vệt đau khổ và tiêu tụy. Vòng mắt thâm quầng, có lẽ bà đã thức suốt đêm để suy nghĩ. Nàng mừng là đã đến đây kịp lúc.

- Cô uống nước - Bà Tuyết Mai ngồi xuống đối diện, nói tiếp - Nhân tiện nhờ cô nói lại với cha cô, tôi xin trả lại ngôi nhà.

- Con sẽ không nhận bất cứ lời nhắn gởi nào, nếu như chưa biết lý do thật sự vì sao dì lại ra đi ?

Bà lắc đầu, mắt trĩu buồn :

- Lý do thì có trăm ngàn thứ , nhưng không có thứ nào ủng hộ tôi ở lại đây cả.

- Có ... - Trường Giang khẳng định - Có một lý do khiến dì ở lại.

Tuyết Mai ngạc nhiên chờ đợi.

- Đó là lòng chân thành của cha con.

- Ông ấy chân tình nhưng tôi không có mặt mũi nào nhận lãnh.
 Nàng nhìn thẳng vào mắt người đàn bà nói :

- Con biết di không chỉ đơn giản là mặc cảm, trái lại di muốn trả thù cha con. Muốn cha con không trả nợ được cho di, để người phải suốt đời ân hận.

- Tôi không có.

Bà yếu ớt phản đối. Trường Giang nói tiếp, quyết liệt hơn :

- Hôm nay con tới đây là để xin di tha thứ cho cha con.

- Tôi không có tư cách.

Trường Giang kiên nhẫn tiếp :

- Lúc sắp chết, mẹ con đã nói là người tha thứ cho cha và cả di nữa, người không có giận di.

Tuyết Mai đỡ đỡ, bà run rẩy :

- Tôi... không tin...

- Hôm qua cha con nói, người chết còn tha thứ thì tại sao chúng ta, những người còn sống phải hẹp hòi ?

Dừng lại một chút, nàng tiếp tục nói, mắt không rời khỏi người đàn bà :

- Con xin di, hãy vì sự độ lượng mà bỏ qua cho cha con.

- Tôi có thể không nhớ lỗi lầm của người khác nhưng còn lỗi của tôi... - bà có vẻ rất đau đớn - làm sao mà tôi quên được. Ngôi nhà này đây, chính tôi đã bòn rút tiền của cha cô mua cho nhân tình, rồi bây giờ, cha cô một lần nữa bỏ tiền ra mua lại của nhân tình tôi cho tôi, oái oăm như thế, thử hỏi tôi làm sao mà ở lại được ?

- Di sẽ quên tất cả nếu như di nhận ra lòng hối hận chân thành của cha, nói như di, nhìn xa một chút nữa cho tương lai của Khải Hoàn và Khải Bình.

- Ngay đến như cô cũng là một điều mặc cảm cho tôi.

- Vậy thì tại sao chúng ta không cởi mở với nhau, tha thứ cho nhau tất cả ?

Di bỏ qua cho cha con, còn con thì quên đi chuyện cũ. Thật sự thì bây giờ con đã quên rồi và con biết, di cũng sẽ tha thứ cho cha con.

Tuyết Mai ôm mặt khóc. Bà không ngờ những giọt nước mắt già nua của bà lại có thể đổ ra vì vài lời nói non trẻ của đứa con gái này. Ôi ! Sao mà đau đớn, éo le thế này.

- Làm người không gì đau đớn bằng khi cảm thấy lương tâm mình cắn rứt. Nếu di không tha thứ cho cha con thì chẳng những cha mà ngay cả di cũng vậy, hai người đều phải chịu đau đớn.

- Tôi hiểu ... tôi hiểu rồi - Bà yếu đuối kêu lên - Xin đừng nói nữa, tôi đã hiểu rồi.

Lát sau, Trường Giang ra về. Nàng tin là bà Tuyết Mai sẽ ở lại, cũng như bà sẽ tha thứ cho cha nàng.

Còn ở đầu ngõ Giang đã biết nhà mình có những vị quý khách nào rồi. Giọng ồm ồm của Thăng gầy, tiếng nói lạnh lạnh của Tiểu My, hợp cùng

bản hòa tấu cho biết rất nhiều thành viên của lớp 12A2 có mặt trong nhà nàg.

Cho đến khi Giang bước vào thì thế giới thật sự bùng nổ. Quả bom Tiểu My nổ trước :

- A ... ha, xin chào bà, bà phu nhân Tổng giám đốc Thiện Văn.

Nhỏ Loan điệu hạnh :

- Xin được phỏng vấn phu nhân, xin hỏi, vì sao cuộc hôn nhân của bà và ngài Tổng giám đốc kết thúc ... kỳ cục đến như vậy ? Chưa tròn nửa năm.

Trường Giang giơ tay lên cao, tạm thời tiếng ồn lắng xuống :

- Tất cả những câu hỏi của quý vị đều không có thiết thực. Tôi có một câu hỏi rất thực tế, xin quý vị trả lời cho.

- Hỏi đi !

- Hỏi đi Trường Giang ...

- Được, tôi xin hỏi, quý vị có đồng ý cho tôi trở về với lớp học của quý vị không ?

Cả lũ la chối lói :

- Hoan hô, hoan hô sự trở về của lớp trưởng !

- Khoan đã !

- Chuyện gì nữa đây, Tiểu My ?

- Tôi xin được hỏi một câu tối quan trọng là ...

Cô ta dừng lại, như thể trên ghẹo sự tò mò chờ đợi của bạn bè. Thật vậy, chúng nó náo nức :

- Là sao... là sao hả Tiểu My ?

- Nói mau đi chứ, bộ định chờ sao Chối đụng sao Mộc hay sao ?

My hăng giọng :

- Rằng ... chúng ta phải gọi bằng cô Trường Giang hay là bà Thiện Văn ?

Trường Giang đỏ mặt, véo Tiểu My một cái :

- Thiện Văn cái đầu mi đó, đồ thêu lẻo.

Vui đùa một lúc, Bích Hà lên tiếng, rất thiết thực :

- Trường Giang muốn trở lại học nhưng bài vở đã bỏ nhiều rồi. Bây giờ chúng ta mỗi người giúp một tí, chép lại bà phụ Trường Giang.

- Ý kiến rất hay - Trường Giang nhảy cẫng lên như đứa trẻ - Mình thương nhất là Bích Hà đó.

- Hừ ... hừ ... Các bạn hãy xem Trường Giang nó nịnh kìa.

Giang chạy bay lên lầu , không thèm để ý lời châm chọc của Tiểu My. Nàng nói vọng lại :

- Để mình đi lấy tập.

Lát sau trở xuống, mặt nàng tiu nghỉu :

- Không biết tập vở của mình đâu mất tiêu hết rồi.

Vừa lúc đó có tiếng chuông reo. Chị Thúy ra mở cửa, lát sau Tuấn Kiệt cùng

vào với chị. Trên tay Kiệt là một chồng tập vở. Tiếng Tiểu My thì thầm :

- Là tập của Trường Giang.

Lũ học trò chào rân lên. Kiệt mỉm cười :

- Không ngờ các em có mặt đầy đủ thế này.

Tiểu My chỉ chồng tập trên tay Kiệt , nói ranh ma :

- Thầy ... thầy cầm tập của Trường Giang ?

Kiệt lúng túng :

- Ồ ...

- Có phải thầy đem trả cho nó không ?

- Ồ ... phải.

- Để em cầm giùm cho.

Nói là làm, nó ra tay nhanh như chớp rồi lập tức cầm đi. Tuấn Kiệt muốn giựt lại cũng không kịp. Ngay lập tức đám bạn bám theo Tiểu My, mỗi đứa một cuốn. Bắt gặp thầy giáo chép bài giùm học trò, bọn chúng quay lại nhìn Kiệt rồi nhìn Trường Giang, tiếng cười muốn vỡ cả căn phòng.

Không biết chúng nó học được ở đâu mà lịch sự phải nói. Phá phách một hồi rồi cả bọn lần lượt kéo nhau biến mất. Còn lại hai người, Kiệt nhìn nàng nói :

- Tôi đã chép cho em tất cả bài vở bỏ trống. Đây nè em hãy cố mà học.

Giang ngượng ngập đỡ chồng tập từ tay Kiệt :

- Cám ơn thầy. Nhưng mà ... tụi nó đã biết rồi, thế nào đi học lại em cũng bị chọc què.

- Tôi muốn cho cả thế giới này biết rằng tôi lo lắng cho em - Kiệt khoát tay một vòng, mắt chàng ngời sáng - Để lại không ai lăm le địa vị ấy.

- Thầy còn nói nữa ...

Nàng bỏ chạy ra ngoài, phía sau Tuấn Kiệt mỉm cười một mình, chàng cảm thấy hạnh phúc.

Kiệt tìm thấy nàng ở một nơi có khung cảnh tuyệt đẹp. Không biết vô tình hay cố ý, cô học trò của chàng đã chọn chỗ này, vừa mơ mộng hữu tình và còn rất nên thơ nữa.

Kiệt đi nhẹ về phía nàng, giọng trầm ấm :

- Em đang nghĩ gì thế. Trường Giang ?

- Em tự hỏi tại sao thầy ở đây chứ không phải một nơi nào khác, xứng đáng với thầy hơn.

Kiệt tinh nghịch hỏi :

- Thế nào gọi là xứng đáng hử cô bé ?

Nàng nghiêng đầu, thơ ngây, tinh nghịch và rất đáng yêu :

- Là ở đó, không có một con bé như em, bé đến độ làm cho thầy khó nói chuyện.

- Em biết mình còn bé thì tốt - Kiệt nghiêm túc nói - Để em đủ kiên nhẫn,

chờ đợi cho đến khi nào tôi nói được những gì cần phải nói.

Ôi, thầy nói chuyện sao mà hay quá ! Thầy dịu ngọt thế này, chắc là thiếu gì con gái đẹp yêu thầy. Bỗng dưng nàng thấy lo lo.. Ý nghĩ ấy làm má nàng ửng hồng. Cũng may là thầy không nhìn thấy.

- Trường Giang.

- Dạ ...

- Em có ngại không nếu tôi mời em về nhà ?

- Em...

- Em không thích thì thôi vậy.

Nàng cảm thấy ức trong lòng :

- Em có nói không thích bao giờ đâu ?

- Vậy có nghĩa là em đồng ý ?

Kiệt mừng rỡ hỏi. Nàng làm nũng :

- Nhưng bây giờ em không thích nữa.

- Thôi mà Trường Giang, đừng làm khó thầy giáo của mình, có được không ?

Nàng đứng lên, chun mũi trêu thầy :

- Thầy giáo ... ! Em chưa từng thấy thầy giáo nào xấu như thầy cả.

Kiệt ngẩn người. Nhưng thấy nàng cười, Kiệt cũng cười theo. Đâu trách được, em còn bé quá mà.

Nàng đứng đây từ lúc hán mới bước vô nhà hàng. Trời đổ mưa rồi tạnh, bây giờ lại mưa nữa nhưng nàng vẫn mặc, nàng thi gan với trời đất bởi hận thù đang sôi sục trong lòng.

Hán đã làm nàng bỏ chồng, bỏ con, bỏ cả hạnh phúc gia đình để đi theo hán.

Vậy mà cuối cùng hán đã bỏ rơi nàng, giữa lúc mà nàng mất tất cả.

Dưới trời mưa và những cơn sấm giập, một thiếu phụ còn trẻ nhưng có vẻ tiêu tụy và đau khổ, thiếu phụ đứng lặng dưới cơn mưa, không cử động, mắt nhìn trùng trùng vào cửa nhà hàng bên kia đường, nơi lát nữa đây kẻ thù của nàng sẽ đi ra.

Lụy Tình

Chương Kết

Cuối cùng, hán xuất hiện khi trời tạnh mưa. Hán khoác vai một cô gái phấn son lòe loẹt, cả hai cùng có vẻ say, cùng chệnh choạng bước đi.

Nàng băng qua đường, đứng chắn trước mặt đôi trai đàng gái điếm. Một bàn

tay nàng giấu sau lưng, giọng nàng rít lên dữ dội :

- Thiếu Phong ...

- Hừ ... - Hửn ngật ngữ hỏi - Ai... ai gọi tên tôi ?

Nàng nghiêng răng, mắt toé hận thù trong đêm :

- Là oan gia gọi mày đó, thằng sở khanh.

Thiếu Phong lúc này mới nhận ra :

- Hừ ! Lại là cô, tôi bảo đừng đi tìm tôi nữa mà. Thiệt là phiền quá đi.

Thù hận dâng lên trong lòng nàng, càng giận và hận hơn khi Thiếu Phong quay sang cô gái âu yếm :

- Mình đi em.

- Bà chần nào vậy anh ?

- Con bồ của anh trước đây, nhưng bây giờ đã vô dụng rồi.

Hửn cười phá lên vẻ đắc ý. Bích Khuê không còn chịu đựng được nữa, nàng thét lên :

- Tao phải cho mày bài học ...

Bàn tay nàng vung lên, một hòn đá lao thẳng vào ngực Thiếu Phong !

Cô gái bên cạnh hửn ôm mặt rú lên. Còn hửn, hửn trợn tròn đôi mắt nhìn nàng, như thể hửn không tin là nàng có đủ gan ấy can đảm. Máu từ những vết thương tuôn ra xối xả. Đôi mắt hửn cứ trợn trừng như thế cho đến khi hửn không còn đứng vững được nữa.

Hửn gục xuống, bên cạnh vũng máu của hửn. Nàng cũng gục xuống. Cho đến khi có ai đó nâng nàng dậy, đưa nàng lên xe rồi chở đi, nàng hoàn toàn không nhận thức được chuyện gì đã xảy ra.

Thiện Văn đọc được tin ấy trên báo, chàng giấu mẹ và con gái một mình đi đến phòng cảnh sát điều tra. Nhờ quen biết, Văn được đưa vào một phòng kẻ bên, trực tiếp xem cuộc tra hỏi của cảnh sát.

Người cán bộ tiếp tục hỏi một cách kiên nhẫn :

- Cô và nạn nhân quan hệ như thế nào ?

- Các ông chỉ cần biết tôi đã cố ý ném hửn là đủ, không cần phải hỏi gì thêm.

Hỏi đi hỏi lại gì nàng cũng nói có bấy nhiêu. Lát sau Thiện văn nói chuyện với người có trách nhiệm ở đây, với tư cách giúp đỡ điều tra, chàng được vào gặp can phạm. Vừa thấy chàng, không ngờ Bích Khuê phản ứng dữ dội :

- Ra ngay ! - Nàng thét - Tôi không muốn gặp mặt anh.

- Bích Khuê, tôi tới đây để ...

- Tôi không cần biết anh tới để làm gì. Tôi không muốn nhìn thấy anh, không muốn, không bao giờ muốn.

- Cô hãy bình tĩnh lại ...

Thiện Văn đành phải ra ngoài. Chẳng còn nghe tiếng Bích Khuê bên trong :

- Tôi không có thân nhân, từ nay tôi không muốn gặp ai cả.

Thiện Văn bỗng nghe có cái gì nhói đau trong lòng. Bích Khuê hại người,

phải chăng trong ấy có một phần lỗi của chàng ?

Trường Giang run quá, lần đầu tiên tới thăm gia đình thầy, nàng không thể nào mà bình tĩnh được. Mặc dù trước đó Kiệt đã nói :

- Em không cần phải sợ, cô dưỡng Bình không phải là loại người khắc khe còn Tâm Quyên thì rất dễ thương.

- Tại sao thầy lại ở với cô dưỡng ?

- Gia đình tôi ở tận miền Tây, tôi ở với cô dưỡng từ nhỏ để ăn học.

- Thế ... thầy nói sao với gia đình khi đưa em về ?

Kiệt tình nghịch hỏi lại :

- Nghĩa là sao ?

- Thì ... thầy giới thiệu em như thế nào ?

- Thế còn em, em muốn tôi giới thiệu em như thế nào ?

Nàng đỏ mặt cả thẹn :

- Em đâu có biết.

Lúc đó thầy đã nắm tay nàng. Cái đụng chạm đầu tiên khiến nàng run bắn lên, hơi ấm từ tay người thầy truyền sang, tất cả làm cho nàng sợ hãi, nhưng rồi cử chỉ dịu dàng và giọng nói trầm ấm của thầy đã làm nàng bình tĩnh trở lại.

- Trong lòng tôi muốn thế nào thì tôi nói với gia đình thế ấy. Nhưng em yên tâm, tôi bảo đảm ở đó em sẽ rất thoải mái.

- Em không biết. Em còn khờ lắm, thầy coi chừng phải xấu hổ vì em đây.

Bàn tay thầy siết chặt hơn. Mắt môi thầy cùng cười :

- Vậy ư, cô bé ?

Nàng nhẹ nhàng rút tay về :

- Còn phải hơn nữa.

Và lúc này đây, thầy cũng nắm tay nàng, nàng không còn cảm thấy run nữa mà là một cảm giác ấm áp hạnh phúc. Thầy nói :

- Em đừng có run, bình tĩnh và bình tĩnh, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Giang nhìn thầy, ánh mắt chứa đựng sự tin cậy tuyệt đối.

Ngôi nhà nhỏ của thầy lập tức cho nàng cảm giác ấm cúng. Ở đây có vẻ êm ả, thơ mộng và rất hạnh phúc. Cô dưỡng Bình hai người cùng có vẻ hạnh phúc. Cô dưỡng Bình hai người cùng có vẻ phúc hậu và Tâm Quyên, đúng như lời thầy nói, cô nàng rất vui vẻ và dễ thương.

Lúc đã làm qua thủ tục chào hỏi, dưỡng Bình nhìn nàng, mỉm cười nói :

- Tôi nghe Tuấn Kiệt nó nói rất nhiều về cô học trò dễ thương. Rất vui mừng được đón tiếp cháu trong gia đình chúng tôi.

Nàng cúi đầu e lệ :

- Con cảm ơn dưỡng.

Tâm Quyên đề thêm vào :

- Còn em, bây giờ mới hiểu vì sao trước đây anh Kiệt từ chối tất cả bạn bè

của em. Chị Trường Giang, chị xinh đẹp lắm đó.

Kiệt trừng mắt :

- Em quên lời anh dặn rồi sao ?

Quyên lè lưỡi ra vẻ sợ hãi :

- Eo ơi ! Ba mẹ coi anh Kiệt bệnh người ta kìa.

Nói rồi, cô bé cười giòn, không hề có ác ý.

Nàng và Tâm Quyên làm quen với nhau rất nhanh. Cô bé tâm sự lúc chỉ có hai người với nhau.

- Chị Giang này, chị làm sao mà chính phục được anh Kiệt của em vậy ?

- Tôi đâu có biết.

Nàng đỏ mặt đáp. Thật sự là nàng không biết thật.

Tâm Quyên không tiếc lời ca ngợi ông anh của mình :

- Chị biết không, anh Kiệt rất khó tính. Chẳng vậy mà đã gần hai mươi tám tuổi rồi vẫn chưa có cô bạn gái nào. Chị là người đầu tiên anh ấy đưa về đây.

Giang tròn mắt ngây thơ :

- Thầy khó như vậy thật sao ?

Tâm Quyên cười tinh quái :

- Nhưng mà với chị thì anh ấy rất dễ chịu.

Sau đó là bữa cơm thân mật. Qua phút ngại ngùng, Giang ăn rất tự nhiên và rất ngon miệng. Cô Bình nhìn nàng hỏi :

- Cháu Giang có vừa miệng không ?

- Dạ có, tất cả các món ăn của cô đều ngon cả.

- Không phải tất cả đâu nhé - Tâm Quyên chen vào - Món gà nấu với khoai tây này do em làm đó.

Họ trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Đúng như lời Kiệt nói, nàng hoàn toàn cảm thấy thoải mái trong gia đình ấm cúng này. Lúc đưa nàng về, Kiệt hỏi :

- Em có nhận xét gì về gia đình tôi ?

Nàng đáp ngay :

- Em đã từng sống trong hai đại gia đình, họ đều giàu có và quyền thế nhưng em chưa bao giờ tìm thấy trong ấy hai chữ hạnh phúc như ở gia đình này, đâu đâu cũng tràn ngập hạnh phúc.

- Sau này, tôi hứa với em, tôi sẽ xây dựng một tiểu gia đình như thế, ấm cúng và hạnh phúc. Em có thích không ?

Nàng trù mến thầy trù mến :

- Những gì thầy thích em đều thích cả.

Lúc chia tay, nàng hỏi :

- Em đã tới thăm nhà của thầy rồi, vậy thì thầy có thể vì em mà tới thăm một nơi không ?

Nhìn vào mắt nàng, Kiệt hỏi :

- Là Thiện Văn, phải không ?

- Nếu thầy không thích thì thôi vậy.

- Tôi đã nói không thích bao giờ đâu ?

Thế rồi họ cười xòa, cùng nhớ lại lần Kiệt mời nàng vô thăm nhà chàng. Lúc đó họ đã nói chuyện y hệt như thế này.

Thiện Văn trước mắt nàng có vẻ gầy và xanh hơn. Tuấn Kiệt sau một lúc trò chuyện đã lặng lẽ rút lui cho họ nói chuyện với nhau tự nhiên hơn.

Nhìn nhau một lúc, Thiện Văn nói :

- Từ ngày em đi, mẹ và Khả Kỳ bỗng trở nên quẩn quýt hẳn lên. Em thấy đó, mẹ đã đưa Khả Kỳ đi chơi rồi.

Nàng cười nói :

- Tại sao anh không nói về anh ? Sao anh không giữ gìn sức khỏe ?

- Em có biết chuyện của Bích Khuê chưa ?

- Em không được biết, nhưng là chuyện gì ?

Thiện Văn thở dài :

- Bích Khuê đã ném đá vào người bạn trai của cô. Hẳn lợi dụng và rồi bỏ rơi cô ấy.

Giang nhìn sâu vào mắt chàng. Tiếng nàng lúc này vững vàng và trưởng thành hẳn lên :

- Có phải chuyện ấy làm cho anh cảm thấy bứt rứt ? Anh nghĩ rằng anh có lỗi với Bích Khuê ?

- Anh không thể nào yên lòng được.

- Còn em thì không ngạc nhiên. Em sẽ ngạc nhiên nhiều hơn nếu như Bích Khuê không hề gì cả. Làm sai thì phải sửa làm ác phải bị trừng phạt, đó là điều tất nhiên. Em ghét nhất là những bà mẹ không có lương tâm.

- Nhưng Bích Khuê ra nông nổi cũng một phần lỗi do anh.

- Nếu anh cảm thấy bứt rứt thì hãy đến thăm chị ấy, thế là đủ.

- Anh đã đi, nhưng cô ấy không muốn gặp mặt anh.

- Có nghĩa là chị ấy không hề ăn năn, không hề có tư tưởng quay về với gia đình, anh không cần phải bận tâm nữa.

Thiện Văn nhìn nàng rồi cúi đầu :

- Anh sẽ cố gắng làm theo lời em.

Lúc Khả Kỳ trở về, con bé ào vào lòng nàng, mắt nó có nước :

- Dì ơi, con nhớ dì quá.

Nàng âu yếm hôn nó :

- Dì cũng vậy, dì rất nhớ con.

- Dì nói nhớ sao mấy ngày nay dì không tới thăm con ?

- Thì bây giờ dì đã ở đây với con nè !

Nó chúi vào lòng nàng, ôm chặt lấy nàng :

- Dì xấu quá đi !

- Con không thích vậy thì thôi, dì về đây.

Con bé giậm chân :

- Ủ.. di chọc con.

Hai người ôm nhau cười xòa. Sau đó nàng và Tuấn Kiệt nhận lời ở lại ăn cơm trưa với gia đình. Thiện Văn không cần phải giấu giếm ghen tuông của mình :

- Anh Kiệt may mắn và hạnh phúc hơn tôi nhiều.

Kiệt đùa :

- Còn chưa biết nữa. Hạnh phúc của tôi còn quá trẻ, e rằng ...

Giang lườm mắt nhìn Kiệt. Đây là lần đầu tiên nàng dám giỡn mặt với thầy giáo. Tình yêu chưa có lời mở của họ đang từ từ đến, dịu dàng, êm ả và rất thơ mộng.

Lúc chia tay, Thiện Văn đã nén nỗi đau vào lòng mà nói :

- Chúc hai người hạnh phúc !

- Em có cảm thấy hạnh phúc không Trường Giang ?

Đó là câu hỏi của Tuấn Kiệt khi hai người đèo nhau trở về. Nàng đáp :

- Em hạnh phúc khi có người đã thức mấy đêm liền chép bài vở giúp em..

Tin tức ấy nàng vừa nhận được ở Trâm Quyên. Cô nàng còn nói là Kiệt khẳng khái không cho Quyên phụ một tay. Nhất định một mình làm hết công việc đầy ý nghĩa ấy.

Kiệt không cần phải chối :

- Tôi muốn tôi là người duy nhất lo cho em.

Nàng trêu :

- Vâng, thừa nhà độc tài.

- Được - chàng dọa - Vậy thì từ nay tôi càng phải độc tài hơn với em.

Ông khệ nệ Ôm vào mấy thùng hàng, đó là những chiếc sơ mi may dờ. Ông chỉ số hàng mới :

- Tôi đem công việc đến cho em làm đây. Để em không còn lý do để nói rằng không muốn sống bám vào tôi.

Bà lạnh nhạt :

- Ông chỉ tự chuốc lấy ưu phiền mà thôi.

Nhìn bà giận hờn, ông đùa :

- Chẳng lẽ không mời tôi ngồi nữa sao ?

- Là nhà của ông mà, tôi đâu cần mời.

- Sao mà cay đắng quá vậy, Tuyết Mai ?

Ông ngồi xuống tiếp tục nói :

- Em may xong người ta sẽ tới lấy rồi giao hàng khác.

- Tôi ...

Ông khoát tay :

- Em đã nghe tin Thiếu Phong sao không ?

Bà sững sờ mất một lúc, không phải vì đau đớn vì bất ngờ.

- Em sẽ càng ngạc nhiên hơn khi biết thủ phạm là vợ Thiện Văn ngày xưa.

Ba năm qua cô ta và Thiếu Phong quen biết với nhau.

Những bất ngờ nối tiếp làm bà không nói thêm được lời nào.

- Trường Giang nó đã ly dị với Thiện Văn - Ông tiếp tục nói - Chúng nó chỉ giả vờ cưới nhau mà thôi. Bây giờ thì Bích Khuê ở tù, sau khi về làm tiền chồng cũ qua đũa con của mình và rồi hại người tình.

Bà lẩm bẩm :

- Thật là không thể ngờ được.

- Em cũng thấy đó, thế gian có quá nhiều sự éo le, cạm bẫy và trắc trở. Vậy thì tại sao chúng ta ngày hôm nay không bỏ qua cho nhau tất cả, để mà sống yên ổn và vui vẻ hơn ?

Bà ray rứt nói :

- Bỏ qua, liệu rồi có thể quên được không ?

- Sẽ được tất cả. Chỉ cần lòng chúng ta rộng lượng một chút, biết tha thứ cho người và tự sửa đổi mình.

Bà nhìn ông ngờ vực. Nhưng dấu sao vẫn hơn trước đây bà không thèm nhìn lấy mặt ông.

Ông lại nói tiếp :

- Tôi đưa em và các con đến chỗ này !

Xe chạy qua vài con đường lớn, đi dọc một con sông rồi dừng lại ngôi nhà có cửa màu xanh và giàn thiên lý. Ông lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, khung cảnh hiện ra trước mắt họ tuyệt đẹp.

Một ngôi nhà nhỏ rất xinh xắn, cửa bằng kính có giàn thanh long sai oằn những trái màu đỏ chót, có hòn giả sơn nằm cạnh đài phun nước, có thảm cỏ xanh rì và vài chiếc bàn được che mát bằng những cây dù màu xanh, trắng.

Khải Hoàn kêu lên :

- Đẹp quá !

- Tuyệt đẹp !

- Nhà này là của các con.

Khải Bình hỏi lại như thể không tin vào tai mình :

- Cha nói sao ?

- Là nhà của các con.

Ông lấy trong cặp ra tất cả giấy tờ rồi trao cho bà Tuyết Mai :

- Nhà đứng tên em.

Lúc này bà mới xúc động thật sự trước chân tình của ông. Chắc hẳn ông đã nghe Trường Giang nói lại chuyện ngôi nhà nên đã mua chỗ này cho bà.

Thấy bà vẫn còn ngần ngừ, ông dịu dàng nói :

- Tuyết Mai, tôi muốn nghe một lời cảm ơn của em.

Bốn mắt nhìn nhau thật lâu, nồng nàn tha thiết, bà không thể nào phụ lòng ông được nữa rồi :

- Cảm ơn, rất cảm ơn anh !

Ông mỉm cười, có vẻ khoan khoái :

- Tôi cũng muốn cảm ơn. Ngày mai tôi sẽ cho người dọn đồ về đây. Cũng bắt đầu từ ngày mai, tôi muốn em hãy quên hết quá khứ của chúng ta.

Trường Giang đã đi học trở lại bằng sự giúp đỡ tận tình của Tuấn Kiệt, năm đó nàng đã thi đậu. Sau đó nàng thi vào trường đại học bách khoa, đậu hạng trung.

Tiểu My thi rớt. Bích Hà nghỉ học vào những tháng cuối lớp, nhỏ Loan vào đại học y khoa còn Thăng gây thì trở thành luật sư tương lai.

Hôm lễ tổng kết cũng là ngày tòa án xử vụ án của Bích Khuê. Tuấn Kiệt đưa nàng đi một vòng thành phố, trước khi vào nghe lời phán quyết, chàng đã dừng lại, một tay nâng cằm nàng, mắt nhìn sâu vào mắt nàng. Chàng dịu dàng hỏi :

- Em có muốn nghe tâm sự của tôi không ? Những tâm sự mà từ lâu rồi tôi cất giữ trong lòng.

Trường Giang bỗng thấy như mình lớn hẳn lên :

- Liệu có cần thiết nữa không, thưa thầy.

- Cần chứ, rất cần ! Còn nữa, từ nay tôi không muốn em gọi tôi bằng thầy nữa.

- Vì sao ?

- Vì từ nay tôi không còn tư cách để dạy em nữa.

- Nhưng em lúc nào cũng muốn nghe lời thầy dạy mà.

Kiệt nửa đùa nửa thiệt :

- Vậy thì thầy dạy em từ nay phải gọi thầy bằng anh.

Giang cười khúc khích, rồi nàng cũng làm mặt nghiêm :

- Được chứ, thưa anh. Anh có còn chuyện gì muốn nói với em nữa không ?

- Có một chuyện anh muốn nói với em từ lâu rồi - Chàng nghiêm trang nói -

Đó là anh yêu em, rất yêu em !

Nàng nghiêng đầu, tinh nghịch như con sáo nhỏ :

- Anh nói lại đi, nói lại lần nữa đi.

Chàng ghé sát tai nàng, thì thầm :

- Anh nói rằng anh yêu em, yêu em vô cùng. Còn em ... ?

- Em ư ? Em tự hỏi là tại sao, tại sao anh lại yêu em chứ không phải là ai khác, lớn hơn, xinh đẹp hơn và dễ thương hơn em ?

- Bởi vì em là em, không giống ai và chả có ai giống em cả.

Chàng hôn nhẹ lên trán nàng, rất dịu dàng.

- Em nói đi, sao không nói rằng em cũng yêu anh.

Nàng đỏ mặt nói lảng :

- Thôi chết ! Coi chừng trễ phiên tòa.

Nàng chạy ừa đi, phía sau Tuấn Kiệt mỉm cười nhìn theo, lòng cảm thấy tràn

trẻ hạnh phúc.

Hai người ngồi xuống cạnh Thiện Văn, chỉ có mình chàng đi dự phiên tòa nhưng không phải với tư cách là thân nhân.

Lúc được hỏi có lời sau cuối nào để nói không, Bích Khuê đã nhìn thẳng vào Thiện Văn, gần từng tiếng một :

- Tôi hận đàn ông.

Từ tòa án trở ra, Thiện Văn có vẻ rất đau khổ :

- Cô ấy hận tôi.

Trường Giang rời tay Kiệt, nàng bước lên nắm một bàn tay Thiện Văn an ủi :

- Không phải lỗi của anh, tại vì chị ấy bị người ta phụ bạc, làm cho chị mất tất cả.

- Nhưng lúc nói, cô ấy đã nhìn thẳng vào tôi.

Trường Giang không biết phải nói làm sao nữa. Họ lặng lẽ đi bên nhau cho đến khi chia tay. Còn lại hai người, Kiệt nhận xét :

- Anh ấy có vẻ cô độc quá.

- Sự cô đơn do chính mẹ Thiện Văn và anh ấy dựng lên cho mình.

- Em nói như là trách người ta vậy.

- Không phải trách mà là sự thật. Và anh, anh cũng nên lấy đó làm kinh nghiệm.

- Thừa biết ... - Kiệt trịnh trọng - Tôi biết rồi, phu nhân ạ.

Họ không về nhà ngay mà ghé thăm Tuyết Mai. Từ bên ngoài, nhìn qua cổng rào, họ nhìn thấy bốn người bên trong vui đùa rất vui vẻ. Trường Giang mỉm cười :

- Cuối cùng cha em cũng tìm được hạnh phúc của mình.

- Thế em không thấy buồn sao ?

Trường Giang trợn mắt :

- Anh tưởng em là người ích kỷ đến thế sao ?

Kiệt cười xòa :

- Xin lỗi, thành thật xin lỗi, cô bé của tôi ạ.

Giang quay mặt đi :

- Bây giờ em ra thăm mộ mẹ, anh có đi không ?

- Đi chứ, dĩ nhiên rồi. Anh đi bất cứ nơi nào, chỉ cần nơi đó có em.

Trường Giang mỉm cười. Nắng đổ dài trên tóc nàng, những sợi nắng nhạt màu của bầu trời mùa hạ. Và cả gió nữa, những cơn gió mang theo mùi hương hạnh phúc. Gió của nàng.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com
Người đăng: Tommyboy
Thời gian: 16/06/2004 2:20:03 SA